

คำนำผู้เรียบเรียง

..น่าเสียดาย ที่สามารถพิมพ์หนังสือเล่มนี้

ได้เพียงจำนวนจำกัด

เพราะหากเป็นไปได้

เราอยากจะทำหนังสือเล่มนี้ให้กับคนทั่วโลก

โดยการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ

..เพราะเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้

อาจเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตที่ทำให้มวลมนุษยชาติ

หันมาทำความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

เพราะได้แรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่จากเรื่องราวของหลวงปู่

และซาบซึ้งถึงคุณค่าของวิชาธรรมกาย

..ที่สำคัญ ผู้เรียบเรียงจะเกิดความรู้สึกเสียดายแทนเป็นที่สุด

หากใครคนหนึ่งอ่านเล่มนี้จบแล้ว

ไม่ได้ส่งมอบหนังสือเล่มนี้

เพื่อหยิบยื่นสิ่งดี ๆ ให้กับผู้ที่รักต่อไป...

ด้วยความปรารถนาดี

ร.ลิวเฉลิมวงศ์

สารบัญ

บทที่ 1:	ทำไม..ศิษยานุศิษย์จำนวนมหาศาลถึงเคารพรัก และศรัทธาท่าน ?	7
บทที่ 2:	อานุภาพหลวงปู่..ยุคต้นวิชา	
	1. เห็นพระธรรมกายด้วยตาเนื้อ ณ น่านฟ้าวัดปากน้ำ	13
	2. สยบกองทัพพญ ญ วัดปากน้ำ	18
	3. ขนาดลูกศิษย์รุ่น ⁺ จิวของหลวงปู่ ยังทรงอภิญา	23
	3.1 สามเณรน้อย..ทำแผ่นดินไหว	23
	3.2 สามเณร..ตาทิพย์	26
	4. การตรวจดวงบุญ	27
	5. 3 ศูนย์ (0) ปริศนา	28
	6. ท่านศักดิ์สิทธิ์เกินไป	36

7. สั่งการปิดระเบิด	
สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2	47
8. เขาเห็น..ตอนปิดระเบิด	52
9. ดับเดือน..ดับดาว	57
10. ทำจันทร์คราส (จันทร์อุปราคา)	59
11. แปลงร่างเป็นยักษ์	
กับเรียนวิชาแปลงเพศ	61
12. ยิ่งกว่า..หมอเทวดา	69
13. วิชาชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นขึ้นมาใหม่	77
14. ตามเทวดา..มาเป็นลูก	79
15. สยบ..กองทัพหนูทำลายนาข้าว	80
16. แก้วฝนแล้ง-แก่น้ำท่วม	82
17. มะม่วง..ทองคำ	83
18. แต่งโม..ออกลูกพิบพิบอัศจรรย์	85
19. ฝรั่งและผัก..งอกจับปล้นกะทันหัน	86
20. หลวงปู่หยั่งรู้..อนาคต	91
21. หลวงปู่รู้อนาคตล่วงหน้าว่า..	
ใครจะเป็นพระสังฆราชองค์ที่ 17	94

22. พยากรณ์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ องค์ปัจจุบัน	96
23. สยบ..ไสยเวท	97
24. ตายแล้ว..ไปอยู่ที่ไหน	103
25. ตกนรก..ขึ้นสวรรค์	105
26. ช่วยผู้ตาย..ขึ้นมาจากนรก	107
27. รู้ความประพฤติลูกศิษย์.. ด้วยญาณทัสนะ	109
28. ทำไม..พระของขวัญ (พระผงวัดปากน้ำ) ถึงศักดิ์สิทธิ์ และมีอานุภาพมาก	110
29. ปาฏิหาริย์จักรหลวงปู่	120
30. เห็นบ้านเมืองในอนาคต	124
31. ช้ำวหลวงปู่..ทำให้อิมทิพย์	126
32. บอกเวลามรณภาพ	127
33. พระตาย..จะเลี้ยงพระเป็น	128
34. ชี้อรอด..แต่ไม่รอด	130

บทที่ 3:	เรื่องไม่ลับ แต่คนรุ่นหลังไม่รู้	136
บทที่ 4:	พลิกชีวิต..ด้วยบุญหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ ด้วยทองคำ	147
บทที่ 5:	ทำไมต้องหล่อหลวงปู่..ด้วยทองคำแท้ ?	153
	- เหตุแห่งความยาก.. ในการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่	155
	- สถานที่ประดิษฐาน รูปเหมือน หลวงปู่ทองคำในประเทศไทยทั้ง 6 แห่ง	157
บทที่ 6:	อานิสงส์การหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำแท้	160

บทที่ 1

ทำไม..ศิษยานุศิษย์จำนวนมหาศาล ถึงเคารพรักและศรัทธาท่าน ?

บนโลกนี้ มีบุคคลผู้สร้างคุณประโยชน์ต่อมวลมนุษย
อยู่มากมาย และเราก็เป็นคนหนึ่งที่เป็นหนี้บุญคุณบุคคลเหล่านั้น
อยู่ไม่น้อย...

..เฟลมมิง

ผู้ค้นพบยาเพนนิซิลิน

มาตามแมรี คูรี

ผู้ค้นพบเรเดียมที่ใช้รักษามะเร็ง

พี่น้องตระกูลไรท์

ผู้คิดค้นเครื่องบิน

อัลัน เทอริง

ผู้คิดค้นคอมพิวเตอร์

หรือแม้แต่นักวิทยาศาสตร์ที่มีความเป็นอัจฉริยะระดับโลก
อย่างนิวตัน และไอน์สไตน์

เพราะถ้าไม่มีพวกเขา เราก็อาจไม่มีตึกสูง ๆ ไม่มีเส้นใย
นำแสง เครื่องจักรกลอำนวยความสะดวก รถยนต์ เครื่องซักผ้า
เครื่องปั้นน้ำฝน ฯลฯ

บุคคลเหล่านี้ ล้วนคิดสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ เพื่อให้เรามีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ไม่ต้องอยู่ในถ้ำ ก่อไฟแบบเดิม ๆ จึงทำให้ในปัจจุบันเรามีชีวิตที่แสนจะสะดวกสบาย

แต่ทำไมความสะดวกสบายที่มีมากขึ้น ไม่เคยช่วยให้ความทุกข์ในวัฏสงสารลดน้อยถอยลงเลย อีกทั้งความทุกข์ยังคงอยู่กับเรา และเกิดขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่มีวันสิ้นสุด ???

ถ้าหากมีใครสักคน..ค้นพบวิธีหนีออกจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตายได้ เพื่อให้เราไม่ต้องทุกข์อีก เพื่อให้เราไม่ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย บุคคลนี้จะมีคุณอนันต์กับโลกใบนี้สักเพียงไร..!!!

แต่ทว่า 2,600 กว่าปีมานี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบหนทางแห่งการดับทุกข์ ทำให้คนที่เกิดในยุคหนึ่งจำนวนหนึ่ง สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานตามท่านโดยไม่ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย **ไม่ต้องมาใช้เทคโนโลยีที่สะดวกสบายบนความทุกข์อีก**

แต่หลังจากที่พระองค์ปรินิพพานไปแล้ว 500 ปี สิ่งที่พระองค์ทรงค้นพบ คือ วิชาธรรมกาย ที่ทำให้มนุษย์ยุคนั้นสามารถนิพพานตามพระองค์ได้เลื่อนหายไป

จนกระทั่งมีภิกษุรูปหนึ่งเอาชีวิตเป็นเดิมพัน มุ่งมั่นต่อธรรมปฏิบัติ จนกระทั่งค้นพบวิชาธรรมกายที่หายสาบสูญไปขึ้นมาใหม่ และได้พำรสอนมนุษย์ให้เข้าถึงหลักแห่งการพ้นทุกข์

แต่ทว่า..ภิกษุรูปนี้มีใจปรารถนาไม่ใช่เพื่อจะไปนิพพานเพียงรูปเดียว หรือช่วยสรรพสัตว์ไปเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่ท่านได้ตั้งมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ไว้ว่า จะขอชนสรรพสัตว์ไปให้หมดทั้งภพ 3 ทุกภพ ทุกจักรวาล และขอเข้านิพพานเป็นคนสุดท้าย

ด้วยมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่นี้เอง ทำให้ท่านต้องแก้ไขทุกข์ที่ยากและยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา โดยท่านต้องคิดว่า จะใช้วิธีการใด.. ถึงจะทำให้ตัวท่านและสรรพสัตว์ทั้งหมดทั้งมวลพ้นจากภพ 3 และจะต้องทำอย่างไร..ถึงจะรู้อวิชฌสงสาร เพื่อไม่ให้มนุษย์ทุกคนกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตายอีก..!!!

ด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าตรงนี้เอง ทำให้หลวงปู่ท่านจริงจังกับธรรมปฏิบัติอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน คือ ในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10 พ.ศ. 2460 ท่านได้เข้าไปนั่งสมาธิ ณ วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง ซึ่งก่อนที่ท่านจะนั่งก็ได้บอกกับเพื่อนภิกษุด้วยกันว่า “..จะตายก็ตายเถิด ปล่อยให้ได้นั่งตามใจชอบเถอะ ถ้าไม่มีคุณธรรมอะไร ไม่เห็นอะไร ไม่เป็นอะไร อย่างนี้เลี้ยงไว้ก็เสียข้าวสุกเปล่า ๆ ไม่มีประโยชน์อะไร ” เพราะท่านได้ตั้งสัจจาธิษฐานว่า ถ้ายังไม่เห็นธรรมตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็น จะไม่ยอมลุกจากที่ไปจนตลอดชีวิต คือ จะขอยอมตายตรงนั้น...

อีกทั้งท่านยังได้ตั้งจิตกราบทูลพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ขอให้พระองค์ทรงเมตตา โปรดประทานธรรมที่พระองค์ทรงตรัสรู้แล้วแก่

ข้าพระพุทธเจ้า แม้จะเป็นเพียงส่วนน้อยนิดก็ยินดี ถ้าหากบรรลุลหกรรม แล้วจักเกิดโทษแก่พระศาสนา ก็อย่าได้ทรงประทานเลย แต่ถ้าจะเป็นคุณแก่พระศาสนาแล้ว ขอได้โปรดประทานแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด ข้าพระพุทธเจ้าจะขอรับเป็นทนายพระศาสนาต่อไปจนตลอดชีวิต” และในที่สุดท่านก็ได้บรรลุลหกรรม เข้าถึงพระธรรมกายในคืนนั้นเอง

..และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้น คือ หลวงปู่ท่านได้ค้นพบสิ่งที่เหนือกว่าและวิเศษกว่านักวิทยาศาสตร์อย่างสิ้นเชิง เช่น วิธีเข้านิพพานเป็นนิพพานตาย วิธีเดินสมาบัติในภคิน เพื่อตรวจดูภพต่าง ๆ วิธีระลึกชาติ วิธีตรวจนิพพาน ภพ 3 โลกกันต์ วิธีขยายดวงเห็น ดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้ วิธีตรวจดวงบุญ ดวงบาป ดวงไม่บุญไม่บาป ฯลฯ

นอกจากนั้น... วิชามรรคผลนิพพานที่หลวงปู่ท่านค้นพบและปฏิบัติมาโดยตลอด ทำให้เกิดเรื่องราวอันศักดิ์สิทธิ์ ทรงคุณค่า และน่าสนใจ เกินกว่าที่เราจะคาดคิดมาก ซึ่งผู้รวบรวมก็ได้นำมาเรียบเรียงด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย เพื่อให้ผู้อ่านค้นพบคำตอบด้วยตัวเองว่า...

ทำไม..จึงมีศิษยานุศิษย์จำนวนมหาศาลเคารพรัก และศรัทธาหลวงปู่วัดปากน้ำ ได้มากถึงขนาดนี้ ?

บทที่ 2

อนุภาพหลวงปู่..ยุคต้นวิชา

1.

เห็นพระธรรมกายด้วยตาเนื้อ ณ น่านฟ้าวัดปากน้ำ

เรื่องราวความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่เป็นที่โจษขานกันเป็นอย่างมาก ซึ่งจะถือว่าเป็นเรื่อง Talk of the Town ในช่วงนั้นก็ได้ เพราะสมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ หนังสือพิมพ์ก็ได้ตีพิมพ์รูปของท่าน และเรื่องราวความมหัศจรรย์ในวันวิสาขบูชา จนกลายเป็นความฮือฮาที่แพร่สะพัดไปทั่วประเทศ โดยเล่าถึงการปรากฏของพระพุทธรูปเจ้าบนท้องฟ้า ในวันเวียนเทียนสมโภช ซึ่งก่อนหน้าที่จะมีการตีพิมพ์เรื่องราวของท่านลงหนังสือพิมพ์ หลวงปู่ท่านก็มีกิตติศัพท์เลื่องลือ กึกก้องว่า ท่านเป็นพระที่เก่งในทางวิปัสสนามากถึงในระดับที่ว่า

สามารถอาราธนาพระพุทธรูปเจ้าในอายุตนนิพพานมาให้เห็นด้วยตาเนื้อได้แบบจะ ๆ ซึ่งเรื่องราวนี้.. เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นเป็นประจำในพิธีเวียนเทียนในวันวิสาขบูชา และวันมาฆบูชา ซึ่งในช่วงพิธีเวียนเทียน ตั้งแต่เวลา 6 โมงเย็น หลวงปู่จะให้พวกที่ทำวิชาทั้งหมดมาพร้อมกันในโรงงานทำวิชา แม้ว่าช่วงเวลานั้นจะไม่ใช่เวรของตนก็ตาม จากนั้นก็ใช้วิชาธรรมกายช่วยกันอาราธนาพระธรรมกายให้มาปรากฏเหนือ่านฟ้าวัดปากน้ำ **อีกทั้งยังกลั่นแก้ธาตุกรรมของผู้มาเวียนเทียนให้สะอาดบริสุทธิ์ และเปิดเห็น จำ คิด รู้ เพื่อให้เห็นพระธรรมกาย** ซึ่งผู้ที่เห็นปรากฏการณ์นี้ได้ นั้น จะต้องอยู่ในอาการสงบ สำรวม กาย วาจา ใจ ต้องทำจิตใจเป็นสมาธิในขณะที่เวียนเทียนด้วย ซึ่งในแต่ละปี ก็จะมีสาธุชนจำนวนมากได้เห็นปาฏิหาริย์ ณ น่านฟ้าวัดปากน้ำแบบจะ ๆ ซึ่งบางคนก็เห็นพระปฏิมากรลอยอยู่เหนือ่านฟ้า ปางสมาธิบ้าง ปางประทานพรบ้าง บางคนก็เห็นองค์พระจำนวนมหาศาลลอยอยู่เต็มท้องฟ้า ซึ่งพอเห็นแล้วก็ปิติขนลุกชูชัน จนบางคนถึงกับปล่อยไฮร้องให้ออกมาด้วยความดีอกดีใจ หรือบางคนแม้เลิกเวียนเทียนแล้ว ขณะนั่งเรือจ้างออกจากวัดไปถึงท่าน้ำตลาดพลู แต่พอเหลียวหลังกลับไปดูเหนือพระอุโบสถ ก็ยังสามารถเห็นพระพุทธรูปเจ้าแก้วใสลอยอยู่เหมือนเดิม ซึ่งเรื่องนี้มีพยานที่มีตัวตนจริงที่ได้พบเห็นเป็นจำนวนมากมาย อีกทั้งยังมีหลักฐานอยู่ในหนังสือของหลวงภูมินาถสนธิ (สีบ ตังครัตน์) ซึ่งเป็นมหาดเล็กคนโปรดของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ว่า...

“ ครั้งหนึ่งก่อนวันวิสาขบูชา พ.ศ. 2489 ข้าพเจ้าได้รับ คำบอกเล่าจากหลวงพ่อดิปากน้ำว่า พิธีเวียนเทียนในวันวิสาขบูชา ปีนี้ หลวงพ่อได้อารธนา อัญเชิญเสด็จพระพุทธองค์ ให้เสด็จมา ปาฏิหาริย์มาทรงเป็นประธานในพิธีด้วย ทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิตรวม 300 คน เดินเวียนไปจนจะครบสามรอบ มีอุบาสกผู้หนึ่งเอะอะขึ้น ว่า เขาได้เห็นพระพุทธรูปปาฏิหาริย์ปรากฏอยู่บนท้องฟ้าและชี้ให้ ทุกคนดูในขณะนั้น ”

..และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้น มีบุคคลที่ไม่เชื่อและไม่ศรัทธา เดินทางมาพิสูจน์เป็นจำนวนมาก เช่น

**คุณสุธรรม จันทร์กลัด อดีตผู้พิพากษา หัวหน้าคณะ
ในศาลอุทธรณ์** ซึ่งได้กล่าวยืนยันว่า ปกติท่านเป็นคนไม่เชื่ออะไร
ง่าย ๆ ถึงขนาดทักท้วงว่า พระพุทธเจ้าท่านเสด็จปรินิพพานไปนาน
ถึง 2,500 กว่าปีแล้ว ทำไมยังสามารถเสด็จมาให้เห็นได้อีก และด้วย
เหตุนี้ จึงทำให้ท่านเดินทางไปพิสูจน์ โดยพาภรรยา คือ คุณพะยอม
ไปเวียนเทียนด้วยกัน และสุดท้ายก็ได้เห็นปาฏิหาริย์เหนือน่านฟ้า
จริง ๆ ด้วยตาตัวเอง และทันทีที่เห็น ท่านก็รีบคุกเข่ากราบลงกับพื้น
พระอุโบสถวัดปากน้ำทันที 3 ครั้ง จากนั้นก็รีบตรงเข้าไปใน
พระอุโบสถ แล้วไปก้มลงกราบที่หน้าตักของหลวงปู่ ทั้งที่ขณะ
ลูกชู้ไม่หาย แล้วก็ตั้งจิตอธิษฐานฝากเนื้อฝากตัว ขอให้ได้เกิดมา
เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ทุกชาติ

หรือแม้แต่ **คุณโชติ วนิทเกียรติ** เดิมเป็นคนที่ไม่เลื่อมใสศรัทธาหลวงปู่วัดปากน้ำเลย ถึงขนาดพูดกับพี่สาวของตัวเอง คือ **คุณชัช วนิทเกียรติ** ที่มาวัดปากน้ำเป็นประจำว่า วัดโกล้ ๆ บ้านก็มี ทำไมต้องไปทำบุญที่วัดปากน้ำด้วย เป็นเพราะติดใจพระรูปใดรูปหนึ่ง หรือถูกหลวงปู่หลอกหรือเปล่า... แต่พอคุณโชติได้เดินทางมาพิสูจน์ และได้มาเห็นปาฏิหาริย์เหนือนานฟ้าในวันเวียนเทียนด้วยตาตัวเองแบบจะ ๆ ก็เลยเข้าใจ และรีบเข้าไปขออนุญาตกราบที่เท้าหลวงปู่ท่าน เพื่อขออโหสิกรรมที่เข้าใจผิด และหลังจากนั้น คุณโชติก็เปลี่ยนใจหันมาเข้าวัดปฏิบัติธรรม และกลายเป็นอุปัฏฐากวัดปากน้ำ โดยมาทำบุญถวายน้ำอ้อยแต่หลวงปู่อยู่เป็นประจำ...

จากปรากฏการณ์เหนือนานฟ้านี้เอง เป็นการประกาศอานุภาพของพระรัตนตรัย และยกใจมหาชนผู้ที่ยังไม่เลื่อมใสให้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา หรือที่เลื่อมใสแล้ว ให้เกิดความเลื่อมใสยิ่ง ๆ ขึ้นไป ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านได้ดำเนินรอยตามการประกาศธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระองค์ทรงใช้วิธีการสอนอยู่ 3 อย่าง ที่เรียกว่าปาฏิหาริย์ 3 เพื่อลดทิฐิมานะผู้เห็นผิดให้กลับมาสู่เส้นทางที่ถูกต้อง ซึ่งปาฏิหาริย์ 3 อย่าง ได้แก่ อิทธิปาฏิหาริย์ (การแสดงฤทธิ์ที่พันวิสัยของสามัญมนุษย์ได้อย่างน่าอัศจรรย์) อาเทศนาปาฏิหาริย์ (การดำใจทลายใจคนได้อย่างน่าอัศจรรย์) และ

อนุศาสนีปาฏิหาริย์ (คำสั่งสอนจูงใจคนให้นิยมเชื่อถือตามได้
อย่างน่าอัศจรรย์)

ดังในครั้งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์
ตอนที่เสด็จไปโปรดพุทธมารดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ และเสด็จ
กลับลงมาในวันมหาปวารณา ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรง
ใช้พุทธานุภาพเปิดโลกทั้ง 3 ทำให้มนุษย์และเหล่าเวไนยสัตว์ทั้ง
หลาย สามารถมองเห็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นฟ้าที่มาส่งพระองค์ซึ่ง
เป็นเหมือนกองทัพชาวสวรรค์ที่เลื่อนลอยลงมาจากนภากาศ มี
ความยิ่งใหญ่ประดุจพระเจ้าจักรพรรดิเสด็จออกयाตราทัพ โดย
เหล่าเทวดาได้ลงมาทางบันไดทอง มหาพรหมลงมาทางบันไดเงิน
ส่วนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จลงทางบันไดแก้วมณี

ขณะนั้นพระองค์ทรงเปล่งรัศมีสว่างไสวเรืองรองไปทั่วโลก
ธาตุ ทำให้เหล่าสรรพสัตว์ที่อยู่บนโลกทั้ง 3 คือ สวรรค์ มนุษย์ นรก
สามารถเห็นกันและกันในเวลาเดียวกัน ทั้งเทวดา มนุษย์ สัตว์นรก
สัตว์เดียรัจฉาน อสุรกาย ต่างเห็นกันและกันด้วยตาเนื้อเป็นอัศจรรย์
ด้วยพุทธานุภาพ ซึ่งเมื่อสรรพสัตว์เห็นความอัศจรรย์เช่นนี้แล้ว ก็ต่าง
เกิดมหาปีติ พากันตั้งความปรารถนาที่จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า เพราะเห็นพุทธานุภาพนั้น อีกทั้ง
บางคัมภีร์ยังกล่าวไว้ว่า แม้แต่มดซึ่งเป็นสัตว์เดียรัจฉาน ยังมีความ
รู้สึกนึกคิดปรารถนาเป็นพระพุทเจ้าด้วย...

2.

สยบกองทัพภู ณ วัดปากน้ำ

ในสมัยก่อน... ที่วัดปากน้ำ..มีงูชุกชุมมาก ซึ่งถ้าชุมแล้วต่างคนต่างอยู่ก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่เนี่ย!! เจ้างู..มันเล่นมากัดพระ กัดเณร กัดแม่ชีกันเยอะ ถึงขนาดกลายเป็นแรงบันดาลใจทำให้แม่ชีหลายคนต้องหัดจับงูให้เป็น อย่างเช่น แม่ชีปุก..ท่านจะมีบ่วงเอาไว้คล้องคองูโดยเฉพาะ ซึ่งพอลคล้องได้ก็จะเอาไปปล่อย หรืออย่างแม่ชีนาค..ท่านก็โดนงูกัดเป็นอาชีพ จนเจ้าหน้าที่ที่สถานเสาวภา จำนำท่านได้ เพราะต้องนั่งเรือไปฉีดเซรุ่มแก้พิษงูอยู่เป็นประจำ

เรื่องก็มีอยู่ว่า **แม่ชีนาค**..ท่านเป็นแม่ชีที่ได้ธรรมกาย มีญาณทัสสนะแม่นยำมาก เพราะท่านรักการปฏิบัติธรรม และมีอัธยาศัยชอบไปปักกลดอยู่ในป่าช้าที่เขาเก็บศพที่ยังไม่ได้เผาเอาไว้ เป็นป่าช้าที่อยู่ในวัดปากน้ำ (ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของตึกคณะเนกขัมภ์) ซึ่งป่าช้าที่ว่านี้..มีหญ้าขึ้นรกเต็มไปหมด ดังนั้นจึงเป็นที่ซ่อนสุมของบรรดาผู้ต่าง ๆ อย่างมากมาย แต่เนื่องจากป่าช้าเป็นสถานที่ที่เสียบสงบ เย็นสบาย จึงทำให้แม่ชีนาคชอบไปมาก และพอไปที่ไร..ก่อนจะเข้าที่นั่งสมาธิ ท่านจะสวดเจริญพระพุทธรมณต์อิติปิโส 108 จบก่อน

และที่น่าทึ่ง..ก็คือ ท่านจะสวดไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องมี
ลูกประคำมานั่งนับเลย ซึ่งโดยปกติเวลาคนทั่วไปสวดครบหนึ่งจบ
เขาจะเลื่อนลูกประคำเพื่อนับไปลูกหนึ่ง ซึ่งพอเลื่อนไปจนครบ
ทั้งเส้น ก็เท่ากับสวดครบ 108 จบพอดี (เพราะสร้อยประคำ
เส้นหนึ่งมีลูกประคำอยู่ 108 ลูก) แต่เนื่องจากแม่ชีนาคามีวิชา
ธรรมกายที่หลวงปู่สอน ท่านจึงไม่ต้องนับลูกประคำให้เสียเวลา
คือ ท่านจะเข้ากลางสวดไปเรื่อย ๆ พอครบ 108 จบ พระธรรมกาย
ในตัวท่านจะบอกว่าครบพอดี โดยไม่ขาดไม่เกิน และนี่ก็คือ
ความอัศจรรย์ของวิชาธรรมกาย !!!

..อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่แม่ชีนาคันั่งสมาธิอยู่ ท่านก็เห็นใน
ญาณว่า..วันนี้ท่านจะโดนงูเห่ากัด แถมงูที่ว่านี้..จะยกพวกเลื้อยเข้า
จู่โจมกัดท่านที่แขนพร้อมกันทีเดียวถึง 3 ตัว !!! แถมท่านยังเห็น
ว่างูมันจะกัดท่านที่แขนในตำแหน่งไหนอีกด้วย ซึ่งเมื่อแม่ชีนาคเห็น
ดังนั้น ก็รีบบอกโยมแฉ่วว่า.. “น้ำๆ ฉันเห็นในญาณนะ..ว่าวันนี้ฉันจะ
โดนงูเห่ากัดทีเดียวถึง 3 ตัว” เมื่อโยมแฉ่วได้ฟังดังนั้น ก็พากันไปเรียน
ให้หลวงปู่ทราบ ซึ่งแม่ชีนาคก็รายงานหลวงปู่ว่า “หลวงปู่เจ้าคะ..ลูก
เห็นในญาณว่า วันนี้ตอนไปเจริญพระพุทธมนต์ในป่าช้า จะโดนงูเห่า
กัด 3 ตัว”

พอหลวงปู่ได้ฟังดังนั้น ท่านก็พูดว่า.. “มันจะทำได้เฉพาะเวลา
ทุ่มหนึ่ง ถ้าเลยทุ่มไปแล้วนี่ มันจะทำได้ไม่ได้แล้ว เพราะฉะนั้นนี่

ก่อนเวลาทุ่มหนึ่ง เอ็งอย่าออกไปไหนเด็ดขาด!!!” (ที่หลวงปู่ท่านห้ามออกไป เพราะมันเป็นช่วงเวลาที่วิบากกรรมส่งผล ซึ่งถ้าช่วงนี้..เราอยู่ในที่ของเรา และก็อยู่ในธรรม วิบากกรรมมันก็จะผ่านไป)

แต่หลวงปู่ท่านก็เผื่อเหนียวไว้ จึงสั่งให้โยมแผนัวไปเตรียมเรือ และให้นำน้ำมันใส่เรือ ซึ่งโยมแผนัวก็ได้เตรียมเรือไว้ก่อนหน้านี้แล้ว เพราะสมัยนั้นต้องเดินทางกันทางน้ำ คือ ถ้าโดนงูกัด ก็จะได้รีบพาไปสถานเสาวภาได้ทันเวลา...

แต่อนิจจา..เรื่องที่ไม่อยากให้เกิด ก็เกิดขึ้นจนได้ ทั้ง ๆ ที่ก่อนแม่ชีนาคะจะออกไปปักกลดเจริญพุทธมนต์ในป่าช้า ท่านก็พยายามดูนาฬิกาแล้วดูนาฬิกาอีก แต่ด้วยวิบากกรรมอย่างไรก็ไม่ทราบ ตาท่านลาย ทำให้มองเห็นเข็มนาฬิกาเลยเวลา 1 ทุ่มไปแล้ว ท่านถึงได้ตัดสินใจออกไป แต่จริง ๆ แล้วขณะนั้นยังไม่ถึง 1 ทุ่มเลย และทันใดนั้นเองสักครู่เดียว..หลังจากที่แม่ชีนาคะปักกลดเสร็จ อยู่ ๆ แม่ชีนาคะก็ตะโกนเสียงหลงขึ้นมาเลยว่า.. “น้ำแผนัวนี่ ฉันทนกัดแล้ว 3 ตัว !!!”

จากนั้นจึงไม่รอช้า รีบพากันไปกราบหลวงปู่ ซึ่งสิ่งแรกที่หลวงปู่ทำก็คือ รีบมองดูนาฬิกา และก็พูดขึ้นทันทีว่า “นี่มันยังไม่ถึง 1 ทุ่มนี่” แล้วท่านก็หันไปบอกแม่ชีนาคะว่า... “กูบอกมึงแล้วนะ

ว่าให้เลยท่อมก่อน นี่ยังไม่ถึงท่อมเลย..!!” จากนั้นหลวงปู่ก็สั่งโยมแฉ่วให้ติดเครื่องพาแม่ชีนาคิใส่เรือไปส่งสถานเสาวภา

และก็มีอีกครั้งหนึ่งที่หลวงปู่ท่านได้เจอกับตัวเอง ในขณะที่ท่านกำลังขุดแก้วบรมจักร ซึ่งแก้วดวงนี้ หลวงปู่บอกว่า หากขุดขึ้นมาได้ จะสามารถเลี้ยงคนได้ทั้งโลก โดยไม่ต้องทำมาหากิน และชาวโลกจะได้เอาเวลามาปฏิบัติธรรมอย่างเดียว ซึ่งในช่วงที่ขุดแก้วนั้น.. หลวงปู่ท่านนั่งอยู่ที่ปลายแคว่แบบหมิ่น ๆ นั่งคุมพวกที่ได้ธรรมกายทำวิชา เพื่อเรียกให้แก้วขึ้นมา ซึ่งหนึ่งในนั้น..ก็มีหลวงตาอยู่ท่านหนึ่ง ซึ่งเวลาทำวิชาท่านก็จะตะบันหนักไปด้วย เคียวไปด้วย หลวงปู่ก็มักจะดุท่านบ่อย ๆ ว่า “เดี๋ยววิชาก็ไม่ทันเขาหรอก” พอหลวงปู่ดุทีหนึ่ง ท่านก็หยุดตะบันทีหนึ่ง

แต่อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ท่านนั่งตะบันหนักอยู่ จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงดังต๊อบ คือ มีงูเห่าตัวใหญ่ขนาดเท่านอง หล่นลงมาจากต้นข่อย จากนั้นเสียงตะบันหนักก็หยุดทันที หลวงปู่ท่านก็เลยสงสัยว่าทำไมวันนี้เสียงตะบันหนักหยุดไปนาน ท่านจึงหันไปดูซึ่งก็ปรากฏว่า หลวงตาหยุดตะบันหนัก และกำลังจ้องไปที่ตาของงูเห่าตัวนั้น งูเห่าตัวนั้น..ก็จ้องกลับมาที่ตาของหลวงตา ซึ่งหลวงตาแล้วว่า “เราก็ตีรกอยู่ในธรรมกาย..แล้วก็จ้อง ..งูมันจะทำอะไรเราไม่ได้ แต่เราก็อทำอะไรไม่ได้เหมือนกัน...”

แต่กับหลวงปู่.. ซึ่งมีวิชาที่เชี่ยวชาญกว่ามาก... ทันทีที่หลวงปู่หันไปมองงู.. งูมันก็หันเปลี่ยนทิศมองมาที่หลวงปู่แทน และทันทีที่สายตาของหลวงปู่สบกับตา งู โยมแม้จะได้เห็นแสงสว่างพุ่งปรึ๊ดออกจากตาของหลวงปู่เหมือนแสงจากลำไฟฉายพุ่งไปที่ตา งูทันที จากนั้นงูมันก็ตกใจสุดขีด สะดุ้งพุ่งตัวข้ามรั้วสังกะสีหนีไปทันที

หลังจากนั้นหลวงปู่ท่านก็สั่งพวกที่ทำวิชาว่า ให้เข้าที่ไปตามหัวหน้างู บอกให้หัวหน้างูไปเจอจากระบายข้าวบอกลูกน้องงูทั้งหลายว่า ให้อพยพไปจากวัดปากน้ำเสีย คือ ให้ย้ายที่อยู่ไปเลยเพื่อขอเวนคืนที่ดินตรงนี้ให้พระ แม่ชี เขาปฏิบัติธรรมกัน นับจากวันนั้นงูก็ไม่มาอีกเลยเป็นอัศจรรย์...

3

ขนาดลูกศิษย์รุ่นจิ๋วของหลวงปู่ ยังทรงอภิญญา

3.1

สามเณรน้อย..ทำแผ่นดินไหว

สมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ มีคหบดีคนหนึ่ง ชื่อ นายต่าง อยู่แถวตลาดพลู ซึ่งใกล้กับวัดปากน้ำ นายต่างคนนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิชาไสยเวทมาก เชี่ยวชาญถึงในระดับที่ว่า ถ้าอยากจะทำให้ใครมาหาที่บ้าน ก็แค่จุดธูปเรียกเท่านั้น เขาก็มาแล้ว โดยไม่ต้องโทรศัพท์ไปบอก หรือให้ใครไปตามเลย!!!

แต่อยู่มาวันหนึ่ง นายต่างเกิดคิดอะไรก็ไม่ทราบ คือ คิดอยาก จะลองของ แกจึงมานิมนต์หลวงปู่ไปฉันภัตตาหารที่บ้าน ซึ่งหลวงปู่ ท่านก็รู้ด้วยญาณทัสสนะของท่านว่า นายต่างคิดอะไรกับท่าน ดังนั้น ท่านจึงคิดจะปราบทมิฬมานะของนายต่างตลาดพลู และพวกที่มี

ทิวิมานะมากนี้ จะต้องใช้ฤทธิ์ที่มากกว่าแสดงให้ดู เพื่อเป็นการสยบ
ทิวิมานะ แต่เนื่องจากการแสดงฤทธิ์เล็ก ๆ น้อย ๆ แค่อบายทิวิมานะ
ของนายต่าง ไม่ต้องใช้ฝีมือถึงระดับหลวงปู่ก็เอาอยู่ ดังนั้นหลวงปู่
ท่านจึงเอาแค่สามเณรตัวเล็ก ๆ ที่เข้าถึงพระธรรมกายไปกับท่านด้วย
รูปหนึ่ง พอหลวงปู่ไปฉัน นายต่างก็เข้ามาคุยกับหลวงปู่ว่า...

“ผมเนีย!! คนอยู่ไกล ๆ ผมแค่จุดธูปเรียกเดี๋ยวก็วิ่งอ้าว
มาหาผมเลย และยังไปกว่านั้นนะ..หากเกิดไฟไหม้ ผมก็ไปยื่น
บนดาดฟ้า เอาธงอันเล็ก ๆ โบกไปโบกมา แปบเดียวเท่านั้น
ไฟก็ดับได้...แล้วหลวงพ่อล่ะครับ เก่งทางไหน เก่งยังงัยบ้าง ไหนแสดง
อภินิหารให้ผมดูบ้างสิ เพราะผมได้ยินกิตติศัพท์หลวงพ่อมานานแล้ว”

เมื่อนายต่างพูดจบ หลวงปู่ท่านจึงหันไปหาลูกศิษย์ตัวกระเป๋ยก
คือ สามเณรตัวเล็ก ๆ ที่พามาด้วย โดยบอกว่า... “เณร..นายต่างเขา
อยากดูอภินิหาร เณรทำให้ดูหน่อย”

จากนั้นเณรก็นั่งสมาธิไปแค่พักเดียว ไม่กี่นาทีเท่านั้นเอง
อยู่ ๆ บริเวณบ้านของนายต่างก็เกิดแผ่นดินไหว บ้านตึกที่เกออยู่ก็
โคลงเคลง ส่วนกรงนกเขาที่แขวนเรียงกันอยู่ ก็แกว่งไปแกว่งมา

ชนกันกึ่ง ๆ เก้ง ๆ ส่วนนายต่างก็ทรงตัวไม่อยู่ เซไปเซมา ต้องจับ โน่นจับนี่ จนร้องอุทานขึ้นมาด้วยความตกใจว่า... “พอ ๆ ๆ พอแล้ว ครับ... หลวงพ่อ...!!” จากนั้นก็ก้มกราบหลวงปู่ กราบสามเณร กั้นกระตักเลย (การทำแผ่นดินไหวของสามเณร เป็นการไหว เฉพาะจุด คือ ไหวเฉพาะบ้านนายต่างเท่านั้น คือ ไหวแบบไม่มีพิธีมิ ภัย ไหวเพื่อละมานะทิฐิมานะของนายต่างตลาดพลู)

นับจากนั้นนายต่างก็ยอมสยบ ยอมลดทิฐิ ยอมรับและศรัทธา หลวงปู่เป็นอย่างยิ่ง ซึ่งตอนหลังนายต่างก็ยอมมาปฏิบัติธรรม ฝึกสมาธิกับหลวงปู่ และกลายมาเป็นกำลังสำคัญคนหนึ่งของ วัดปากน้ำเลยทีเดียว เรื่องนี้..เป็นเรื่องที่น่าายต่างประทับใจและเล่า ต่อ ๆ มาจนถึงชั่วลูกชั่วหลานของนายต่าง เพราะหลานของนายต่าง ตลาดพลู ก็ได้มาเล่าเรื่องนี้ให้หลวงพ่อธัมมชโยฟัง

การทำแผ่นดินไหวเฉพาะจุดนี้ เป็นความสามารถเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพวกที่เชี่ยวชาญในวิชาธรรมกาย ขนาดสามเณร น้อย ๆ ระดับลูกศิษย์ ยังทำได้ขนาดนี้ แล้วหลวงปู่..ที่เป็นถึงระดับ อาจารย์ จะมีความสามารถขนาดไหน ก็ลองคิดดูกันเอาเอง !!!

3.2

สามเณร..ตาทิพย์

พระครูภาวนากิตติคุณ (วัดเกษมจิตตาราม จ.อุตรดิตถ์) ท่านเล่าว่า สามเณรประพัฒน์ (วัดปากน้ำ) ที่ได้ธรรมกาย ท่านเล่าให้สามเณรวัดตะเคียนฟังว่า ตัวเองได้ไปเรียนวิชากับหลวงปู่ วัดปากน้ำ และได้ไปดูสวรรค์มา พอสามเณรวัดตะเคียนฟังเสร็จก็ไม่เชื่อ จึงพูดขึ้นว่า “กูไม่เชื่อมึงหรอก ว่ามึงได้วิชาจริงรึเปล่า” จึงให้ลองดูซิว่า พระที่อยู่ในยาม (ของสามเณรวัดตะเคียน) มีกี่องค์ ในยามมีพระเยอะ แต่ไม่เคยนับ”

และพอสามเณรประพัฒน์เข้าสมาธิไปดูเสร็จ ก็ตอบว่า “ร้อยกับสององค์” จากนั้นจึงได้เทพระในยามออกมานับ ปรากฏว่า มีร้อยกับสององค์ ไม่ขาดไม่เกินจริง ๆ ซึ่งพอสามเณรวัดตะเคียนเห็นกับตาตัวเองแบบนี้ ก็แทบจะกราบสามเณรประพัฒน์เลยทีเดียว จากนั้นสามเณรวัดตะเคียนก็พูดขึ้นว่า “นี่กว่าวิชาวิปัสสนาหมดไปแล้ว นี่กว่าวิชามรรคผลไม่มีใครเขาทำได้แล้ว” ด้วยเหตุนี้เอง สามเณรวัดตะเคียนก็เลยขอเดินทางไปเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงปู่ที่วัดปากน้ำบ้าง...

4

การตรวจดวงบุญ

เวลาหมอดูจะดูดวง เขาจะถามวันเดือนปีเกิดและเวลาตกฟากก่อน แล้วก็เอามาคำนวณ ผูกดวงแล้วก็ทำนายเจ้าชะตา ซึ่งหมอบางคนก็ทายแม่นบ้าง ไม่แม่นบ้าง ทายตามเรื่องตามราวกันไป ซึ่งเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นกับ **คุณหญิงล้อมและนายห้างสวัสดิ์** **โอสถานุเคราะห์** ผู้ก่อตั้งห้างขายยาโอสถสภา (เติกเฮงฮยู) เรื่องมีอยู่ว่า แต่เดิมทั้งคู่รักกันมาก ก่อนแต่งงานก็ไปดูดวง ซึ่งไปดูมาก็หมอ ๆ เขาก็บอกว่า แต่งกันไม่ได้เด็ดขาด อยู่ด้วยกันแล้วจะล้มจม จึงทำให้ทั้งคู่เกิดความไม่สบายใจเป็นอย่างมาก แต่ก็ไม่รู้จะไปปรึกษาใคร จึงพากันมากถามหลวงปู่วัดปากน้ำ ซึ่งหลวงปู่ท่านก็ตรวจดูให้ **แต่วิธีการดูดวงของหลวงปู่ต่างกับการดูดวงของหมอดูอย่างสิ้นเชิง คือ ท่านไม่ต้องถามวันเดือนปีเกิด ไม่ต้องถามเวลาตกฟากอะไรให้ยุ่งยาก เพราะท่านเข้าธรรมกายไปตรวจดวงบุญ ดวงสมบัติในตัวได้**

พอดูเสร็จ ท่านก็บอกว่า..ทั้งคู่นี้แต่งงานกันแล้วดี จะเป็นมหาเศรษฐีตระกูลหนึ่งของเมืองไทยเลยทีเดียว เพราะดวงบุญดีกว่าคืบหนึ่ง และท่านยังบอกอีกว่า ถ้ารวยแล้วให้มาอุปถัมภ์วัดปากน้ำ

และสุดท้าย..ก็เป็นจริงอย่างที่หลวงปู่บอกไว้ทุกประการ เพราะจากเดิมคุณหญิงล้อมและนายห้างสวัสดิ์ก็ไม่ได้รวยอะไร มีเพียงร้านขายยาเล็ก ๆ แถวสำเพ็ง แต่ต่อมาได้ไปทำบุญเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำเรื่อย ๆ พอมาที่ไร หลวงปู่ท่านจะพูดว่า “ทำบุญถูกทักษิณบุคคล.. ยิ่งให้จะยิ่งรวย” และหลวงปู่ท่านก็จะให้พรของท่านไปเรื่อย ๆ ทำให้กิจการขายยาขายดีขายดีมาก จนต้องย้ายกิจการมาที่ ถ.เจริญกรุง และเปลี่ยนชื่อจากร้านขายยาเล็ก ๆ เป็นโอสถสถานเด็กเฮงหยู จากนั้นกิจการก็ใหญ่โตขึ้นเรื่อย ๆ จนปัจจุบันเปลี่ยนชื่อมาเป็นบริษัท โอสถสภา จำกัด และรวยติดอันดับของประเทศจริง ๆ ...

5

3 ศูนย์ (0) ปรีศนา

เรื่องนี้..เป็นเรื่องราวของหลวงตาอภิรุโป ซึ่งเป็นพระที่บวชที่วัดปากน้ำในปี พ.ศ. 2500 ท่านได้เล่าไว้ว่า ก่อนหน้านั้น..ท่านไม่เคยคิดจะบวชมาก่อนเลย อีกทั้งสาเหตุที่ยอมไปวัดปากน้ำครั้งแรกในชีวิต ก็เพราะคิดถึงพระลูกชายที่บวชอยู่ที่นี้ ซึ่งพอไปถึง..ก็ต้องพบกับความประหลาดใจสุด ๆ คือ ท่านได้ไปเห็น

รูปถ่ายของหลวงปู่ เห็นแล้วก็เกิดความสงสัยอย่างหนักว่า ทำไม.. รูปหลวงปู่ถึงเหมือนกับพระที่มาปรากฏให้ท่านเห็นก่อนตาย!! (เนื่องจากก่อนหน้านี้ ท่านได้ตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่) และเมื่อท่านเห็นดังนั้น...ก็ไม่รอช้า..รีบไปเรียนถามพระที่เฝ้าอยู่ที่โรงเรียนปริยัติธรรมว่า.. “หลวงพี่ครับ...พระองค์ที่อยู่ในรูป ยังมีชีวิตอยู่ไหมครับ??” ซึ่งก็ได้รับคำตอบว่า.. “ยังมีชีวิตอยู่” พระที่โรงเรียนปริยัติก็ชี้ไปทางหลวงปู่วัดปากน้ำแล้วพูดว่า “ท่านนั่งรับแขกอยู่นั้น เข้าไปกราบท่านสิ”

ซึ่งพอเจ้าของเรื่องได้เจอกับหลวงปู่ครั้งแรก หลวงปู่ก็พูดโพล้ขึ้นทันทีว่า... “ไอ้ศุณย์..ศุณย์ (0..0) นี่สำคัญ !! ศุณย์แรกนั้น ได้อยู่บ้านใหญ่ ศุณย์ที่ 2 นี้เกือบตาย ศุณย์ที่ 3 นี้จะได้บวช เอ้า...เอาฉายาไป... อภิรุโป”

ซึ่งพอเจ้าของเรื่องฟังดังนั้น ก็รีบพูดสวนกลับว่า.. “หลวงพ่อครับ..ผมไม่ได้มาบวชครับ ผมจะมาเยี่ยมพระลูกชาย” แต่หลวงปู่ท่านก็ย้ำคำเดิม แถมเอากระดาดเขียนฉายาขึ้นให้ แล้วพูดอีกว่า.. “เออ..นะ....บวช !!! เอ้า..เอาฉายาไป... อภิรุโป แปลว่า ผู้มีรูปงามอันยิ่ง...” คือ หลวงปู่ท่านพูดเอง..เออเองเสร็จสรรพ จนเจ้าของเรื่องก็เกิดอาการงง และก็มานั่งรำพึงนึกทบทวนดูว่า เอ้..ที่หลวงปู่พูดว่า.. **ศุณย์ (0) แรก..**ได้อยู่บ้านใหญ่มันหมายความว่าอะไร?? เพราะเราเกิดมาก็ยากจนเหลือเกิน และสักครู่ก็บึ่งนี่ก็ออก

ว่า อ้อ.. ตอนปี พ.ศ. 2480 นะ เราติดคุกติดตะราง เพราะหัดเป็นโจร คือ ล่องไปปล้นเขาครั้งแรก แล้วโดนจับเข้าคุกเลย จึงได้มาอยู่บ้านใหญ่หลังเบ้อเร่อจริง ๆ เพราะในคุกมีคนอื่นอยู่รวมกันเยอะเลย...แต่ หลวงปู่ท่านไม่ได้บอกเราตรง ๆ ว่าเราเคยเข้าคุกต่อหน้าสาธารณชน เพราะท่านกลัวเราจะเสียหน้า

จากนั้นเจ้าของเรื่องก็มานึก.. จนต้องร้องอ้อ..!! ขึ้นอีกครั้งว่า ส่วน.. **ศูนย์ (0) ที่ 2** ก็คือ อีก 10 ปีต่อมา..คือในปี พ.ศ. 2490 หลังจากออกมาจากคุกแล้ว ก็ได้ไปทำอาชีพเผาปูนขาย แต่พอเผาไปเผามา ผงปูนมันเข้าไปกีดในคออืท่าไหนก็ไม่ทราบ กัดจนเลือดออก รักษาอย่างไรก็ไม่หาย แถมล้มป่วยหนักจนเข้าชั้นโคม่า ทำให้พระลูกชายที่บวชอยู่ที่วัดปากน้ำเป็นห่วงมาก จึงเขียนจดหมายมาบอกคาถาดี กับโยมพ่อว่า ให้ท่อง “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ ซึ่งพอท่องไปท่องมา... อยู่ ๆ ก็เกิดปาฏิหาริย์ขึ้น คือ เจ้าของเรื่องเห็นหลวงปู่วัดปากน้ำมายืนอยู่ตรงหัวนอน ซึ่งตอนที่เห็นนั้นยังไม่เคยรู้จัก และไม่เคยเห็นค่าหน้าค่าตาหลวงปู่มาก่อนเลย แต่ก็อธิบายลักษณะไว้ชัดว่า เป็นพระภิกษุที่มีสง่าราศีดีมาก และมีจุดเด่น คือ ท่านมีไผ่ขนาดใหญ่เท่าเม็ดพุทรา 2 เม็ด ซึ่งหลวงปู่ท่านมาก็เพื่อจะบอกว่า.. “เอ็งเอาขมั้นกินเข้าไปสิวะ เดี่ยวก็หาย..!!”

แต่เนื่องจากสภาพร่างกายของเจ้าของเรื่องตอนนั้นมีสภาพ ร่อแร่เต็มที่แล้ว จึงทำให้หลังจากเห็นหลวงปู่เสร็จ กายมนุษย์

ละเอียด.. ก็หลุดออกจากกายมนุษย์หยาบทันที โดยที่เจ้าของเรื่องไม่รู้ตัว ซึ่งถ้าใช้ศัพท์ชาวบ้าน ก็คือ วิญญาณหลุดออกจากร่าง หรือ พุดง่าย ๆ ว่าตายแล้วนั่นเอง... และด้วยความที่เจ้าของเรื่องไม่รู้ว่าตัวเองตาย จึงคิดไปว่า.. เอ..ทำไม..?? หลังจากท่อง “สัมมา อะระหัง” แล้วร่างกายมันสบาย..สบาย ไม่เจ็บไม่ปวดทรมานร่างกายเหมือนเก่า แถมยังมีความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น คือ ลูกเดินออกมาจากร่างตัวเองได้ด้วย อีกทั้งยังลูกเดินออกมาถึงนอกชานบ้านได้ คือ แทนที่จะคิดว่าตัวเองตายแล้ว แต่กลับมี Positive Thinking คือ คิดบวกถึงขั้นว่า..คงเป็นเพราะอาณูภาพที่ได้ท่องคาถาพิเศษ คือ “สัมมา อะระหัง” ซึ่งพอคิดอย่างนี้ ก็เลยอะเลิร์ต...รีบท่อง “สัมมา อะระหัง” ใหญ่เลย คือ ท่องไป..เดินไป..ทิ้งไป เพราะสามารถเดินได้เหนือพื้นสามารถเดินไปในอากาศได้ เหมือนมีอากาศเป็นแผ่นดิน แถมเดินได้เร็วกว่าปกติอีก ซึ่งพอเจ้าของเรื่องทำได้แบบนี้...ก็เลยอะเลิร์ตหนักกว่าเก่าขึ้นไปอีก คือ ดีใจ..เกิด Positive Thinking คิดบวกต่อไปอีกว่า เอ..ท่อง “สัมมา อะระหัง” ..นี่มันช่างดีอะไรขนาดนี้.. ท่องแล้วทำให้เหาะได้ด้วย !!!

จากนั้นเจ้าของเรื่องก็เดินแบบเหาะ ๆ ลอย ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างเบิกบานใจ จนกระทั่งไปเจอคนรู้จัก 2 คน ..คนแรกเดินอยู่ข้างหน้า ส่วนคนที่ 2 เดินอยู่ข้างหลัง อยู่ห่างกันแค่ 2 เมตร ก็เลยดีใจ คิดอยากจะไปบอกเขาว่า ได้เจอคาถาเด็ดเข้าแล้ว... คือ ถ้าได้ท่อง “สัมมา อะระหัง” แล้ว..จะเหาะได้ เพราะอยากจะทำให้เขาเหาะได้

เหมือนตัวท่านเอง แต่ทันทีที่เจ้าของเรื่องตะโกนเรียก ทั้งสองคนนั้นก็กลับไม่มีใครได้ตอบหรือหันมามองเลยสักคน เพราะเขาไม่ได้ยิน ซึ่งเมื่อเป็นอย่างนี้ ก็เลยทำให้เจ้าของเรื่องเกิดอาการไม่พอใจ ว่าทำไมเรียกแล้วไม่ได้ยิน และไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองอะไรกันบ้างเลย...

ด้วยเหตุนี้..ก็เลยทำให้กายละเอียดของเจ้าของเรื่องเกิดอาการหงุดหงิดขี้ใจ และก็ลองเปลี่ยนมาใช้วิธีการใหม่ คือ เดินไปในอากาศแล้วเอาเท้าไปเหยียบบ่าคนที่อยู่ข้างหน้าเสียเลย เพราะอยากไม่หันมามองตีนัก ด้วยเหตุนี้..ก็เลยทำให้คนที่อยู่ข้างหน้าเซจนหน้าคะมำไปเลย และเกิดอาการไม่พอใจอย่างแรงจนต้องหันขวับกลับมาดู พร้อมกับคำถามที่เกิดขึ้นในใจว่า..ใครกัน.? บังอาจมาผลึกเรา..!! และพอหันมาเจอคนข้างหลัง ก็เลยคิดว่า ต้องเป็นไอ้หมอนี่ผลึกแน่ ๆ ก็เลยทำให้เกิดการทะเลาะกันยกใหญ่

ส่วนเจ้าของเรื่องที่ยอยอยู่ในอากาศได้เห็นดังนั้น..ก็รีบห้ามบอกว่า “อย่าทะเลาะกัน ฉันท่ะ..เป็นคนทำเอง !” แต่ไม่ว่าเจ้าของเรื่องจะพยายามบอกอย่างไร สองคนนั้นก็ไม่ได้ยินอยู่ดี เลยทำให้เจ้าของเรื่องเปลี่ยนมาใช้วิธีการใหม่ คือ เดินไปเขย่าต้นพุทราที่อยู่ข้างหน้าให้สั่นอย่างแรง ทันใดนั้น..!! เมื่อสองคนนั้นเห็นต้นพุทราสั่นโดยไม่เห็นคนเขย่า..ก็เกิดอาการตะลึงค้าง หยุดทะเลาะกันทันที ซึ่งขณะที่สองคนนั้นกำลังตาค้างอยู่เนี่ยเอง ก็เลยทำให้กายละเอียด

เข้าใจไปเองว่า เจ้ามนุษย์สองคนนี้สามารถมองเห็นเขาได้แล้ว จึงเกิด
กำลังใจขึ้นมาใหม่ว่า...นั่น..เรารีบบอกคาถาดี ว่าให้ท่อง “สัมมา
อะระหัง” แล้วจะเหาะได้ดีกว่า แต่ที่ไหนได้... ขณะที่กายละเอียด
กำลังจะอ้าปากบอก..สองคนนั้น..เผ่นอ้าว..วิ่งป่าราบ..หนีไปพร้อม
กับตะโกนว่า..ผี.. ผี ...หลอก !!!

เมื่อเป็นดังนั้นเจ้าของเรื่องก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร จึงเดินเรื่อย
เปื่อย และไปเจอยายแก่คนหนึ่งที่อยู่จกกันอีก จากนั้นก็ใช้วิธีการเดิม
อีก คือ เดินไปเขย่าต้นไม้ที่อยู่ข้างหน้า เพราะคิดว่าวิธีนี้ เป็นวิธีที่จะ
ทำให้ยายแก่หันมามองเจ้าของเรื่องได้ แต่ที่ไหนได้..ยายแก่คนนี้..
เจนโลก คือ ไม่เหมือนชาย 2 คนที่แล้ว เพราะแก่ไม่กลัวผี คือ พอแก่
เห็นต้นไม้สั่นเองได้ แก่ก็เลยด่ากราดเลย ว่าไอ้ผี..มาหลอกได้แม่
กระทั่งคนแก่..หลอกแม้กระทั่งกลางวัน ด่า..อย่างนั้น..อย่างนี้.. คือ
โวยวายยกใหญ่ จนทำให้เจ้าของเรื่องหมดอารมณ์ เกิดอาการไม่
พอใจ พลังคิดว่า..อุตสาห์หวังดี กะจะเอาคาถาดี “สัมมา อะระหัง”
เหาะได้มาบอก ทำไมต้องมาด่ากันถึงขนาดนี้ และพอดคิดอย่างนี้..ก็
เลยเดินเข้าไปใกล้ยาย กะว่าจะลองเอาเท้าเหยียบบ่าแกดูเหมือนชาย
คนเมื่อกี้ แต่พอดคิดไปคิดมา ก็บอกกับตัวเองใหม่ว่า..อย่าดีกว่า เพราะ
ขนาดเมื่อกี้เหยียบบ่าผู้ชายคนนั้นเบา ๆ เขายังหน้าคะมำไปถึงขนาด
นั้น แต่เนี่ย..ยายแก่แก่แล้ว เดี่ยวเกิดล้มแล้วตายขึ้นมา จะบาปเปล่า ๆ
เมื่อคิดดังนั้นแล้ว...เจ้าของเรื่องก็เดินถอยทัพกลับบ้านตัวเองดีกว่า

และทันทีที่เข้าบ้านนั่นเอง... เจ้าของเรื่องก็ต้องตกใจ เพราะเห็นคนในบ้านร้องไห้กันระงม อีกทั้งพอไปเห็นสัปเหร่อกำลังจับร่างของเจ้าของเรื่องมัดมือ มัดตราสังข์ เอาดอกไม้ใส่มือ ก็เลยมารู้ว่า..ตัวเองได้ตายไปแล้ว ซึ่งพอรู้แบบนี้..เจ้าของเรื่องก็เกิดความรู้สึกอยากจะกลับเข้าร่างตัวเองใหม่ แต่ก็ไม่รู้จะทำยังไง จึงรีบท่อง “สัมมาอะระหัง” ใหญ่เลย และคิดในใจว่า..อยากจะเข้าร่างให้ได้ จากนั้น..มันปรืดเข้าไปอย่างไรก็ไม่ทราบ คือ กายละเอียดมันวิ่งเข้าร่างเดิมได้ ซึ่งพอสัปเหร่อเห็นร่างที่ตายแล้ว เกิดอะเลิ่รตกระดุกกระดิกขึ้นมาใหม่ได้ ก็นึกว่าผีหลอก เผ่นอ้าวหนีกันไปเป็นแถวเลย แต่สักครู่ก็มีผู้กล้าคนหนึ่งเข้าไปแกะเชือกที่มัดมือเอาดอกไม้ออก และก็พูดคุยกันจนเกิดความเข้าใจ และมั่นใจว่า ไม่ใช่ผีแล้ว ..เจ้าของเรื่องก็เลยบอกให้คนข้าง ๆ เตียงช่วยไปเอาขม้นมาให้กินตามที่หลวงปู่วัดปากน้ำมาบอกเอาไว้ จนสุดท้ายก็หายป่วยเป็นอัศจรรย์จริง ๆ

จนกระทั่งอีก 10 ปีถัดมา คือ ปี พ.ศ. 2500 เป็น 0 ที่ 3 อยู่ ๆ เจ้าของเรื่องก็เกิดคิดถึงพระลูกชายที่วัดปากน้ำมาก ก็เลยได้มาเจอหลวงปู่องค์เป็น ๆ ครั้งแรก และพอเจอท่าน ท่านก็ทักเรื่อง 3 ศุภณีย์อย่างที่ได้เล่ามาแล้ว แล้วก็บอกว่า **ศุภณีย์ (0) ที่ 3 นี้..จะได้บวช** แต่เจ้าของเรื่องก็บอกหลวงปู่ไปว่า.. “บวชไม่ได้ เพราะตอนนี้เป็นหนี้เขาอยู่”

แต่เนื่องจากหลวงปู่ท่านเห็นในที่ จึงบอกกลับไปว่า “ให้ไปบอกเจ้านั้นนะว่า เติ้งจะบวช แล้วเจ้านี้เขาจะยกหนี้ให้เติ้งหมด แล้วเขาก็จะเป็นเจ้าภาพบวชให้ด้วย แถมเติ้งก็ยังเหลือเงินกลับมาวัดปากน้ำอีกด้วย”

ซึ่งพอเจ้าของเรื่องฟังดังนั้น ก็เลยลองไปหาเจ้านี้ดู และก็บอกว่า “อยากจะบวช” เจ้านี้ก็เลยถามย้ำความมั่นใจว่า “จะบวชจริงรีเปเล่า?” เจ้าของเรื่องก็บอกว่า “จริง ๆ ..จะบวชไปตลอดชีวิตเลย เพราะแก่มากแล้ว อีกทั้งพระลูกชายก็บวชอยู่วัดปากน้ำ”

เมื่อเจ้านี้ฟังดังนั้น ก็อะเลิ่รตุใจรีบอนุโมทนา แล้วบอกต่อว่า “งั้น..ยกหนี้ให้หมดเลยก็ได้” แถมยังถามต่ออีกว่า.. “มีเจ้าภาพบวชให้รียังล่ะ” เจ้าของเรื่องก็ตอบว่า.. “ยัง” เจ้านี้ก็บอกต่อด้วยความดีใจว่า.. “งั้น..จะขอเป็นเจ้าภาพให้เอง” จากนั้นเจ้านี้ก็ถามเพิ่มอีกว่า “แล้วมีเงินเดินทางไปวัดปากน้ำรีเปเล่า” เจ้าของเรื่องก็ตอบว่า.. “ไม่มี”

เจ้านี้ก็เลยให้เงินมาอีกก้อนหนึ่ง เพื่อเป็นค่าเดินทางไปวัดปากน้ำอีก คือ จากเป็นหนี้..แต่กลับเหลือเงินกลับมาวัดปากน้ำจริง ๆ ซึ่งเป็นไปตามที่หลวงปู่ท่านบอกไว้เป็นอัศจรรย์ทุกประการ...

6

ท่านศกดีสิทธิ์เกินไป

เรื่องนี้..เป็นเรื่องของลุงเปล่ง..ซึ่งเป็นบุคคลยุคต้นวิชาที่ชอบมาเล่าเรื่องราวของหลวงปู่ให้หลวงพ่อธัมมชโยฟังบ่อย ๆ อีกทั้งยังเคยมาวัดพระธรรมกายตั้งแต่ครั้งยังเป็นทุ่งนาฟ้าโล่งอีกด้วย

ลุงเปล่งเป็นทานบดีของวัดปากน้ำ..ที่ชอบมาถวายภัตตาหารกับหลวงปู่..พร้อมกับภรรยาอยู่เป็นประจำ ด้วยเหตุนี้..จึงทำให้ลุงเปล่งคุ้นเคยกับหลวงปู่ แต่ทว่า..แม้จะคุ้นเคยกับหลวงปู่มากสักแค่ไหน ลุงเปล่งก็ไม่ค่อยจะเชื่อในความศกดีสิทธิ์ของหลวงปู่สักเท่าไรที่บอกอย่างนี้ไม่ใช่เพราะลุงเปล่งไม่เคารพหรือลบหลู่หลวงปู่ แต่เป็นเพราะลุงเปล่งไม่ค่อยเข้าใจและตามไม่ทันในเรื่องการทำวิชาของหลวงปู่ โดยลุงเปล่งจะชอบพูดว่า “หลวงพ่ท่านศกดีสิทธิ์เกินไป” อีกทั้งยังไม่ค่อยเชื่อในอานุภาพวิชาธรรมกายอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้..ลุงเปล่งจึงเป็นคนพิเศษเพียงคนเดียวที่แม้ยังไม่เข้าถึงพระธรรมกาย แต่หลวงปู่ท่านก็เอ็นดู และอนุญาตให้เข้าไปในโรงงานทำวิชาซึ่งก็คือกุฏิของท่าน เพื่อให้ลุงเปล่งได้ประจักษ์ใน

ความศักดิ์สิทธิ์ของวิชาธรรมกายด้วยตัวเอง ทั้ง ๆ ที่ในสมัยนั้น ผู้ที่จะเข้าไปในโรงงานทำวิชาได้ ต้องเป็นพวกที่เข้าถึงพระธรรมกายเท่านั้น แต่สำหรับลุงเปล่งแล้ว หลวงปู่จะพาท่านไปที่ประตูของโรงงานทำวิชาแล้วบอกว่า..

“เปล่ง..เวลาเอ็งเข้ามานี่ เอ็งเอามือล้วงข้างล่าง..แล้วดันไม่อย่างนี้นะ แล้วประตูมันจะเปิดเอง และถ้าเอ็งเข้าไปแล้ว..ก็ให้นั่งเฉย ๆ นะ..อย่าส่งเสียงพูดอะไร เพราะเขากำลังทำวิชากัน”

ซึ่งพอลุงเปล่งลองเข้าไปจริง ๆ ท่านก็ออกมาแล้วว่า “พอเข้าไปแล้ว..เราเหมือนคนบ้านะ เพราะไม่รู้เขาพูดอะไรกัน พูดกันอยู่ 2 คำ คือ ทำให้ละเอียด ..ละเอียดลงไป ..ละเอียดหรือยัง ซึ่งถ้าเป็นผู้หญิงก็จะตอบหลวงปู่ว่า ละเอียดแล้วเจ้าคะ ถ้าเป็นพระ..ก็จะตอบว่า ละเอียดแล้วครับ คือ ฟังแล้ว..ไม่เห็นจะมีอะไร แต่คำว่าละเอียด และพอหลวงปู่ถามพวกที่ทำวิชาว่า สว่างหรือยัง เขาก็ตอบออกมาว่า สว่างแล้วเจ้าคะ...”

จากนั้นหลวงปู่ก็บอกลุงเปล่งว่า “..เออ เปล่ง!! ไหนเอ็งลองออกไปดูสิ ท้องฟ้าสว่างหรือยัง” ซึ่งลุงเปล่งก็ได้แต่ไม่เข้าใจ คือไม่รู้ว่าเขากำลังทำอะไรกัน แต่พอเปิดประตูออกมาดูนอกโรงงานทำวิชา ทันใดนั้น..ลุงเปล่งก็เห็นท้องฟ้าสว่างจ้าเลย แต่ลุงเปล่งก็แค่นี้ก็ในใจว่า “..เอ..!! ตอนเราเข้ามาวัดใหม่ๆ ท้องฟ้ายังมีมืดที่อยู่เลย... มีตจจนน่ากลัว เอ๊ะ..!! แต่ทำไมตอนนี้มันสว่างจ้าเลย...”

จากนั้นก็กลับเข้ามารายงานหลวงปู่ทั้ง ๆ ที่ยังไม่หายว่า.. “สว่างแล้วครับ” ซึ่งพอหลวงปู่ฟังเสร็จ ท่านก็นิ่ง ๆ ต่อไปโดยไม่พูดอะไร จากนั้นลุงเปล่งก็คิดในใจว่า.. “เรานั่งมาตั้งนานแล้ว ไม่เห็นจะมีอะไร มีแต่พูดคำว่าละเอียด ..ออกไปดีกว่า.. ขึ้นอยู่ในนี้ต่อไป.. บ้ากันพอดี”

ในช่วงนั้น.. นอกจากลุงเปล่งจะยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการทำวิชาแล้ว ลุงเปล่งยังเชื่อและศรัทธาในวิชาโหราศาสตร์อีกด้วย เพราะในช่วงที่ลุงเปล่งหัดเป็นหมอดู ท่านจะชอบมาคุยอวดให้หลวงปู่ฟังว่า ตำราโหราศาสตร์.. มันดีอย่างนั้น.. อย่างนี้ แม่นอย่างนั้น.. อย่างนี้ ซึ่งพอหลวงปู่ฟังเสร็จ ท่านก็บอกว่า “..สู้ **“สัมมา อะระหัง”** ไม่ได้หรอกวะ เพราะเป็นทางมรรคผลนิพพาน”

แต่ลุงเปล่งก็ยังไม่เข้าใจเท่าไร แถมยังยืนยันความเชื่อของตัวเองอยู่ดี คือ เมื่อลุงเปล่งมาหาหลวงปู่ทีไร ก็จะไปบอกแต่ว่า โหราศาสตร์แม่นอย่างนั้น.. อย่างนี้.. อยู่เรื่อย จนหลวงปู่รำคาญ จึงพูดกลับไปว่า.. “เปล่ง.. ข้าให้เ็งดูแม่นสัก 10 ปี คือ ในช่วง 10 ปีนี้.. เ็งจะแม่นมากที่สุดทีเดียว แต่หลังจากนั้น ตอนท้ายของชีวิตนี้.. เ็งจะจำได้แค่ “สัมมา อะระหัง” วิชาอย่างอื่นเ็งจะลืมหมดเลย!!!”

ซึ่งตอนนั้น.. ไม่ว่าหลวงปู่จะพูดอย่างไรลุงเปล่งก็ไม่เชื่อ หน้าซำยังไม่คิดว่าจะเป็นไปได้เลย เพราะช่วงนั้นลุงเปล่งเป็นหมอดูที่แม่นมาก คือ แม่นในระดับเทพเรียกทวด เพราะไม่ว่าลุงเปล่งจะจับ

ตำราไหนมาอ่าน ก็เข้าใจทะลุปรุโปร่งหมด แถมยังแตกฉานถึงขนาดเขียนตำราหมอดูเองได้ แต่หลังจาก 10 ปีผ่านไปเท่านั้นเอง... ลุงเปล่ง..เกิดเป็นอะไรไปก็ไม่ทราบ ทายใครก็แค่เกือบถูก ซึ่งก็แปลว่าไม่ถูก แถมไม่แม่นยำเหมือนเก่า เพราะที่เคยศึกษามันลืมนี่ไปจริง ๆ ซึ่งลุงเปล่งบอกว่า ที่พอจะจำได้บ้าง..ก็เป็นพวกคาถาอาคม และเมื่อเป็นอย่างนี้ ลุงเปล่งก็เลยเกิดอาการเสียเซลฟ์ (Self) เพราะดูดวงใครก็ไม่ถูก จึงกลับมากราบเรียนถามหลวงปู่ว่าเพราะอะไร..ทำไมมันดูไม่แม่นยำ ซึ่งท่านก็ตอบลุงเปล่งไปว่า “..ก็มันครบ 10 ปีแล้วนี่หว่า”

ซึ่งพอลุงเปล่งนับเวลาดู ท่านก็ต้องทิ้ง เพราะเมื่อนับเวลาดูแล้วมันเลย 10 ปีไปแค่ 1 วัน เท่านั้นเอง ลุงเปล่งก็กลายเป็นหมอดูที่ดูไม่แม่นยำแล้ว และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้น คือ ในบั้นปลายชีวิตของลุงเปล่ง ก็เป็นไปตามที่หลวงปู่บอกไว้เป๊ะเลย คือ ลุงเปล่งบอกว่า.. “เป็นไงก็ไม่รู้ คาง..คาถา หมอดง..หมอดู อะไรที่เคยเรียนมามันลืมนี่ไปหมดเลย เหลือแต่ “สัมมา อะระหัง” อย่างเดียวจริง ๆ ซึ่งทำไมมันลืมนี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่พยายามนึก ๆ แล้ว แต่นึกยังไงก็นึกไม่ออก”

ซึ่งภรรยาลุงเปล่งเล่าให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโยฟังที่อาคารดาวดึงส์ว่า “คุณเปล่งเขาจำอะไรไม่ได้เลย จริงอย่างที่หลวงปู่พูดไว้ไม่มีผิด คือ ไม่รู้..คุณเปล่งแกเป็นอะไร เขาบอกจำอะไรไม่ค่อยได้ เหลือแต่ “สัมมา อะระหัง” อย่างเดียวเท่านั้น”

จากการที่ลุงเปล่งไม่ค่อยเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่ เลยทำให้มีคนไปถามลุงเปล่งว่า ทำไม..ถึงไม่ค่อยเชื่อหลวงปู่? ซึ่งลุงเปล่งก็จะตอบทันทีเลยว่า “ก็จะให้เชื่อได้อย่างไร เพราะเคยเห็นเกจิอาจารย์แทบทุกคนเลย เวลาเขาจะทำของขลัง หรือทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์อะไร เขาจะมีพิธีรดอง จะต้องท่องคาถา ต้องเขียนเลขสักยันต์ หรือไม่ก็เสกเป่าอะไรสักอย่างเพื่อให้มันศักดิ์สิทธิ์ แต่นี้..ไม่เห็นหลวงปู่ท่านทำอะไรเลยสักอย่าง คือ พอเราพูดหรือขออะไรเสร็จ.. แป๊บเดียว..ยังไม่ทันไรเลย..หลวงปู่ท่านก็พูดกลับมาว่า..เรียบร้อยแล้ว หรืออย่างขณะที่หลวงปู่กำลังนั่งฉันอยู่ พอมิญาติโยมเข้ามาขอบารมีให้ท่านช่วยอะไรสักอย่าง ท่านก็ทำแค่ส่งเสียง อือ ๆ ...แกม อือ..ไป..ฉันไปอีกต่างหาก...”

อย่างมีอยู่ครั้งหนึ่ง ลุงเปล่งก็ขนเอาผ้าเช็ดหน้าที่พิมพ์รูปหลวงปู่ ที่ทำไว้แจกญาติโยมที่มาร่วมงานมุทิตาหลวงปู่ในครั้งที่ท่านได้รับเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นจำนวนร้อย ๆ ผืน... มาให้หลวงปู่ช่วยทำให้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งลุงเปล่งก็เอาไปวางไว้ข้าง ๆ สำหรับอาหารของหลวงปู่ เพราะหลวงปู่ว่าให้วางไว้นั้น แล้วท่านก็นั่งฉันไปเรื่อย ๆ และพอฉันเสร็จ ท่านก็บอกลุงเปล่งว่า “เสร็จเรียบร้อยแล้ว เอ็งยกออกไปได้เลย”

พอลุงเปล่งเห็นดังนั้น..แทนที่จะอะเลิ่รดตีอกตีใจ กลับซัดอกซัดใจมาก อีกทั้งยังรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทันที เพราะมองว่าหลวงปู่

ไม่ยอมทำอะไรให้สักอย่าง คิดว่าหลวงปู่ท่านไม่ยอมเสกผ้าเช็ดหน้าให้ และเมื่อคิดดังนี้..ก็เลยเอาผ้าเช็ดหน้านั้น เทียวไล่แจกญาติโยม จนหมดเกลี้ยง ไม่เหลือเลยแม้แต่ผืนเดียว แถมไม่ยอมเก็บไว้เป็นของตัวเองเลยสักผืน เพราะมัวแต่คิดว่า ผ้าเช็ดหน้าทั้งหมดนี้.. จะศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร เพราะหลวงปู่ท่านไม่ยอมเสกให้ แต่ที่ไหนได้... หลังจากทีลุงเปล่งแจกเขาจนหมดแล้ว ไม่นานต่อมา ปรากฏว่ามีคนเจออานูภาพกันมากมาย อีกทั้งยังมาเล่าเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของผ้านั้นให้ลุงเปล่งฟัง ว่าเจออานูภาพอย่างนั้น..อย่างนี้ เช่นบางคนไปทดลองเอาปิ่นยิงผ้า ซึ่งปรากฏว่าเป็นพังไปเลย คือ ยิงไม่ออก

ด้วยเหตุนี้..เลยทำให้ลุงเปล่งนึกเสียดายขึ้นมาทันที จนพูดออกมาว่า “ตายแล้ว..ๆ ไม่มีแล้ว ...แจกเขาไปหมดแล้ว” และพอลุงเปล่งมารู้ทีหลังว่า ผ้าเช็ดหน้านั้นศักดิ์สิทธิ์ ลุงเปล่งก็เกิดคาใจขึ้นมาว่า ..อยู่ ๆ ผ้าเช็ดหน้าเกิดศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาได้อย่างไร ในเมื่อหลวงปู่ไม่ได้เสก ไม่ได้เป่าอะไรเลย!!

ด้วยความคาใจอย่างแรงนี้เอง ลุงเปล่งก็เลยเข้าไปถามท่านว่า “หลวงปู่..ทำยังไงหรือครับ ไม่เห็นเสกเป่าอะไรกับเขาเลย แล้วทำไมเขาเอาไปยิงแล้ว..ยิงไม่ออก...”

ซึ่งหลวงปู่ก็ตอบแบบนิ่ง ๆ ว่า “ก็นึกๆ เอา...” ลุงเปล่งก็ถามต่ออีกว่า “นึกยังไง..??” หลวงปู่ก็ตอบเพิ่มว่า “..ก็นึกในตำแหน่งที่นึก ๆ แล้วมันสำเร็จสิ” ซึ่งก็คือศูนย์กลางกายฐานที่ 7 นั่นเอง...

และนี่ก็คือสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ลุกลงเปล่งชอบพูดว่า “หลวงพ่อบ้านศักดิ์สิทธิ์เกินไป” คือ ดูภายนอกเหมือนหลวงปู่ท่านไม่ทำอะไร แต่จริงๆ ท่านทำงานภายในตลอดเวลา จนเป็นเรื่องปกติธรรมดาของท่าน จึงทำให้ท่านเป็นมหาปุชฌิยาจารย์ที่ศักดิ์สิทธิ์ และมีอานุภาพอันไม่มีประมาณ...

หรืออีกคราวหนึ่ง ลุกลงเปล่งและภรรยาได้ไปถวายภัตตาหารเพลกับหลวงปู่และคณะพระภิกษุสงฆ์ที่วัดปากน้ำ และพอหลวงปู่ฉันเสร็จ ท่านก็พูดกับลุกลงเปล่งว่า.. “เออ..! พระจะให้พรแล้วนะ เดี่ยวพระพุทธเจ้าท่านเสด็จลงมานี่นะ เอ็ง..จะเอากี่องค์ ..เดี๋ยวให้ท่านมาให้พรเอ็งสักหมื่นองค์ ศักดิ์สิทธิ์นัก..อธิษฐานเอาเลยนะ เอ็ง อธิษฐานเอา..ศักดิ์สิทธิ์ เดี่ยวท่านมาหมื่นองค์” แถมท่านยังย้ำอีกว่า “มาแน่นอน..!!!”

พอลุกลงเปล่งฟังหลวงปู่พูดอย่างนี้..ก็เกิดอาการเป็นงงไม่เข้าใจ และคิดในใจว่า “เราคงบ้าแน่ ท่านพูดอะไรของท่านไม่รู้..พระพุทธเจ้าจะเสด็จลงมาให้พรได้อย่างไร”

ซึ่งการที่ลุกลงเปล่งคิดอย่างนี้ เนื่องจากลุกลงเปล่งไม่เข้าใจเรื่องการทำวิเศษาก็เลยไม่เข้าใจความหมายที่หลวงปู่พูด แต่ถ้าพวกที่ทำวิเศษเป็นได้มาฟัง ก็จะเข้าใจทันทีว่าการอาราธนาพระพุทธเจ้ามาแค่หมื่นองค์ เป็นเรื่องที่ย่ายนิตเดียว หรือเป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งนอกจากลุกลงเปล่งจะไม่เข้าใจคำพูดที่หลวงปู่พูดแล้ว ลุกลงเปล่งก็ยัง

มีแนวร่วม คือ ภรรยาของลุงเป่ล่งที่มาด้วยกัน และไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูดเหมือนกัน ซึ่งภรรยาของลุงเป่ล่งบอกว่า “ไม่รู้ว่่าหลวงพ่อท่านพูดอะไรของท่าน เราก็เลยอธิษฐานส่งเดชไป เพราะตอนนั้น..ไม่คิดว่า..ท่านจะศักดิ์สิทธิ์จริง เพราะหลวงพ่อท่านก็แค่พูดนึ่ง ๆ เฉย ๆ อีกรั้งยังไม่เห็นมีพิธีต้องอะไร เราก็เลยนึกว่่าไม่มีอะไร...”

และจากการที่ลุงเป่ล่งไม่ค่อยเข้าใจ และไม่คอยเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่เอง ลุงเป่ล่งก็เลยไม่คิดที่จะอธิษฐานขออะไรที่มันใหญ่โตมาก คือ แทนที่ลุงเป่ล่งจะอธิษฐานขอให้เป็นมหาเศรษฐีระดับโลก มีกินมีใช้เหลือเฟือ จะได้ไม่ต้องทำมาหากินอีกแล้ว แต่กับคิดและอธิษฐานขอแค่ว่่า ให้ได้ทำงานอยู่บริษัทบอร์เนียวไปจนกว่าบริษัทจะเจ๊ง ซึ่งนั่นก็หมายถึง ลุงเป่ล่งอยากจะทำงานไปให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เนื่องจากบริษัทบอร์เนียวเป็นบริษัทที่มีความมั่นคงสูงมาก แต่แม้บริษัทบอร์เนียวจะมั่นคงขนาดไหน แต่สิ่งที่ไม่มั่นคงก็คือ สถานภาพของลุงเป่ล่ง เพราะลุงเป่ล่งทะเลาะกับหัวหน้าที่เป็นฝรั่งทุกวัน ท่านก็เลยกลัวว่่า จะโดนไล่ออก เพราะคนที่ทะเลาะกับฝรั่งโดนไล่ออกไปกันหลายคนแล้ว คือ ถูกยื่นซองขาวจนซองขาวข้ามหัวไปข้ามหัวมา ซึ่งลุงเป่ล่งก็กลัวมากกว่า ตัวเองจะต้องเป็นรายต่อไป...

ส่วนคุณป้าที่เป็นภรรยาของลุงเป่ล่งก็พอกัน.. สมกับเป็นภรรยาของลุงเป่ล่งจริง ๆ คือ แทนที่จะอธิษฐานขออะไรใหญ่ ๆ โต ๆ ก็อธิษฐานขอแค่ให้มีดีกสักหลัง แถมยังบอกว่า เาไม่ต้องใหญ่ ขอ

หลังเล็ก ๆ ที่พอมีบริเวณสนามหญ้านิดหน่อย มีรั้วแค่นี้ก็พอแล้ว และพอลุงแปลงและภรรยาอธิษฐานเสร็จ หลวงปู่ท่านก็พูดย้ำเพิ่มความมั่นใจให้อีกว่า “ที่อธิษฐานนี่นะ..สำเร็จทุกอย่าง เอ้า..ให้ตั้งใจรับพร” ซึ่งพอท่านขี้นยถาข ให้พรจนจบ ขณะที่ท่านลุกเดินเข้าโรงงานทำวิชา ท่านก็ยั้งหันหน้าไปย้าลุงแปลงอีกว่า “แปลงเอ๊ย.. สิ่งทีเื่องอธิษฐานนะ ..สำเร็จ!!!!..”

แต่ลุงแปลงก็ไม่ถึงกับเชื่อหลวงปู่ เพราะหลังจากนั้น ลุงแปลงก็ยิ่งมากราบเรียนหลวงปู่อยู่เรื่อย ๆ ว่า “หลวงพ่อครับ เขาจะไล่ผมออกแล้วครับ เพราะผมทะเลาะกับฝรั่งหนักขึ้นทุกวัน ทำยังไงดีครับ..?”

และพอหลวงปู่ฟังดังนั้น ท่านก็บอกกว่า “เออ..เดี๋ยวจ้าจะฝากเขาให้” ซึ่งทันทีที่ลุงแปลงได้ฟังประโยคนี้ ลุงแปลงก็ยิ่งงงใหญ่เลย และเพื่อให้หายงง จึงรีบถามหลวงปู่กลับว่า “เขาไหนครับ??” แต่ท่านก็นิ่ง ๆ ไม่ยอมตอบอะไร เพราะตอบไปลุงแปลงก็ไมรู้เรื่อง

แต่เรื่องมันก็ไม่จบง่ายอย่างนั้นหรอก เพราะวันต่อ ๆ มา ลุงแปลงก็ร้อนรนมากราบเรียนหลวงปู่ใหม่อีกว่า “หลวงพ่อครับ ๆ ของขามันใกล้เข้ามาแล้วนะหลวงพ่อ ผมทะเลาะกับฝรั่งหนักเลย” ซึ่งพอหลวงปู่ได้ยิน ท่านก็บอกอีกกว่า “เออ..!! ไม่เป็นไรหรอก จ้าฝากเขาไว้แล้ว” ซึ่งการที่หลวงปู่ตอบอย่างนี้ ทำให้ลุงแปลง

งหนักเข้าไปอีกว่า “เขาไหน..?? ใครคือเขา..!!” แต่พอลุงเปล่งพยายามถามหลวงปู่ที่ไร ท่านก็ไม่ยอมตอบสักที ก็เลยทำให้ลุงเปล่งนี้ถามตัวเองในใจว่า “เขานี้ คือ พวกอธิบดง..อธิบดี หรือปลัดกระทรวง..กระทรวงอะไรี่เปล่า”

ต่อมาจนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพไปแล้ว ลุงเปล่งก็ยังไม่รู้เลยว่า “เขา” ที่หลวงปู่ว่า คือ ใคร แต่ตอนหลังลุงเปล่งมารู้คำตอบว่า เขา..คือใคร ก็ตอนที่ได้มากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย และคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง และหลังจากรู้แล้ว ลุงเปล่งก็เรียนถามคุณยายอาจารย์ฯ ใหญ่เลยว่า “แล้วทำไมตอนนั้นหลวงปู่ท่านไม่บอกล่ะ ??” คุณยายท่านก็ตอบกลับว่า “ถ้าบอกไปตอนนั้น..คุณก็ไม่เชื่อ..!!!”

ขอย้อนกลับมาเรื่องที่ลุงเปล่งทะเลาะกับฝรั่งต่อ..เพราะเรื่องนี้มันแปลกมาก อีกทั้งยังน่าอัศจรรย์ใจสุด ๆ คือ หลังจากทีหลวงปู่ฝากเขาไว้แล้ว ไม่ว่าลุงเปล่งจะทะเลาะกับนายฝรั่งมากขนาดไหนก็ไม่โดนไล่ออกสักที ทั้ง ๆ พวกที่ทะเลาะกับฝรั่งน้อยกว่าลุงเปล่งตั้งเยอะ กลับถูกขังของขาวให้ออกกันไปหมดแล้ว

และสุดท้าย..ก็เป็นไปตามที่ลุงเปล่งอธิษฐานไว้จริง ๆ คือ ได้ทำงานอยู่ที่บริษัทบอร์เนียวนานสมใจอยาก เพราะนานจนกระทั่งบริษัทบอร์เนียวเปลี่ยนเจ้าของไปจริง ๆ ส่วนคุณป้าที่เป็นภรรยาของ

ลุงปลั่งก็เช่นกัน คือ สูดท้ายก็ได้บ้านตึกหลังเล็ก ๆ มีสนามหญ้าหน่อย ๆ จริง ๆ อยู่แถวทเวศร์ ซึ่งคุณป้าก็พูดว่า “หากรู้ว่าหลวงปู่ศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้.. รู้จ้..อธิษฐานขอบ้านให้มันใหญ่ ๆ โต ๆ ไปเลยดีกว่า...”

ส่วนเรื่องที่น่าฟังอีกเรื่องหนึ่ง เกิดขึ้นตอนที่ลุงปลั่งพาภรรยามาถวายภัตตาหารเพลที่วัดปากน้ำ ซึ่งพอเลี้ยงพระเสร็จ หลวงปู่ท่านก็เห็นในที่ของท่านว่า จะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับภรรยาของลุงปลั่ง ก็เลยทำให้หลวงปู่บอกภรรยาลุงปลั่งว่า “เดี๋ยวคอยเดี๋ยว..อย่าเพิ่งไปไหน!!!”

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็หายเข้าไปในโรงงานทำวิชาประมาณครึ่งชั่วโมง พอออกมาท่านก็บอกว่า “ต่ออายุให้แล้ว!!!” ซึ่งพอภรรยาลุงปลั่งฟังดังนั้น ท่านก็งง และรำพึงว่า “เอ๊ะ..เราก็แข็งแรงดี ไม่ได้เจ็บได้ป่วยอะไรเลย ทำไมหลวงพ่อบอกว่า ต่ออายุให้เรียบร้อยแล้ว!!!” ซึ่งต่อมาหลังจากนั้นเพียงไม่กี่วัน ก็เกิดเรื่องขึ้นจนได้ คือภรรยาลุงปลั่งโดนหมาบ้ากัด ทำเอาเกือบตาย แต่ในที่สุด..ก็รอด จึงทำให้ภรรยาลุงปลั่งถึงกับบอกว่า “นี่..ถ้าหลวงปู่ไม่ต่ออายุไว้ สงสัยตายไปแล้ว!!!”

..และนี่คือความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่ ที่ลุงปลั่งกับภรรยาได้ประจักษ์กับตัวเอง ซึ่งเป็นเรื่องมหัศจรรย์เหนือความคาดหมาย ทำให้ท่านทั้งสองเกิดอาการคาดไม่ถึงแทบทุกเรื่อง จนท่านทั้งสองชอบพูดเน้น ๆ ย้ำ ๆ อยู่บ่อย ๆ ว่า หลวงพ่อบ้าน..ศักดิ์สิทธิ์เกินไป!!!

7

สังการปิดระเบิด สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

ในช่วงที่สงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังดำเนินไปอย่างดุเดือด กองกำลังทหารญี่ปุ่นได้เข้ามายังประเทศไทยด้วยเหตุผลที่ว่า ต้องการใช้เป็นฐานทัพในการสู้รบ เพื่อบุกยึดประเทศพม่าและอินเดีย โดยใช้ประเทศไทยเป็นเส้นทางคมนาคมในการลำเลียงอาวุธ ไรฟพล และเสบียง ดังนั้นกองกำลังทหารสหรัฐฯ จึงนำเครื่องบินมาทิ้งระเบิด เพื่อบุกโจมตีและตัดเส้นทางคมนาคมของพวกญี่ปุ่น ตามจุดยุทธศาสตร์ต่าง ๆ เช่น สะพานข้ามกรุงเทพ-ธนบุรี ประตูน้ำอ่างทอง ประตูน้ำบางยาง ประตูน้ำบางนกแขวก **รวมทั้งคลองภาษีเจริญ ซึ่งใกล้กับวัดปากน้ำ** อีกทั้งยังมุ่งทำลายแหล่งผลิตพลังงานไฟฟ้าที่ใช้ในการสู้รบ ซึ่งก็คือ โรงไฟฟ้าวัดเลียบ ซึ่งในช่วงที่บ้านเมืองกำลังลุกเป็นไฟนี้เอง หลวงปู่ท่านก็ได้คุมทีมงานทำวิซซาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน คือ ทำกันตลอด 24 ชั่วโมง เพื่อแก้ไขเหตุการณ์บ้านเมืองเพื่อให้สงครามยุติ ซึ่งหลวงปู่ท่านถึงกับพูดว่า “จะไม่ยอมหนีไปไหน และถ้าวัดปากน้ำหรือประตูน้ำภาษีเจริญถูกระเบิดลง ก็จะไม่ยอมตาย...”

และหลังจากที่หลวงปู่ท่านลั่นวาจาอย่างนี้ ไม่ว่าจะกองกำลังทหารสหรัฐฯ จะบุกเอาเครื่องบินมาทิ้งระเบิดมากสักเท่าไร ก็พลาดเป้าหมายแทบทุกครั้ง อีกทั้งยังมีชาวบ้านพูดกันอย่างหนาหูว่า วัดปากน้ำเป็นที่ที่ปลอดภัยจากระเบิดมากที่สุด เพราะหลวงปู่ท่านไม่ยอมให้ระเบิดลงที่นี้หรอก

ด้วยเหตุนี้...จึงทำให้ชาวบ้านและทหารกรมแผนที่....แห่กันมาอพยพหลบภัยที่ตึกขาวในวัดปากน้ำ (ปัจจุบันคือหอเจริญวิปัสสนา) และที่น่าที่ไปกว่านั้น..ยังมีผู้คนจำนวนมาก เห็นแม่ชีในลักษณะโปร่งแสงลอยอยู่เหนือ่านฟ้า โดยเอามือไปปิดระเบิด ในขณะที่เครื่องบินรบกำลังมาทิ้งระเบิด จนสร้างความฮือฮาและตะลึง-งง-งันให้แก่ผู้คนเป็นจำนวนมาก จนหนังสือพิมพ์ต้องเอาข่าวนี้มาลง เพราะทิ้งในความมหัศจรรย์นั้น

และที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะหลวงปู่ท่านได้คุมพวกทำวิชา ให้ทำการปาฏิหาริย์กายขึ้นไปปิดระเบิด อีกทั้งยังใช้วิชาธรรมกายเนรมิตเมืองเป็นป่าบ้าง..เป็นแม่น้ำบ้าง และเนรมิตแม่น้ำให้เป็นบ้าน..เป็นเมืองแทน จนทำให้พวกทหารที่มาทิ้งระเบิดเข้าใจผิด และทิ้งไม่โดนเป้าหมายสักที

ในช่วงนั้น หลวงปู่ท่านเลือกให้คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เป็นหัวหน้าเวรในการทำวิชากะตึก ซึ่งท่านได้ถามพวกทำวิชาว่า “เครื่องบินข้าศึกจะมาก็โหมง..?”

คุณยายอาจารย์ ท่านก็ตอบว่า “ตี 1 เจ้าคะ...” และพอถึงตี 1 สัญญาณเตือนภัยระเบิดก็ดังจริง ๆ ตรงนี้..เป็นความน่าอัศจรรย์ของวิชาธรรมกายแบบสุด ๆ เพราะทหารอเมริกันก็ไม่ได้มาบอกอะไร คุณยายอาจารย์ ถึงแผนการในการทิ้งระเบิดเลย แต่คุณยายอาจารย์ กลับรู้เวลาในการทิ้งระเบิดที่แน่นอน !!

และในขณะที่สงครามกำลังดุเดือดอยู่นั้น หลวงปู่ท่านก็ถามคุณยายว่า “เยอรมันแพ้หรือชนะ..?” ซึ่งคุณยายอาจารย์ ท่านก็ดูในทีวีแล้วตอบว่า “แพ้เจ้าคะ” และสุดท้าย..เยอรมันก็แพ้สงครามจริง ๆ ในวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2488 ซึ่งตรงนี้ก็แปลกอีก..เพราะขณะที่เกิดการสู้รบห้ำหั่นกันอย่างดุเดือด ก็ไม่มีใครรู้หรือรู้ว่า ฝ่ายใดจะชนะ แต่คุณยายอาจารย์ ก็สามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าว่า เยอรมันจะต้องแพ้แน่ ๆ

ก่อนที่หลวงปู่ท่านจะถามคำถามพวกที่ทำวิชานั้น หลวงปู่ท่านจะเห็นและรู้คำตอบอย่างแจ่มแจ้งในสิ่งนั้นอยู่ก่อนแล้ว แต่เนื่องจากท่านต้องการตรวจสอบญาณทัสสนะลูกศิษย์ อีกทั้งยังเป็นการปรับให้ญาณทัสสนะของทุกคนให้ตรงกัน...

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ค้นต่อจนเห็นในที่ว่า มีระเบิดประหลาดที่ไม่เคยมีมาก่อน อีกทั้งยังแตกต่างกับระเบิดลูกอื่นที่ใช้ในสงคราม ซึ่งก็คือ ระเบิดปรมาณู จึงทำให้หลวงปู่ถามคุณยายอาจารย์ว่า “ถ้าลูกนี้มันลงจะเป็นยังไงวะ..??”

ซึ่งคุณยายอาจารย์ฯ ท่านก็เข้าที่แล้วตอบว่า “ถ้าลงที่เมืองไทย ก็จจะราบเป็นหน้ากลอง ไม่เหลืออะไรเลยเจ้าคะ..!!!” พอถึงตรงนี้ก็ยิ่งทำให้รู้สึกประหลาดใจหนักเข้าไปอีกว่า หลวงปู่กับคุณยาย-อาจารย์ฯ และพวกที่ทำวิชารู้เรื่องระเบิดนี้ได้อย่างไร ในเมื่อสหรัฐอเมริกาเร่งทำโครงการพัฒนาระเบิดปรมาณูอย่างลับๆ เพื่อไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามรู้ อีกทั้งระเบิดปรมาณูลูกแรก ก็ยังไม่เคยทดลองทิ้งที่ใดเลย แต่ด้วยอานุภาพของวิชาธรรมกาย กลับทำให้สามารถเห็นถึงอำนาจการทำลายล้างอันมหาศาลของระเบิดปรมาณูได้อย่างเหลือเชื่อ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เกิดการระเบิดขึ้น..!!!

ภายหลังจากที่เยอรมันประกาศแพ้สงครามแล้ว สหรัฐฯ ก็คิดระเบิดปรมาณูได้สำเร็จในเวลาต่อมา ซึ่งในช่วงนั้น..เป็นช่วงที่ญี่ปุ่นก็ตกอยู่ในสภาพย่ำแย่ และกำลังจะแพ้สงครามอยู่แล้ว ถ้าสหรัฐฯ ไม่เอาระเบิดปรมาณูไปทิ้งที่ญี่ปุ่น ญี่ปุ่นก็ต้องแพ้สงครามอยู่ดี แต่อยู่ ๆ ทางสหรัฐฯ เกิดอะเลิ่ร่ตอะไรก็ไม่ทราบ คือ พอคิดระเบิดปรมาณูเสร็จ แทนที่จะเก็บไว้เฉย ๆ ก็คิดอยากจะทำไปทดลอง โดยเลือกเป้าหมายในการทิ้งระเบิดไว้เกือบ 20 แห่ง แต่สุดท้ายก็ตัดตัวเลือกออกจนเหลืออยู่ 2 แห่ง คือ เมืองฮิโรชิมา กับนางาซากิ จนเป็นเหตุให้มีคนตายทันทีมากถึง 880,000 คน และตายในเวลาต่อมามากกว่า 2 ล้านคน

ตรงจุดนี้..แสดงว่าต้องมีบางสิ่งๆที่สอดคล้องเสียดทำให้มนุษย์
เหล่านั้น..เกิดอะลิร์ตคิดเช่นนี้!!! ซึ่งตลอดเวลาที่หลวงปู่ท่านคุมทีม
งานทำวิชชา เพื่อให้สงครามยุติ ท่านจะสั่งพวกที่ทำวิชชาให้สาวไป
ถึงต้นตอ หรือแหล่งที่มาของความคิดว่า ใคร..เป็นผู้ทำให้มนุษย์
คิดสู้รบกัน?? โดยท่านจะถามว่า “ใครสอดคล้องมาวะ..??” จากนั้นทีมงาน
ทำวิชชาของท่านก็เข้าไปดูว่า ใครเป็นผู้สอดคล้องเสียดมา โดย
ไปดูว่า..ต้นตอของกระแสที่สังใจนั้นมาจากไหน.. ซึ่งเมื่อไปพบ
ต้นเหตุแล้ว หลวงปู่ท่านก็ไปดับที่นั่น คือ **ต้องไปดับที่ต้นเหตุ**
หรือแหล่งผลิตกระแสที่ทำให้มนุษย์คิดรบราฆ่าฟันกัน ซึ่งพอ
เหตุดับปั๊บ..ผลก็ไม่เกิด สู้ดทำยมนุษย์ก็จะเลิกรบราฆ่าฟันกัน

แต่เนื่องจากตอนนั้น..อยู่ในช่วงที่หลวงปู่กำลังรวบรวมพวก
ทำวิชชาอยู่ คือ ทีมงานทำวิชชายังมีอยู่น้อย หรือมีปริมาณไม่มาก
พอที่จะทำวิชชาให้ชนะเขา ก็เลยทำให้การทำวิชชาแก้ไขเรื่องภัย
สงคราม ทำไปได้แค่ระดับหนึ่งเท่านั้น...

8

เขาเห็น..ตอนปิดระเบิด

สงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นตกเป็นเป้าหมายสำคัญในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ ฝ่ายสัมพันธมิตรที่มีมหาอำนาจอย่างสหรัฐฯ เป็นแกนนำ มุ่งนำกำลังเข้ากวาดล้าง และในที่สุด..ญี่ปุ่นก็ต้องประกาศยอมแพ้สงคราม เมื่อวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2488 เพราะอำนาจการทำลายล้างของระเบิดปรมาณู

หวอ..ห..ว..อ.. สัญญาณเตือนภัยดังสนั่น! ขึ้นมาโดยอัตโนมัติ ทำให้ผู้คนต่างตกใจ พวกกันวิ่งหนีหลบเข้าไปในหลุมหลบภัย เพื่อให้รอดจากสะเก็ดระเบิดที่กำลังทิ้งลงมาแบบปูพรม

เครื่องบินรบ B-29 ..เป้าหมายในการทำลายล้างคือ โรงไฟฟ้า วัดเลียบ (วัดราชบูรณะ) สะพานข้ามกรุงธน และสถานที่สำคัญต่าง ๆ ซึ่งตรงตามหลักยุทธศาสตร์การรบที่สหรัฐฯ กำลังจะตัดเส้นทางคมนาคมของพวกญี่ปุ่น ตลอดจนทำลายแหล่งพลังงานที่สำคัญที่สุดคือ โรงไฟฟ้า

พีว ... พี ..... ว ..... ตูม!!! ระเบิด..พลังแห่งการทำลายล้าง
ถูกแล้ว..ลูกเล่าถูกทั้งดิ่งลงมา แต่แปลก..ที่พลาด!!! โดนเป้าหมาย
น้อยมาก หรือมีผลกระทบต่อเป้าหมายไม่กี่เปอร์เซ็นต์ นอกนั้นจะ
ดิ่งลงกลางทุ่ง แม่น้ำเจ้าพระยา หรือสถานที่อื่น ๆ ที่ไม่ใช่จุดยุทธศาสตร์
พร้อมกับฝูงควันที่คลุ้งขึ้นตามแรงระเบิด

การประกาศภาวะฉุกเฉินในเมืองไทยยังคงยึดเยื่อไปตาม
กระแสสงครามโลก สัญญาณหวนยังคงดังขึ้นในแต่ละวัน.. ทั้ง
กลางวันและกลางคืน เสียงระเบิดดังจนกลายเป็นความซาซิน ทำให้
ระยะหลัง ๆ ผู้คนไม่ค่อยใส่ใจกับการหลบภัยเท่าไรนัก

หวน .... ห ..ว.. อ. คราวนี้มันดังขึ้นอีกซ้ำ ๆ กัน บางคนก็วิ่ง
ไปหลบเหมือนเดิม แต่บางคนกลับออกมาดูเครื่องบินรบที่กำลัง
ขับเคื่อนมา และเป็นธรรมดาที่วัยชชอยากรู้ อยากเห็นของเด็ก
ทำให้อยากจะเห็นเครื่องบินที่ระเบิดโดยไม่กลัวอันตรายแต่อย่างใด

เด็กชายยงยุทธ ดิลกเจริญ ปีนขึ้นไปบนดาดฟ้าห้องแถว
ที่เรียงรายติด ๆ กันในเวลาเดียวกับที่ผู้ใหญ่และเด็กคนอื่น ๆ ก็ปีน
ดูบนดาดฟ้าบนบ้านของตน

“เฮ้ย!.. เฮ้ย!.. นั่นอะไร !? ..มองซิ คนใส่ชุดขาว ๆ ลอยอยู่
บนฟ้า อย่างกับแมชี..” ผู้คนเงยหน้ามองตามเสียงที่ดังขึ้นจาก
กลุ่มผู้ใหญ่

แน่นอน..! เด็กชายยงยุทธก็เงยหน้ามองตามด้วย ช่าง
ประหลาดเหลือเกิน..!? ภาพที่เขาเห็นบนท้องฟ้าเป็นแม่ชีจริง ๆ
มีลักษณะโปร่งแสงลอยอยู่หนึ่ง ๆ โกล่กับเครื่องบินรบ B-29 ที่กำลัง
ขับเคลื่อนมา 2 - 3 ลำ พร้อม ๆ กัน คนดูต่างชี้ไม้ชี้มือ ส่งเสียง
อ้ออึ้งกับสิ่งประหลาดที่ปรากฏให้เห็น

“ทั้งเท่าไรก็ไม่โดน..ไม่มีวันโดนหรอก..ฮา..ฮา..” นี่คือ
เสียงพูดพร้อมเสียงหัวเราะว่าดัง ๆ ของยายผิน ที่มักพูดอยู่เป็นประจำ
ในช่วงเกิดสงคราม

ยายผินเป็นแม่ครัวทำกับข้าวอาศัยอยู่ในบ้านของเด็กชาย
ยงยุทธ แกชอบไปทำบุญที่วัดปากน้ำอยู่เป็นประจำ แต่น่าเสียดาย
ประโยคที่แกพูด กลับไม่มีใครในบ้านใส่ใจ หรือเข้าใจความหมายอะไร
มากนัก แต่เสียงนี้ได้เข้าไปอยู่ในความทรงจำของเด็กชายยงยุทธ
โดยเฉพาะประโยคที่ว่า **“หลวงพ่อดัดปากน้ำกับพวกนั้สมาธิเขาปิด
ลูกกระเบิดกัน ต่อให้ทั้งมายังไงก็ไม่มียวันโดนหรอก.. ไม่มีวันโดน..”**

ในวันต่อมา..เรื่องแม่ชีปิดลูกกระเบิดที่มีพยานหลายคนเห็น
ไม่ใช่เป็นเรื่องโคมลอย หรือตาผาดไปเสียแล้ว เพราะหนังสือพิมพ์
ก็ได้เอาข่าวนี้มาลงเป็นหลักฐานยืนยันเหตุการณ์เมื่อครั้งสงครามโลก
ครั้งที่ 2

กาลเวลาผ่านไปจนกระทั่งเด็กชายยงยุทธโตขึ้น เรียนจบ คณะวิทยาศาสตร์และครุศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากนั้นเรียนต่อด้านการตลาดและเข้าทำงานในตำแหน่งหน้าที่ การงานที่ดีทางด้าน Import-Export

วันหนึ่งน้องชายเขาก็ได้นำหนังสือเล่มสำคัญมาให้ จากข้อความ ในหนังสือเล่มนี้เหมือนกับจะกระตุ้นหรือรื้อฟื้นสัญญาอะไรเก่า ๆ ที่เขาเองก็ไม่อาจรู้ เขารู้สึกเพียงแต่ว่าเขาอยากไปศุูนย์พุทธจักร ปฏิบัติธรรม (ต่อมา คือ วัดพระธรรมกาย) เขาต้องไปที่นั่นให้ได้ และหนังสือเดินไปสู่ความสุขเล่มนี้ ทำให้เขาได้ไปที่นั่นจริง ๆ ..

ชีวิตคุณยงยุทธ ดิลกเจริญ เริ่มผูกพันกับศุูนย์พุทธจักร ปฏิบัติธรรม เพราะที่นั่นทำให้เขารู้คุณค่าของการทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เขามีศรัทธามากและเป็นหนึ่งในประธานสร้างโบสถ์ ของวัดพระธรรมกายด้วย เขาไปที่วัดพระธรรมกายบ่อยมากจน คุ่นเคยและใกล้ชิดกับครูบาอาจารย์ คือ หลวงพ่อธัมมชโย และ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ศิษย์เอกหลวงปู่ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ด้วยความเป็นลูกศิษย์ที่สนิทนั่นเอง เวลามีปัญหาอะไรก็จะคอย ปรีกษาไต่ถามคุณยายอาจารย์ฯตลอด แต่อย่างหนึ่งที่ไม่เคยลืมเลือน ไปจากความทรงจำเลย และยิ่งรู้ว่าคุณยายเป็นศิษย์เอกของหลวงปู่ วัดปากน้ำด้วยแล้ว สิ่งนี้จึงถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีก ซึ่งก็คือ เรื่องราวครั้ง สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 กับคำพูดของยายผินที่ได้พูดไว้

พอคุณงยุทธได้ไปกราบคุณยายอาจารย์มหาวรรตานุภาสิกา จันทร ก็รีบเรียนถามท่านเลยว่า “คุณยายครับ..ทำไมเครื่องบินที่ทิ้งระเบิดลงมาถึงไม่โดนที่สำคัญ กลับลงทุ่งลงน้ำล่ะครับ”

ซึ่งคุณยายท่านก็ตอบว่า “อ้าวคุณ.. เวลาที่เครื่องบินมันทิ้งระเบิด ยายเข้าไปอยู่กับหลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพ่อท่านสั่งให้ยายจัดการ ยายก็เนรมิตเมืองให้เป็นป่า..เป็นแม่น้ำ เนรมิตแม่น้ำ ให้เป็นบ้านเมือง เท่านั้นทิ้งเท่าไรก็ไม่ถูก” ซึ่งถ้าเราอยากจะทำให้ใจอะไรให้มากขึ้น ต้องนั่งสมาธิและศึกษาวิชาธรรมกายตามอย่างหลวงปู่วัดปากน้ำ เพราะการทำวิชาธรรมกายเป็นเรื่องเหนือวิสัยที่จะเข้าใจด้วยจิตตมยปัญญา (ปัญญาจากการคิด) หรือสุตตมยปัญญา (ปัญญาจากการฟัง) แต่จะเข้าใจได้ด้วยภาวนามยปัญญา (ปัญญาจากการเจริญภาวนา)

ซึ่งการทำวิชาในสมัยหลวงปู่วัดปากน้ำเขาทำกันเป็นทีม ต้องนั่งสมาธิจนมีความละเอียดมาก แล้วอาศัยพระธรรมกายปาฏิหาริย์ให้เห็นเมืองเป็นป่า เห็นแม่น้ำเป็นเมืองอะไรอย่างนี้ ทหารที่ทิ้งระเบิดก็จะเข้าใจผิดถึงไม่โดนสักที ซึ่งสมัยที่หลวงพ่อวัดปากน้ำทำวิชา ก็มีคุณยายอาจารย์ฯ เป็นหัวหน้าทีมกะดึกในชุดนั้น สำหรับภาพส่วนหยาบที่คนทั้งหลายเห็นนั้น ก็เห็นต่าง ๆ กันไป เช่น เห็นเป็นภาพแม่ชีลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าปิดลูกกระเบิดบ้าง ลอยอยู่เฉย ๆ บ้าง ซึ่งเรื่องละเอียดของวิชาธรรมกาย เป็นดั่งข้างต้นที่อธิบายมานี้...

9

ดับเดือน..ดับดาว

ขณะที่สงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังดำเนินไปอย่างยาวนาน ถึง 6 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2482 - 2488 ช่วงนั้น..หลวงปู่ ก็คุมทีมงานทำวิชาตลอด 24 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 2 กะ คือ กะกลางคืน กับ กะกลางวัน ซึ่งแต่ละกะจะต้องนั่งทำวิชากันนานถึง 6 ชั่วโมง อย่างต่อเนื่อง คือ ตั้งแต่ 6 โมงเช้าถึงเที่ยงวัน เที่ยงวันถึง 6 โมงเย็น 6 โมงเย็นถึงเที่ยงคืน และก็..เที่ยงคืนถึง 6 โมงเช้า หมุนเวียนต่อเนื่องกันไปแบบนี้... ซึ่งการทำวิชาโดยไม่ได้หยุดเลยแม้แต่เพียงวันเดียวไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เพราะที่ทีมงานทุกคนต้องทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจ หยุดใจ ให้สนิทกับธรรมชาติในอย่างตลอดต่อเนื่อง เพื่อทำวิชาให้สงครามยุติให้ได้ หน้าข้าช่วงนั้น..ก็ต้องกินแต่มะละกอดอง กับเต้าหู้ยี้เท่านั้น

ดังนั้น หลวงปู่ท่านก็เลยมหาวิธีให้ทีมงานของท่านรู้สึกผ่อนคลาย..ซึ่งในการผ่อนคลายนี้ หลวงปู่ท่านก็ไม่ได้พาไปเที่ยวไหน เพราะระดับหลวงปู่แล้ว ท่านสามารถพาไปได้ยิ่งกว่านั้น คือ ท่านพาไปดับเดือนดับดาวได้เลยทีเดียว..!!!

อย่างในสมัยก่อน..เรามักจะได้ยินคนเขาพูดกันว่า..อยากได้
อะไรจะหามาให้ ยกเว้นดาวกับเดือน... แต่สำหรับหลวงปู่แล้ว..แม้
ดาวเดือน..ซึ่งเป็นสิ่งที่หามาได้ยาก ท่านก็สามารถเอามาให้ลูก ๆ ของ
ท่านเล่นได้..

ซึ่งวิธีการของท่าน ก็ไม่ต้องมาลงทุนสร้างยานอวกาศ แล้ว
นั่งไปในอวกาศให้มันเสียเวลา เพราะวิธีการไปดับเดือน-ดับดาว
ของท่าน สามารถทำได้โดยการนั่งสมาธิ คือ วันหนึ่ง..หลวงปู่ก็บอก
กับพวกที่ทำวิชชาว่า “เออ..วันนี้ เรามาดับดาวดวงนั้น..ดวงนี้..
กันดีกว่า...” แต่ก็ไม่ใช่ดับชี้ิ้ว หรือดับหมด คือ หลวงปู่ท่านจะสั่ง
ให้ดับเฉพาะดวงที่เป็นสถานีรับส่งกระแสบาปและอกุศล ที่ส่ง
มาเชื่อมโยงกับใจมนุษย์ และส่งผลร้ายทำให้เกิดโทษภัยกับโลก
และมวลมนุษยชาติ เช่น ทำให้มนุษย์รบราฆ่าฟันกัน เกิด
ข้าวยากหามากแพง ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล เกิดโรคภัยไข้เจ็บ
ร้ายแรง เศรษฐกิจตกต่ำ เป็นต้น

เริ่มต้นด้วยการที่หลวงปู่ท่านออกไปยืนดูดาวนอกโรงงาน
ทำวิชา แล้วกลับมาสั่งงานในโรงงานว่า ให้ดับดวงนี้..ดวงโน้น..
ซึ่งหลวงปู่ท่านจะสอนให้นั่งดับในที่ โดยใช้หลักการที่ว่า ท่านจะให้
นั่งเข้าที่..สาวไปหาต้นเหตุว่า จุดเริ่มต้นของแสงสว่าง หรือ
ต้นแหล่งในการผลิตกระแสบาป ที่เป็นโทษภัยต่อมนุษย์นั้น
มาจากไหน คือ ท่านให้สาวไปหาต้นตอให้เจอ จากนั้นก็ไปดับที่นั่น

และเมื่อทำวิชาดับแล้ว..ดาวก็จะดับลง และเมื่อดาวดับ ผลร้ายที่จะเกิดจากดาวดวงนั้นก็จะไม่เกิดขึ้นกับมนุษย์ หรือหากเกิด ก็จะไม่พ้นจากหนักเป็นเบา จากเบาเป็นหาย จากร้ายเป็นดี...

และเมื่อนั่งเข้าที่ดับกันเสร็จแล้ว หลวงปู่ท่านก็จะแบ่งพวกทำวิชาครั้งหนึ่งออกไปดูว่าดับได้จริงหรือเปล่า ซึ่งในสมัยนั้น การทำวิชาดับดาว ถือว่าเป็นความสามารถเพียงเล็กน้อยของพวกที่ทำวิชาได้ เพราะมีสาม เณรหลายรูปสามารถดับดาวได้เป็นว่าเล่น จนเหมือนเป็นเรื่องปกติ ซึ่งการดับดาวนั้น จะดับเดียวกันก็ได้ หรือจะดับเป็นที่มาก็ได้

10

ทำจันทรคราส (จันทรุปราคา)

นอกจากหลวงปู่ท่านจะพาทีมงานทำวิชาดับดาวแล้ว ท่านก็ยังเอาเดือนมาให้ลูก ๆ ทีมงานของท่านได้เล่นอีกด้วย คือ คื่นหนึ่ง..วันที่พระจันทร์เต็มดวง หลวงปู่ท่านก็ถามในโรงงานว่า “ใครทำจันทรคราสได้บ้างวะ??”

และทันใดนั้นเอง..คุณยายทองสุขตอบว่า “ลูกเองเจ้าคะ” คือ คุณยายทองสุขตอบไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้เลยว่าจะต้องใช้วิธีการใด ในการทำจันทรคราส แต่เนื่องจากหลวงปู่ท่านไม่ชอบให้ใครพูดว่า “ไม่ได้” อีกทั้งคุณยายทองสุขก็เป็นคนมีนิสัยชอบอะไรที่ทำหาย เมื่อคุณยายทองสุขรับปากหลวงปู่แล้ว ท่านก็ลองปาฏิหาริย์พระธรรมกายให้ขยายใหญ่ เพื่อมาบดบังดวงจันทร์ให้สนิท ซึ่งพอปาฏิหาริย์เสร็จ ท่านก็เดินออกไปดู แต่ปรากฏว่า พระจันทร์ก็ยังสว่างเต็มดวงเหมือนเดิม จากนั้นคุณยายทองสุขก็กลับมาลองวิธีการใหม่ คือ ปาฏิหาริย์เอามือพระธรรมกายไปบังอีก แต่พอออกไปดู พระจันทร์ก็ยังสว่างเหมือนเดิมอีก แต่คุณยายทองสุขก็ไม่ยอมแพ้ ท่านจึงใช้วิเศษธรรมกาย รวมเมฆมาบังพระจันทร์แทน และพอออกไปดูใหม่ ก็ปรากฏว่า เมฆสามารถบังพระจันทร์ได้จริง แต่ก็แค่แป๊บเดียว และพอเมฆเคลื่อนตัวออกมา ดวงจันทร์ก็กลับมาสว่างเต็มดวงเหมือนเดิม ซึ่งเมื่อเป็นอย่างนี้...หลวงปู่ก็แนะนำว่า “ไอ้สุข.. ไอ้ที่เอ็งทำมาทั้งหมด มันทำแค่เปลือก แต่แก่นเอ็งยังไม่ได้ทำ ไหน..เอ็งลองไปดูซิว่า แสงจันทร์มันมาจากไหน เหมือนไฟฟ้า นั้นแหละ เอ็งต้องไปดับที่หม้อแปลง หรือแหล่งผลิตไฟฟ้าโนน!!!”

เมื่อคุณยายทองสุขได้วิธีการจากหลวงปู่เช่นนี้ ท่านก็สามารถดับเดือน หรือทำจันทรคราสได้สำเร็จเป็นอัศจรรย์...

พอหลวงปู่เดินออกมาแหงนดูท้องฟ้า ก็แก้งทำเป็นรำพึงว่า “เอ..วันนี้ พระจันทร์ก็ไม่เห็น.. เอ๊ะ!!! ทำไมจึงเป็นอย่างนี้...” พอ

คุณยายทองสุขได้ยื่นหลวงปู่รำพึงอย่างนี้ ก็รีบตอบหลวงปู่อย่างภาคภูมิใจทันทีเลยว่า “ลูกเองเจ้าคะ..ลูกทำเองเจ้าคะ...”

ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดก็คืออานุภาพของวิชาธรรมกายที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านสอนให้ลูกศิษย์ท่านทำได้นั่นเอง...

11

แปลงร่างเป็นยักษ์ กับเรียนวิชาแปลงเพศ

เรื่องนี้..เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับญาณทัสสนะที่หลวงปู่สามารถหยั่งรู้ได้อย่างเหลือเชื่อว่า ลูกศิษย์ของท่านไปทำอะไร..ที่ไหน..อย่างไร...!!! อย่างเรื่องของคุณยายทองสุข สำแดงปั้น ซึ่งท่านเป็นแม่ชีที่ทำวิชาปราบมารกับหลวงปู่ อีกทั้งยังเป็นมือเผยแผ่วิชาธรรมกายมือหนึ่งของหลวงปู่อีกด้วย

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเรื่องเกิดขึ้นหลังจากที่คุณยายทองสุขเข้าไปถึงพระธรรมกายแล้ว และเริ่มเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงปู่ใหม่ ๆ ซึ่งคุณยายทองสุขถึงกับพูดว่า “ช่วงนั้น..มันช่างอยากกรู้อยากเห็นไปเสียทั้งนั้น..!!!”

ด้วยความอยากรู้ อยากลองของคุณยายทองสุขนี่เอง ท่านจึงมักแอบหลงไปเที่ยวบ่อย ๆ ซึ่งการไปเที่ยวของท่านก็ไม่ได้ใช้กายนุश्यหายาไปหรอก แต่ท่านไปด้วยสมาธิญาณของท่าน และปกปิดไม่ให้หลงปู้ เพราะกลัวหลงปู้ด..หาว่าไม่ตั้งใจแก่ทุกขภัยมนุษย์ ในขณะที่อยู่เวรในโรงงานทำวิชา แต่ที่ไหนได้...แม้คุณยายทองสุขจะแอบไปอย่างแนบเนียนมากขนาดไหน หลงปู้ก็จับได้ทุกที เพราะหลงปู้สามารถรู้ได้ด้วยญาณทัสสนะของท่าน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ช่วงนั้นหลงปู้ท่านกำลังคิดจะสร้างโรงเรียนพระปริยัติ ซึ่งต้องใช้เงินจำนวนมหาศาล ทำให้คุณยายทองสุขเป็นกังวลแทนหลงปู้ว่าจะไปหาเงินมาจากไหน แต่หลงปู้ท่านก็บอกว่า “ไม่เป็นไรหรอกไอ้สุข ..โคตรทองยังมีอยู่.. เอ็งยังไม่เคยเห็น.!!!”

พอหลงปู้พูดประโยคนี้ออกมาเท่านั้นเอง คุณยายทองสุขก็อยากรู้ อยากเห็นขึ้นมาอย่างแรงว่า..โคตรทอง..อยู่ที่ไหน..หน้าตาเป็นยังไง.!!! จากนั้นท่านก็ไม่รอช้า แอบไปตามหาโคตรทองในสมาธิญาณของท่านอยู่หลายครั้ง แต่หาเท่าไรก็ไม่พบ จนสุดท้าย..ท่านหมดปัญญา จึงแอบไปถามม้าแก้ว ถึงได้รู้ว่า โคตรทองอยู่ในถ้ำ..ทางทิศตะวันออก.!!!

จากนั้นคุณยายทองสุขก็ให้ม้าแก้วช่วยพาไปหาถ้ำของยักษ์ แต่หาเท่าไร..ก็ไม่เจอสักที แต่สิ่งที่เจอก็คือ พระภูมิเจ้าที่ขี้เสื่อ

คุณยายทองสุขท่านก็เลยถามพระภูมิจึงว่า “ถ้าที่มีโคตรทองอยู่ตรงไหน?” ซึ่งพอพระภูมิเจ้าที่ชี้ทางให้ คุณยายทองสุขก็ไม่รอช้ารีบขี่ม้าแก้วเหาะไปตามทางนั้น

และทันใดนั้นเอง !!! ท่านก็ได้มาเจอปากถ้ำยักษ์จนได้ จากนั้นท่านก็รื้อให้ยักษ์หน้าโหด 2 ตน เดินออกไปที่อื่นก่อน และพอยักษ์ออกไปแล้ว ท่านก็ฉวยโอกาสเข้าไปผลักประตู เพื่อจะบุกเข้าไปในถ้ำทันที แต่อนิจจา..โชคไม่เข้าข้าง..เนื่องจากประตูล็อกแต่जू ๆ..ก็มีเสียงเจ้าลิงจ๋อ..โผล่มาจากไหนก็ไม่ทราบ คุณยายทองสุขก็เลยถามเจ้าลิงจ๋อตัวนั้นว่า “กุญแจอยู่ที่ไหน..ช่วยหยิบให้หน่อยเถอะพ่อลิง..!!” และพอเจ้าลิงเอากุญแจมาให้ ท่านก็เลยไขบุกเข้าไปในถ้ำนั้นได้ โดยเดินเข้าไปถึงถ้ำในชั้นที่ 3

และทันใดนั้นเอง..ท่านก็ไปเจอที่เก็บโคตรทองจริง ๆ ซึ่งโคตรทองก้อนนี้..ใหญ่โคตร ๆ เลย ใหญ่ขนาดเท่าส้มไก่ และรอบ ๆ โคตรทองนั้น ก็รายล้อมไปด้วยทองก้อนขนาดเท่าบาตรบ้าง ขนาดเท่าขันบ้าง ขนาดเท่ากำปั้นบ้าง เรียงรายกันอย่างมากมาย โดยแข่งกันเปล่งประกายวาววับจับตา จนสร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับคุณยายทองสุขแบบสุด ๆ และเป็นที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง คือ แต่ละก้อนจะมีชื่อติดอยู่ทั้งหมด แต่เนื่องจากคุณยายทองสุขท่านอ่านหนังสือไม่ออก ท่านจึงไม่รู้ว่าเขาเขียนว่าอะไร แต่ท่านก็ไม่สนใจหยิบทองขึ้นมาพิจารณา พร้อมกับบึ้งโง่ขึ้นมาแบบดุกะหลุกว่า

“ทองนี่..อยู่ที่นี้เฉย ๆ ก็ไม่มีประโยชน์ ควรจะเอาไปขาย เพื่อเอาเงิน มาช่วยหลวงพ่อดีปอกน้ำสร้างโรงเรียน”

และเมื่อคิดดังนั้น.. คุณยายทองสุขก็ไม่รอช้า ตะโกนถามขึ้น มาทันทีว่า “ทองของใคร ๆ ??” ซึ่งท่านก็ตะโกนถามถึง 3 ครั้ง เมื่อ ไม่มีเสียงตอบ ท่านจึงทำการอุกอาจหยิบทองก้อนที่พอเหมาะ ขนาด เท่าชั้นล่างหน้า ที่ท่านคิดว่าหากขายแล้วจะพอเอามาสร้างโรงเรียน จากนั้นก็ออกมาจากถ้ำ เพื่อขี่ม้าแก้วเหาะกลับไป...

แต่เรื่องมันไม่แฮปปี้เ็นดังอย่างนั้นหรอก เพราะลู่ ๆ ก็มีเสียง ยักษ์ตะโกนโวยวายไล่หลังมาว่า “ขโมย ๆ หยุดก่อน..!!” จากนั้นก็ เกิดการถกเถียงกันยกใหญ่ โดยคุณยายทองสุขท่านก็ตอบปฏิเสธ ไปว่า “ฉันไม่ได้ขโมยนะ.. เพราะฉันตะโกนถามแล้วไม่เห็นมีใครเป็น เจ้าของ ก็เลยจะเอาไปขายเพื่อเอาเงินมาสร้างโรงเรียนกับหลวงพ่อดี ปอกน้ำ”

ซึ่งยักษ์ก็ตอบว่า “ก่อนนี้..มันไม่ใช่ก่อนที่จะเอาไปทำบุญกับ หลวงพ่อ เค้ามี่ชื่อติดไว้..ไม่เห็นรี?” คุณยายทองสุขท่านจึงบอกว่า “ก็ฉันอ่านไม่ออกนี่..” ยักษ์ได้ยินดังนั้นจึงตอบกลับว่า “ฉันต้องรักษา ทองพวกนี้ไว้ เพื่อรอเจ้าของ เพราะทองเหล่านี้เป็นทองที่เกิดขึ้น เนื่องจากผู้ใจบุญเขาทำบุญสั่งสมเอาไว้ที่ละเล็กละน้อย...”

ขณะที่กำลังเถียงกันนั่นเอง จู่ ๆ..ก็มียักษ์ตัวใหญ่หน้าโหด
รุ่มเดอะ..ที่เป็นหัวหน้ายักษ์วิ่งไล่ตามมา แล้วก็ตะโกนลั่นว่า “เอาให้
ตายเลย..ๆ!!!”

จากนั้นก็วิ่งเอาตะบองไล่ฟาดคุณยายทองสุขและม้าแก้ว จน
ทองในมือคุณยายทองสุขกระเด็นหลุดจากมือ และทันใดนั่นเอง..
ขณะที่คุณยายทองสุขกำลังโดนตะบองยักษ์ไล่ฟาด ก็มีเสียงดังลั่น
ที่ทรงพลานุภาพแบบสุด ๆ จากไหนก็ไม่ทราบตะโกนขึ้นมาว่า
“หยุด!!!” และด้วยเสียงนี้ ทำให้อัยักษ์หยุดฟาดทันที...จากนั้นคุณยาย
ทองสุขก็รีบขี่ม้าแก้วกลับเข้าร่างที่อยู่ในท่าสมาธิอย่างบัดดล

ทันใดนั่นเอง อยู่ ๆ ..หลวงปู่ท่านก็ดูขึ้นขณะที่นั่งทำวิชชาว่า
“ไอ้สุข..เอ็งไปไหนมา?? เอ็งซึกจะเหลวไหลมากไปแล้วนะ.. ไปลัก
ทองเค้ามา เอ็งคิดว่าพ่อไม่รู้รึ...!!! เจ้าของเค้ามาฟ้อง.. นี่ถ้าพ่อ
ไม่ช่วยไว้ ปานนี้เอ็งหวั้แบนไปแล้ว ซุกซนไม่เข้าเรื่อง...” และ
จากการที่คุณยายทองสุขโดนหลวงปู่ดุเสียยกใหญ่ บวกกับรู้สึก
เจ็บใจที่ยักษ์มาฟ้อง หน้าซ้ายังพลาดท่าโดนยักษ์ไล่ฟาดมาเสีย
สะบักสะบอมถึงเพียงนี้ ท่านจึงคิดว่า จะแอบหลวงปู่กลับไปจัดการ
กับยักษ์ใหม่!!!

แต่คราวนี้..คุณยายทองสุขท่านไปโดยไม่ใช้กายละเอียดที่เป็น
ร่างมนุษย์เหมือนครั้งก่อน เพราะม้าแก้วนำเสนอท่านว่า ให้แปลง

เป็นยักษ์ จะได้ดูโหด ๆ หรือดูน่ากลัว ๆ หน่อย จะได้สู้กับเขาได้
จากนั้นท่านก็นึกแปลงร่างอยู่หลายครั้ง แต่ก็ยังไม่น่ากลัวสักที
เพราะก่อนแปลงท่านไปนึกมโนภาพเป็นยักษ์ที่อยู่ในหนังสือพรหม-
ชาติ จนกระทั่งครั้งสุดท้าย ท่านก็เปลี่ยนมานึกถึงภาพยักษ์จอมโหด..
ตัวที่ไล่ตะเพิดเอาตะบองฟาดท่านมา

พอนึกเสร็จ ทันใดนั้น..กายละเอียดของคุณยายทองสุขก็
เปลี่ยนเป็นยักษ์ผู้ชาย หน้าตาโหด-โหด-เหี้ยมทันที จากนั้นท่าน
ก็ขี้น้ำแก้วเหาะไปยังปากถ้ำที่เป็นเป้าหมาย เมื่อไปถึงก็ไม่รอช้า
รีบยกตะบองเคาะประตูถ้ำดังตูม ๆ !!! โดยคิดในใจว่า ถ้าเจ้ายักษ์
ตัวที่ไล่ฟาดเราเปิดประตูออกมา เราจะเอาตะบองที่ถืออยู่ในมือฟาด
เพื่อแก้แค้นทันที แต่ก็ผิดคาด เพราะผู้ที่เปิดประตูกลับเป็นภรรยา
แสนสวยของยักษ์ที่กำลังอุ้มลูกยักษ์..ผู้นำร่อนำเอ็นดู ออกมาพร้อม
กับแสดงอาการดีใจ แล้วบอกลูกที่อุ้มอยู่ว่า “ลูกจะ..พ่อหนูกลับมา
แล้ว ๆ..” และเพื่อให้แนบเนียน คุณยายทองสุขจึงสวมรอยทำตัว
ประดุจเป็นสามีของนางยักษ์ไปจริง ๆ และด้วยกิริยาท่าทางอันแสน
อบอุ่นของนางยักษ์ ที่คอยปรนนิบัติเอาอกเอาใจคุณยายทองสุขเป็น
อย่างดีนี่เอง ก็เลยทำให้ท่านเกิดรู้สึกหวั่นไหว นึกหลงรักนางยักษ์
ขึ้นมาแบบนิด ๆ แต่เนื่องด้วยภารกิจที่เป็นเป้าหมายหลักที่อยู่ในใจ
ท่านก็เลยใช้กุศโลบายพุดให้นางยักษ์พาไปดูที่เก็บโคตรทอง และก็
ถามถึงความเป็นมาของทองทั้งหมด

ซึ่งสรุปได้ว่า..โคตรทองอันใหญ่สุดนั้น..เป็นของหลวงปู่ วัดปากน้ำ คือ เมื่อชาติก่อน ๆ ท่านเคยทำบุญเป็นจำนวนมากไว้กับ ลูกศิษย์ ซึ่งพอรวม ๆ กันเข้าก็กลายเป็นทองก้อนใหญ่ คือเมื่อ ท่านทำบุญแล้ว.. สายสมบัติเก่าก็จะไปเชื่อมกับสายสมบัติใหม่ ซึ่ง คนที่มาช่วยหลวงปู่ท่านทำบุญ ก็จะมีรวยขึ้น..มีเงินทำบุญต่อไปอีก

ขณะที่กำลังถามถึงความเป็นมาเรื่องทองอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้นเอง ก็มีเรื่องตื่นเต้นเกิดขึ้นอีกจนได้... เพราะอยู่ ๆ ม้าแก้วที่รืออยู่ หน้าถ้ำก็ร้องดังขึ้น และด้วยเสียงนี้..คุณยายทองสุขจึงรีบขนนางยักษ์ ออกไปดูหน้าถ้ำเพียงลำพัง ซึ่งก็ปรากฏว่า ยักษ์ผู้เป็นสามีตัวจริง และเพื่อนยักษ์ 3 - 4 ตน ได้แห่กันกลับมาแล้ว!!!

เมื่อคุณยายทองสุขเห็นดังนั้น ก็ตกใจ รีบกระโดดขี่ม้าแก้ว และเหาะกลับด่วนที่สุด พร้อมกับยังรู้สึกผูกพันอาลัยอาวรณ์นางยักษ์ และลูกน้อยประดุจการจากภรรยาของตัวเองมาจริง ๆ ซึ่งพอกลับมา ถึง หลวงปู่ท่านก็รู้ในที จึงรีบดุขึ้นทันทีว่า “ไอ้สุข..เอาอีกแล้ว...เอ็งไปเป็นชู้กับเมียเขามารึ???”

คุณยายทองสุขจึงรีบแก้ตัวด้วยเสียงอ้อเอ็งว่า “เปล่า..เจ้าคะ.. ลูกเปล่าจริง ๆ” จากนั้นหลวงปู่ท่านก็หัวเราะและนึกสนุก..ถามขึ้นใหม่ว่า “ไอ้สุข..เอ็งอยากเป็นผู้ชายใหม่ล่ะ!!!” คุณยายทองสุข รีบตอบด้วยความดีใจว่า “อยากเจ้าคะ..ลูกอยากเป็นผู้ชายเจ้าคะ...”

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ให้เข้าที่สาวไปหาเหตุจนเจอเครื่องที่ทำให้กลายเป็นผู้หญิง แล้วท่านก็บอกวิธีการในการแปลงเพศว่า “งั้น.. เอ็งเดินเครื่องเข้าสิไอ้สุข เก็บให้หมดเลย...” (คือ ถ้าเข้าถึงพระธรรมกาย แล้วได้ศึกษาวิชาธรรมกาย จะเห็นว่า เครื่องที่ทำให้เป็นผู้หญิงอย่างหนึ่ง เครื่องที่ทำให้เป็นผู้ชายอย่างหนึ่ง ...เครื่องจะหมุนไปคนละอย่าง โดยรอบของการหมุนจะไม่เท่ากัน)

จากนั้นคุณยายทองสุขก็เดินเครื่องกลับให้กลายเป็นผู้ชาย ซึ่งท่านทำอยู่นานถึง 3 เดือน ในระหว่างนั้น หลวงปู่ก็คอยถามอยู่เสมอว่า “ไอ้สุข..เปลี่ยนรึยังวะ” และพอใกล้ ๆ จะสำเร็จ คุณยายทองสุขก็บอกหลวงปู่ว่า “เกือบแล้วเจ้าคะ”

จนในที่สุด..รุ่งเช้าวันหนึ่ง คุณยายทองสุขก็รีบมาเล่าให้คุณยายอาจารย์มหาวัดอนุภาสิกาจันทร์ฟังว่า “อীগั่งเอ๊ย ภูเป็นอยู่คืนหนึ่งวะ.. เป็นจริง ๆ แต่ภูไม่คั่น ภูเลยทำกลับมาเหมือนเดิม...”

นี่แหละ คือ ความมหัศจรรย์ของวิชาธรรมกาย ที่หลวงปู่ท่านสอนคุณยายทองสุข อีกทั้งวิชาอื่น ๆ ที่คุณยายทองสุขเรียนมาจากหลวงปู่ นั่นไม่ว่าจะเป็นการทำวิชาปราบมาร การไปนรกสวรรค์ วิชาแปลงเพศ การแปลงร่างเป็นยักษ์ ดับดาว ทำจันทร์คราส ก็เลยทำให้คุณยายทองสุขถึงกับพูดเอาไว้ว่า..

“เกิดมาชาตินี้..จะหาครูบาอาจารย์ได้อย่างเจ้าคุณหลวงพ่อ ไม่มีอีกแล้ว ท่านเป็นสงฆ์ที่เหนือธรรมดา เพราะท่านสามารถนับ

เม็ดทรายได้ สามารถเดินถนนสมบัติในเม็ดทราย เดินถนนสมบัติ
ในกระจก เดินถนนสมบัติในหิน เข้านิโรธแทรกในหินได้ นับเม็ด
ฝนที่ตกลงมาในอากาศได้ ซึ่งครูบาอาจารย์ที่สอนวิชาเหล่านี้ได้ ก็
เห็นจะไม่มีอีกแล้วในทั่วราชอาณาจักรไทย คงไม่มีพระสงฆ์องค์ใดที่
จะสั่งสอนวิชาเหล่านี้ได้ จะให้ไปเรียนที่อินเดีย พม่า หรือ เขมร..
ก็ไม่มี...”

อีกทั้งคุณยายทองสุขยังเล่าอีกว่า ท่านได้เห็นปาฏิหาริย์
หลวงปู่ด้วยตาเนื้อแบบจะ ๆ ในครั้งที่ฝนตก ซึ่งท่านเล่าว่า “ในวัน
ที่ฝนตก เจ้าคุณพ่อท่านยืนกวาดเม็ดฝนอยู่ในกุฏิ โดยเท้าของท่าน
ยืนอยู่บนดอกบัวข้างละดอก อีกทั้งยังมีรัศมีสว่างลูกโชติช่วง
นำอัศจรรย์มาก...”

12

ยิ่งกว่า..หมอเทวดา

เรื่องอานูภาพและความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่..ใคร ๆ ก็พูดเป็น
เสียงเดียวกันว่า **Beyond Expectation** คือเหนือความคาดหมาย
ด้วยกันทั้งนั้น ขนาดในสมัยที่ท่านกำลังค้นคว้าวิชาธรรมกายอยู่ ซึ่ง
ช่วงนั้นยังไม่ได้**ประชุมธรรมกาย** (ซึ่งก็หมายถึง ทีมงานทำวิชาของ

ท่านยังมีไม่ครบ เพราะยังมาไม่มาก จึงยังไม่ได้รวมผู้ที่เข้าถึง พระธรรมกายให้มาทำวิชชาพร้อมกัน) แต่ท่านก็มีวิชาหนึ่ง..ที่ทำให้ วงการแพทย์ต้องตกตะลึงหรือเงงไปตาม ๆ กัน เพราะมีสามีภรรยา คู่หนึ่ง นั่งเรือจ้างโดยให้เขาแจวมาส่งที่ท่าน้ำวัดปากน้ำ พอมาถึง.. ผู้เป็นสามีก็กระหืดกระหอบรีบเข้ามากราบหลวงปู่ที่ศาลาสอนธรรมะ ทันที ด้วยความเดือดเนื้อร้อนใจว่า “หลวงพ่อกับ..ภรรยาผมแห้งลูก ตอนนี้อยู่ตายอยู่ในห้อง นอนรออยู่ที่เรือ..ทรมานมากเลยครับ..!!!”

พอหลวงปู่ฟังเสร็จ ท่านก็นิ่ง ๆ แล้วพูดว่า “เออ..เอาลูกออก..เอาแม่ไว้ก็แล้วกัน” จากนั้นหลวงปู่ก็เอาด้ายสายสิญจน์ม้วน เป็นกลม ๆ เล็ก ๆ แล้วสั่งผู้เป็นสามีว่า “เออ..เอาไปให้เมียของเอ็งกิน” พร้อมกับยื่นด้ายสายสิญจน์ที่ม้วนแล้วให้ที่มี

จากนั้นชายหนุ่มผู้เป็นสามีก็เลยถามหลวงปู่เพื่อให้แน่ใจว่า “ให้กินด้ายสายสิญจน์นี้เลยหรือครับ..??” หลวงปู่ท่านก็ตอบว่า “ใช่...” ผู้เป็นสามีก็ไม่รอช้า รีบเดินไปที่เรือจ้าง แล้วเอาสายสิญจน์ ที่หลวงปู่ให้มา ใส่ปากภรรยาที่นอนอยู่ในเรือ และให้ดื่มน้ำกลืน ลงไป น่าอัศจรรย์!! สักพักเดียวเท่านั้น..!!! ด้ายสายสิญจน์ก็ไปคล้อง เด็กที่ตายอยู่ในห้องออกมาทันที จนทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ต่าง ตกตะลึงแบบสุด ๆ เพราะเด็กสามารถออกมาได้โดยไม่ต้องฉีดยา ไม่ต้องผ่าตัดอะไรสักอย่าง จนสุดท้ายแม่เด็กก็ปลอดภัย รอดชีวิต จากการตายทั้งกลมอย่างอัศจรรย์

ต่อมา..ภายหลังจากที่หลวงปู่ท่านประทุมธรรมกายแล้ว ท่านก็ทำวิชาปราบมาร พร้อมกับช่วยแก้ทุกข์ภัยมนุษย์ไปด้วย และหนึ่งในการแก้ทุกข์ภัยมนุษย์ ก็คือ การทำวิชาธรรมกายแก้โรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งท่านมีชื่อเสียงโด่งดังทางด้านนี้มาก จนมีคนมากมายรำลือกันว่า..ท่านเป็นยิ่งกว่าหมอเทวดา !!! เพราะโรคที่ใคร ๆ รักษาไม่หาย แถมเป็นโรคที่ร้ายแรงมากในสมัยนั้น แต่หลวงปู่ท่านกลับสามารถใช้วิชาธรรมกายรักษาหายได้หมด เพราะการทำวิชาแก้โรคภัยไข้เจ็บของหลวงปู่ ท่านจะเข้าที่สาวไปถึงต้นเหตุของการเกิดโรค สาวไปถึงผู้ส่งโรคภัยไข้เจ็บมาบังคับมนุษย์ ซึ่งถ้าเขาบังคับได้ถึงจุดที่ทำให้เกิดโรค..มนุษย์ก็จะป่วยเป็นโรคนั้น..โรคนี้อ... และเมื่อท่านสาวไปถึงเหตุ ท่านก็จะไปดับที่เหตุ และพอเหตุดับ ผลก็จะดับไปด้วย แล้วมนุษย์ก็จะหายจากโรคนั้น

หรือในกรณีที่ผู้ป่วยกรรมหนักมากจริง ๆ คือ รักษาอย่างไรก็ไม่หาย โรคก็จะทุเลาลงอย่างเหลือเชื่อ หรือแม้แต่บางคนทั้งหมดอายุขัยลงแล้ว หลวงปู่ก็จะเอาบุญไปต่ออายุให้ (ในกรณีที่ร่างกายยังพอใช้การได้) ซึ่งการรักษาโรคของหลวงปู่ท่านนั้น ท่านจะให้เขียนชื่อและอาการของโรคลงในกระดาษรายงาน จากนั้นก็รวบรวมส่งเข้าโรงงานทำวิชา โดยที่หลวงปู่ท่านจะกลั่นแก้คุณบุญ โดยสั่งให้พระและแม่ชีที่ทำวิชาช่วยกันแก้โรคให้ ซึ่งการแก้โรคของหลวงปู่ท่านนั้น ท่านจะให้คนป่วยนั่งสมาธิให้ท่อง “สัมมา อะระหัง” ปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังไปพร้อม ๆ กันด้วย เพราะถ้าคนป่วยยอมนั่งสมาธิ ก็

จะทำให้การแก้ไขโรคของท่านสำเร็จง่ายและเร็วขึ้น เปรียบเสมือนกับการเป็นแผลบาดเจ็บที่ขา หากคนไข้นั่งแกว่งขาไปมาอยู่ตลอดเวลา หมอก็จะทำแผลได้ลำบาก ตรงกันข้าม..หากคนไข้ทำขาให้อยู่นิ่ง ๆ หมอก็จะทำแผลได้สะดวกรวดเร็วขึ้น ซึ่งการทำอย่างนี้ ก็จะทำให้ท้ายที่สุด..โรคที่เป็นอยู่ก็จะหายเป็นอัศจรรย์ แถมนคนป่วยหลายคนยังเข้าถึงธรรมะอีกด้วย...

ในช่วงที่หลวงปู่ท่านทำวิชาแก้ไขโรคนั้น ท่านก็ได้ทดลองนำคนป่วยหนัก 2 คน คือ คนหนึ่งเป็น**วัณโรค** อีกคนหนึ่งเป็น**โรคเรื้อน**..ซึ่งในสมัยนั้น ทั้ง 2 โรคนี้ เป็นโรคร้ายแรงที่สังคมรังเกียจมาก แถมนไม่มีทางรักษาหาย แต่สุดท้ายหลวงปู่ก็ใช้วิชาธรรมกายรักษาจนหายขาดเป็นอัศจรรย์

และนับตั้งแต่นั้น..กิตติศัพท์เรื่องการรักษาโรคของหลวงปู่ก็เรื่องลือขจรขยายไปในวงกว้างอย่างรวดเร็ว จนทำให้มีคนสนใจเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำเป็นจำนวนมาก อย่างเช่นกรณีของ **คุณชัช วนิกเกียรติ** เป็นโรคเรื้อนที่ไปรักษามากี่หมอก็ไม่หาย จนคิดจะเปลี่ยนใจไปนับถือศาสนาอื่น เพราะมีคนบอกว่า ถ้าเปลี่ยนไปนับถือศาสนาอื่นแล้วจะหาย แต่ก็โชคดี ที่ช่วงนั้นคุณชัชเดินทางไปหาหลวงปู่ก่อน ซึ่งพอหลวงปู่เห็นกับบอกว่า “ไม่ต้องไปทำอะไรหรอก แค่โรคเรื้อน.. “สัมผัส อะระหัง” เดียวก็หาย...” และสุดท้ายก็หายจริง ๆ เพราะหลวงปู่ท่านทำวิชาแก้ไขโรคให้ พร้อมกับ การที่คุณชัชได้หันมานั่งสมาธิปฏิบัติธรรมไปพร้อมกันด้วย...

..เรื่องราวการทำวิชาแก้โรคภัยไข้เจ็บของหลวงปู่มีอย่างมากมาย ซึ่งบางโรค..ดู ๆ แล้ว ก็ไม่น่าจะรักษากันง่าย ๆ เช่น โรคบ้า แต่หลวงปู่ท่านก็รักษาหาย อย่างเช่นเคสของ ป้าเทียบ สุขเจริญ ที่เป็นหลานแท้ ๆ ของหลวงปู่ คือ ป้าเทียบ..จะมีอาการบ้าเฉพาะหน้าหนาว บ้าแบบชนิดคลุ้มคลั่งจนต้องเอาโซ่ล่ามไว้เลยที่เดียว หน้าซำไปรักษามากี่หม่อ ๆ ก็ไม่หาย จนผลสุดท้ายต้องมาขอพึ่งบารมีหลวงปู่ซึ่งหลวงปู่ท่านก็บอกว่า “เอ็งนะ..ไม่ต้องไปรักษาที่ไหนหรอก เดี่ยวหมดกรรม มันก็หายเองแหละ...”

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ให้กินยาลมของวัดปากน้ำ ชื่อว่า **ยามบำบัดตะจิต** และก็นั่งสมาธิ “สัมมา อะระหัง” ในช่วงที่ไม่ออกอาการบ้า และสุดท้าย..ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ คือ ต่อมาอีกประมาณ 4 - 5 ปี อยู่ ๆ อาการบ้าก็หายเป็นปลิดทิ้งไปเฉย ๆ เป็นอัศจรรย์...

หรืออีกครั้งที่ **ลุงสังวาล เทียนทองคำ** ซึ่งเป็นน้องชายของสามเณรมงคล ที่เชี่ยวชาญในวิชาธรรมกายมากในสมัยนั้น ได้เล่าให้ฟังว่า.. “มีคนป่วยเดินทางมารักษากับหลวงปู่มาก และทางวัดก็ได้จัดเตรียมที่พักรักษาไว้ให้ด้วย ซึ่งการรักษาโรคของหลวงปู่ ก็ไม่ต้องใช้ยาอะไรให้ยุ่งยาก แต่ก็รักษาหาย แม้แต่มะเร็งหรือวัณโรค ท่านก็รักษาหายหมด หรืออย่างบางคนที่เป็นบ้า..คลุ้มคลั่งมาเลย ถึงขั้นที่ญาติที่พามาต้องเอาโซ่ล่ามไว้ก่อน เพราะกลัวจะหนีไปที่อื่น แต่พอพามาเจอหลวงปู่ท่านั้น..อาการบ้า ๆ ที่กำลังเป็นอยู่.. ก็สงบลงอย่าง

ประหลาด และสุดท้ายหลวงปู่ท่านก็ทำวิชาแก้โรคให้หายได้อย่างอัศจรรย์...”

คนป่วยที่มาหาหลวงปู่ในสมัยนั้น มีตั้งแต่ระดับรากหญ้า จนถึงระดับไฮโซ อย่างเช่น **คุณหญิงลมุน บุรกรรมโกวิท** ภรรยา พ.อ.หลวงบุรกรรมโกวิท อดีตอธิบดีกรมโยธาธิการ และคณะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย สมัย จอมพล ป.พิบูลสงคราม ท่านก็มาขอบารมีหลวงปู่ให้ทำวิชาแก้โรคให้ ซึ่งพอคุณหญิงหายป่วย ก็เกิดจิตศรัทธาอย่างแรงกล้า เข้าวัดปฏิบัติธรรมและกลายเป็น อุปัฏฐากใหญ่ของวัดปากน้ำไปในที่สุด

หรืออย่างลูกศิษย์หลวงปู่อีกท่านหนึ่ง คือ **พลตรีโสภณ กระาลัย** ในช่วงที่ท่านมีลูกคนแรกอายุได้ประมาณ 8 เดือน อยู่ ๆ หลวงปู่ก็ให้คนไปบอกที่บ้านพักในกรมทหารว่า “ให้ระวัง..ลูกจะเจ็บหนัก”

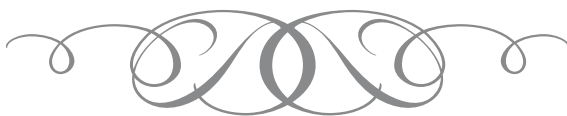
ซึ่งพอ**คุณประทุม**..ภรรยาของพลตรีโสภณฟังแล้วก็นึกสงสัยว่า.. “ลูกจะเจ็บป่วยได้อย่างไร ในเมื่อขณะนั้นลูกยังแข็งแรงดี ไม่มีที่ท่าว่าจะเจ็บป่วย” แต่เมื่อทราบจากหลวงปู่เช่นนั้น ก็พยายามระมัดระวังดูแลลูกอย่างดีที่สุด แต่ต่อมาอีก 2 - 3 วัน จู่ ๆ.. ลูกก็ป่วยเป็นโรคบิดขั้นรุนแรง จนหมอไม่รับรองว่าจะรอดชีวิต

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พลตรีโสภณเกิดอาการร้อนรึบมาถวาย
ใบแจ้งอาการป่วยของลูกแต่หลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ท่านก็บอกว่า “มัน
จะเอาไปเราต้องต่อสู้กันหน่อย จะแก้ไขให้” จากนั้นหลวงปู่ก็สั่งพระ
และแม่ชีทำวิชาแก้โรคให้ และสุดท้าย..ลูกของพลตรีโสภณก็รอด
ชีวิต หายเป็นปกติอย่างเหลือเชื่อ

และอีกครั้งหนึ่ง ในช่วงที่คุณประชุมตั้งครรภ์ลูกคนที่ 2 ก็มี
อาการแพ้ท้องอย่างรุนแรง กินข้าวไม่ได้เลยถึงขั้นต้องเข้าโรงพยาบาล
นานเกือบเดือน แต่ก็ไม่ได้ดีขึ้น จนหมอมาบอกว่า “เคสนี้..ต้องเอา
เด็กออก ไม่งั้น..แม่จะตาย”

จากนั้นหมอก็ยื่นเอกสารมาให้พลตรีโสภณเซ็นยินยอมเพื่อ
ให้รีบเอาเด็กออก เพราะหากช้ากว่านี้ แม่เด็กจะเสียชีวิต แต่พลตรี
โสภณก็ไม่ยอม จึงร้อนรึบเดินทางมากราบหลวงปู่ว่า “ผม..ไม่
อยากฆ่าลูก แต่ถ้าไม่ฆ่าลูกก็เหมือนฆ่าแม่” ซึ่งหลวงปู่ท่านก็ตอบ
กลับว่า “เออ..ไม่ต้องฆ่าใครหรอก..จะเอาไว้ทั้ง 2 คน นั้นแหละ..!!!”
จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ใช้วิชาธรรมกายช่วยชีวิต ซึ่งก็ปรากฏว่า
อยู่ ๆ คุณประชุมก็มีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ อย่างประหลาด จนหมอ
ตัดสินใจไม่ทำแท้ง และสุดท้าย..ก็รอดปลอดภัยทั้งแม่ทั้งลูก อย่าง
ที่หลวงปู่บอกจริง ๆ...

นอกจากเรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยแล้ว **คนที่มีปัญหาเรื่องการคลอดลูกยาก** ก็จะมากرابขอบารมีหลวงปู่ ซึ่งเขาก็จะเอากล้วยน้ำว้าไปถวายให้หลวงปู่ท่านสอนวิชาธรรมกายให้ เมื่อหลวงปู่รับไปแล้ว ท่านก็เอาไปไว้ในมือท่าน จากนั้นท่านก็หลับตานิ่ง ๆ ครู่เดียว แล้วก็ส่งกล้วยน้ำว้าคืน เพื่อเอาไปให้คนที่ จะคลอดลูกกิน ซึ่งก็เป็นเรื่องแปลกมาก คือ พอคนใกล้คลอดกินกล้วยน้ำว้าที่หลวงปู่สอนวิชาธรรมกายไปเท่านั้นเอง ปรากฏว่า คลอดลูกง่ายมาก ๆ เพราะแค่รู้ลึกปวดท้องนิด ๆ ก่อนคลอดเท่านั้น และก็คลอดปรี๊ดออกมาเลย ซึ่งวิชาธรรมกายของหลวงปู่สามารถทำได้เกินกว่าศาสตร์ของแพทย์ จะหยั่งถึง...

13

วิชาชุบชีวิตคนตาย ให้ฟื้นขึ้นมาใหม่

หลังจากที่หลวงปู่ค้นพบวิชาธรรมกายแล้ว ท่านก็มุ่งทำวิชาปราบมารหรือวิภูฏะ เพื่อเอาชนะการเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่ตลอดเวลา ซึ่งหนึ่งในวิธีที่ท่านเอาชนะการเจ็บ ก็คือ การทำวิชาแก้โรค ซึ่งการทำวิชาแก้โรคของหลวงปู่ท่านจะทำอยู่ 2 อย่าง คือ รื้อฝังใหญ่.. ที่ทำให้มนุษย์ทั้งหมดเกิดโรคร้ายไข้เจ็บ กับรื้อฝังย่อย.. ของคนที่ เป็นโรคร้ายไข้เจ็บแล้วมาขอให้ท่านช่วย และเมื่อหลวงปู่ท่านทำวิชาแก้โรคไปได้ระดับหนึ่ง ท่านก็คิดจะค้นคว้าวิชาชุบชีวิต เพื่อเอาชนะการตาย คือ ทำคนที่ตายไปแล้วให้ฟื้นขึ้นมาใหม่ อย่างตอนที่โยมแม่ของหลวงปู่เสียชีวิต ท่านก็ได้ค้นคว้าวิชาชุบชีวิตโยมแม่ ซึ่งหลวงปู่ท่านสั่งพวกทำวิชาว่า

“..ธาตุตายแล้ว ให้เอาธาตุเป็นไส้เข้าไป แล้วไปตามกายละเอียดที่ไปแล้ว เอากลับมาใส่ให้ติดที่เดียว แล้วก็ปรับธาตุในตัว ทำให้อวัยวะทุกส่วนมันฟื้นขึ้นมาใหม่ เชื่อมหัวต่อกายทิพย์กับกายมนุษย์ยาบให้มันติดกัน ทำให้อวัยวะทุกส่วน

มันเป็นขึ้นมาใหม่ แล้วไปทูลพระพุทธเจ้าในอายุตณิพพานให้ท่าน มาช่วย แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอายุตณิพพานก็ตรัสว่า กิ่งไม้ มันแห้ง มันหล่นแล้ว จะเอาขึ้นไปติดอีก มันไม่เป็นหรอก...”

ซึ่งผลปรากฏว่า แม้ร่างของโยมแม่ที่ตายไปแล้วยังลุกขึ้นมา เดินเหินเหมือนมนุษย์ปกติไม่ได้ แต่วิชาท่านก็ก้าวหน้าไปถึงระดับ ที่ว่า ท่านสามารถทำให้ร่างคนที่ตายไปแล้ว มีเลือดฝาด มีเหงื่อออก นิ้วกระดูก และเนื้อตัวขยับได้บ้าง... ซึ่งจริง ๆ หลวงปู่ท่านอยากจะ ให้ฟื้นขึ้นมากระโดดโลดเต้นได้ แต่เนื่องจากวิชายังไปไม่ถึงขั้นนั้น หลวงปู่จึงพูดว่า “ก็ลองดูละวะ...” คือแม้ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร...

แต่แม้การชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นขึ้นมาจะยังไม่สำเร็จ แต่ก็ ถือได้ว่า เป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกและจักรวาลเลยทีเดียว เพราะยังไม่เคยมีหมอ มนุษย์ หรืออมนุษย์คนใดเลย ที่ทำให้คนที่ตายไปแล้ว สามารถกระดูกกระดูก ถึงขั้นมีเลือดฝาดขึ้นมาใหม่ได้ ในสภาพที่เป็นมนุษย์ แต่หลวงปู่ท่านก็ไม่ย่อท้อ ท่านยังคงให้เก็บร่างโยมแม่ ท่านไว้ เพื่อค้นวิชาต่อไปเรื่อย ๆ แต่ต่อมาภายหลังหลวงปู่ท่าน อาพาธ อีกรู้เวลามรณภาพของตัวเอง สุดท้ายท่านจึงตัดสินใจ เผาร่างโยมแม่ของท่าน ในปี พ.ศ. 2500

14

ตามเทวดา..มาเป็นลูก

สามีภรรยาคุ้ไหนที่แต่งงานกันแล้วไม่มีลูก แต่อยากมีลูกไว้สืบสกุลมาก ก็จะไปหาหมอกราบขอพึ่งบารมีหลวงปู่ ซึ่งท่านก็จะถามก่อนว่าจะเอาลูกแบบไหน คือ หลวงปู่จะพูดว่า..“เออ..ถ้าเป็นบัณฑิตนักปราชญ์มาเกิดนี่มันเลี้ยงยากนะ เพราะมันช่างซัด ช่างถาม อยากรู้อะไรไปหมด คือ จะต้องคอยตอบมันว่า ทำไม.. ๆ..?? แต่ถ้าเป็นลูกเศรษฐีมาเกิด จะเลี้ยงง่ายหน่อย เพราะอุดมสมบูรณ์ ยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา...” จากนั้นหลวงปู่ท่านก็เข้าโรงงานทำวิชาสั่งพวกที่อยู่เวรในวันนั้น อย่างในครั้งที่หลวงปู่ท่านสั่งงานคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ชนนกยูง ว่า “เออ..ลูกจันทร์ มึงไปดูเกิดวะ เทวดาบนชั้นดาวดึงส์นั่นนะ ที่เขาจะจติ ไปดูซิ...” คือหลวงปู่ท่านให้คุณยายไปตรวจดูกำลังบุญของว่าที่พ่อแม่คุณนั้น ว่ามีกำลังบุญแค่ไหน เหมาะสมกับลูกที่มาจากสวรรค์ชั้นไหน สมมุติว่าพ่อแม่มีกำลังบุญที่จะได้ลูกที่มาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ คุณยายท่านก็จะไปค้นดูเทวดาที่กำลังหมดบุญและใกล้จติจากสวรรค์ชั้นนี้ จากนั้นก็ตรวจดูกำลังบุญของเทวดาตนนั้น ว่าพอเหมาะพอสัมกับพ่อแม่ที่จะให้มาเกิดหรือไม่ ซึ่งถ้าเหมาะสมกันดี ท่านก็จะบอกกับ

เทวดาตนนั้น และก็พาเทวดาตนนั้นมาเลย แล้วคุณยายก็จะ
คุมบุญจนกระทั่งถึงจังหวะที่เทวดาตนนั้นเข้าสู่ช่องจุมูกของบิดา
จากนั้นก็เป็นอย่างนั้นว่าหมดหน้าที่ เพราะหลังจากนั้น กายละเอียด
จะเคลื่อนไปตามฐานต่าง ๆ เพื่อเข้าสู่ช่องจุมูกของมารดา ซึ่งเขา
จะถ่ายทอดกันเอง... (ให้ไปศึกษาเรื่องหลักการไปเกิด-มาเกิด จะ
เข้าใจมากขึ้น)

15

สยบ..กองทัพหนูทำลายนาข้าว

ในสมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ มีเศรษฐีตระกูลหนึ่ง ชื่อ **ตระกูล
รุ่งแสง** เป็นเจ้าของที่นา แลวบางนา กรุงเทพฯ ได้รับความเดือดร้อน
เนื่องจากกองทัพหนูได้แหกกันมากัดกินข้าวในนาจนเกิดความเสียหาย
เป็นอย่างมาก รวมทั้งเกษตรกรที่เป็นเจ้าของที่นาแลวนั้น ก็ได้รับความ
เดือดร้อนกันทุกหย่อมหญ้า จนทำให้ต่างคนต่างกำจัดหนู ฆ่าหนู
ด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา แต่ยิ่งฆ่าก็เหมือนยิ่งยุ คือ ฝึมนาไหนที่มีคน
ทำร้ายหนูมาก หนูนั่นก็ยิ่งยกพวกมารุมกินข้าวจนหมดแบบไม่เหลือ
เลย และด้วยเหตุนี้เอง เศรษฐีตระกูลรุ่งแสงผู้นี้ จึงมาราบเรียน
ปรึกษาหลวงปู่ เพราะไม่มีปัญญาจะจัดการกับหนูแล้ว ซึ่งท่านก็
บอกกลับไปว่า

“เอ็งอย่าไปฆ่าหนูนะ แต่ให้เอ็งไปยืนอยู่ที่คันทนา แล้วจุดธูป พุดกับมันดี ๆ ว่า ให้แบ่งกันกิน..แล้วก็เหลือไว้บ้าง อย่ากินหมด จะได้เอาไว้เลี้ยงพระบ้าง เอาไว้ทำบุญบ้าง เอาไว้เลี้ยงชีวิตบ้าง แล้วก็เอาธูปปักไว้ตรงนั้น”

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็เข้าไปสั่งงานในโรงงานทำวิชาว่า “ให้ไปตามหัวหน้าหนู แล้วสั่งหัวหน้าหนูให้กระจายข่าวออกไปถึงบรรดาลูกน้องหนูด้วยกันว่า ที่นาของตระกูลรุ่งแสง ให้กินแค่นี้หน่อยก็พอ อย่าไปทำลายนาข้าวของเขา ให้เหลือไว้ให้เจ้าของเขาทำบุญ และเอาไว้ขายเลี้ยงชีพบ้าง”

นับจากนั้น ก็มีเรื่องประหลาดสุด ๆ เกิดขึ้นจริง ๆ เพราะนาข้าวแถวย่านบางนาทั้งหมด โดนกองทัพหนูกทำลายกัดกินข้าวจนเหี้ยนเตียนแทบไม่เหลือเลย ยกเว้นนาข้าวของเศรษฐีตระกูลรุ่งแสง ที่โดนกองทัพหนูกัดกินไปแค่ 1 งานเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ปีนั้นเศรษฐีตระกูลรุ่งแสงคนนี้ สามารถเก็บเกี่ยวผลผลิตจากนาข้าวส่วนที่ไม่ถูกหนูกินได้มาก และกลายเป็นผู้ผลิตข้าวรายใหญ่ ที่มีข้าวขายเป็นจำนวนมากอยู่เจ้าเดียวในช่วงนั้น จนทำให้เงินทองไหลมาเทมาร่ำรวยขึ้นไปอีก และเศรษฐีตระกูลรุ่งแสงคนนี้ ก็ได้มาทำบุญเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ และเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญคนหนึ่งของหลวงปู่วัดปากน้ำในสมัยนั้น...

16

แก้ฝนแล้ง-แก้น้ำท่วม

สมัยก่อนผู้ที่อยู่ใกล้ชิดหลวงปู่ จะได้ยินเรื่องการเกณฑ์ฝนช่วย
ภัยแล้ง หรือเก็บฝน แยกแผ่นดินช่วยน้ำท่วม จนเป็นเรื่องปกติ
เพราะหลวงปู่ท่านจะสั่งพวกที่ได้ธรรมกายจำนวนเรือนร้อย ซึ่งมีทั้ง
พระ เณร แม่ชี ให้ช่วยกันทำวิเศษปราบมารและแก้ไขทุกข์ภัยมนุษย์
ตลอด 24 ชั่วโมง อย่างต่อเนื่อง

..ที่สำคัญพวกชาวไร่ชาวนาที่เคาะพรักและศรัทธาหลวงปู่
จะรู้กันดีว่า ถ้าประสบปัญหาเดือดร้อนเกี่ยวกับภัยธรรมชาติต่าง ๆ
นานา เช่น ฝนตกน้ำท่วม หรือฝนแล้งจนชาวนาชาวไร่ทำการเพาะปลูก
กันไม่ได้ ก็จะไปกันมาจากต่างจังหวัด เพื่อมาราบขอบารมีหลวงปู่
ท่านองว่า หลวงพ่อเจ้าคะ..ฝนไม่ตกทางโน้น ไม่ตกทางนี้... ซึ่ง
หลวงปู่ก็จะสั่งพวกที่ได้ธรรมกายในโรงงาน ให้ช่วยกันผลิตฝนแท้
คือ เกณฑ์ฝนมา แล้วทำให้ฝนตก หรือถ้าช่วงไหนฝนตกชุกมากจน
น้ำท่วม ก็จะมีคนมาราบขอบารมีท่านท่านองว่า หลวงพ่อเจ้าคะ..
น้ำท่วมทางโน้น.. ทางนี้...

ในกรณีแบบนี้ ท่านจะสั่งพวกที่ได้ธรรมกายว่า ให้ช่วยกัน เก็บฝน โดยใช้วิชาธรรมกายแยกแผ่นดินเพื่อให้น้ำซึมลงไปได้ดิน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ทำให้แยกขนาดมโหฬารจนเกิดอันตรายแก่ผู้คน แต่แยกพอให้น้ำซึมลงไปได้เท่านั้น ซึ่งดูแล้วเหมือนเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่วิชาธรรมกายทำได้จริง เพราะหลวงปู่ท่านจะไป เกณฑ์ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ เทวดา อะไรต่าง ๆ ให้มาช่วยกัน ซึ่ง ยักษ์เขาก็แยกแผ่นดินแบบยักษ์ คนธรรพ์เขาก็มีวิธีแบบคนธรรพ์ ซึ่งดูแล้วเหมือนเรื่องเหลือวิสัย แต่พวกที่ทำวิชาเขาจะทำได้... แล้วท้ายที่สุด น้ำก็จะลดลงเร็วกว่าปกติ และลงไปเรื่อย ๆ อย่าง น่าอัศจรรย์

17

มะม่วง..ทองคำ

เรื่องนี้โยมแฉ้วเป็นผู้เล่าให้ฟัง โยมแฉ้วคนนี้ คือ อุบาสิกาที่อยู่ ในวัดปากน้ำ ทำหน้าที่ช่วยงานต่าง ๆ ของวัดปากน้ำ โยมแฉ้วเข้า วัดก่อนคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง และมีอายุ มากกว่าคุณยาย เพราะโยมแฉ้วได้มาพบหลวงปู่วัดปากน้ำตั้งแต่ สมัยที่โยมแฉ้วอายุได้ประมาณ 25 ปี ซึ่งสมัยนั้นโยมแฉ้วเข้าวัดมา

พร้อมกับสามี และสุดท้ายทั้งสองสามีภรรยาก็ได้อุทิศตัวเข้ามาช่วยงานวัดพร้อมกัน ซึ่งสามีก็มาช่วยงานวัดในฐานะอุบาสก มีหน้าที่คอยช่วยถางหญ้า ปัดกวาดลานวัด ฯลฯ ซึ่งหลวงปู่ได้พูดกับสองสามีภรรยาคุณี้ว่า “เออ เข้าวัดทั้งผัวทั้งเมียเลยอิ”

โยมแผนี้มีลักษณะเป็นคนตัวเล็ก ๆ กลม ๆ ป้อม ๆ สูงประมาณ 150 เซนติเมตร มีลูกนัยน์ตาคมวับ เวลาท่านนั่งสมาธิ ตัวท่านจะตรงนึ่ง หลังพิงอากาศ ดูสง่างาม แต่ท่านก็เข้าถึงธรรมะในระดับได้ดวงใจ ๆ กลางห้องเท่านั้น โยมแผนี้มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับหลวงปู่และอานุภาพของวิชาธรรมกายมากมาย เพราะท่านอยู่ในเหตุการณ์ตั้งแต่สมัยก่อนที่หลวงปู่จะเริ่มชุดแก้วบรมจักร และก่อนที่หลวงปู่จะก่อตั้งโรงงานทำวิชา

ซึ่งโยมแผนี้เล่าว่า ในสมัยที่หลวงปู่อยู่ ครั้งหนึ่งท่านสั่งพวกที่ได้ธรรมกายในโรงงานทำวิชาว่า “เอ้อ..ไปตามจักรพรรดิให้มาปรับปรุงผลหมากรากไม้ให้มีรสโอชา อร่อย ๆ ” (จักรพรรดิในที่นี้ไม่ใช่พระเจ้าจักรพรรดิผู้ปกครองทวีปทั้ง 4 แต่หมายถึง กายสิทธิ์ ซึ่งเป็นกายที่เกิดขึ้นเอง ไม่มีพ่อไม่มีแม่ ซึ่งกายสิทธิ์ก็จะมีวิธีการของเขา และพวกที่ได้ธรรมกาย จึงจะสามารถใช้กายสิทธิ์ช่วยในการทำวิชาได้ เช่น ทำให้กายสิทธิ์เข้าไปอยู่ในกลางพืชผล สมมุติว่า พืชผลมีจำนวนหมื่นต้น กายสิทธิ์ก็สามารถพิสดารกายหมื่นกาย แล้วเข้าไปอยู่ในกลางพืชผล แล้วใช้อานุภาพปรับปรุงพืชผลนั้นให้เจริญงอกงาม มีรสโอชาได้)

สมัยนั้น มีมะม่วงอยู่ต้นหนึ่ง หลวงปู่ท่านสั่งพวกทำวิชาว่า ให้ไปทำให้มันออกลูกมาเป็นสีทองคำ คือ ทำให้เปลือกเป็นสีทอง ทั้งลูกเหมือนเอาทองไปเคลือบไว้ และสุดท้าย มะม่วงต้นนั้นก็ออกลูก มาเป็นสีทองคำได้จริง ๆ อย่างน่าอัศจรรย์ แถมลูกโตมากจนน่าทึ่ง...

18

แตงโม..ออกลูกพีบพีบอัศจรรย์

ครั้งหนึ่ง..มีชาวไร่คนหนึ่งขนแตงโมผลเล็ก ๆ จากไร่ของตัวเอง จาก จ.สุพรรณบุรี มาเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ พอมาถึงก็มาราบเรียนหลวงปู่ด้วยความเดือดเนื้อร้อนใจว่า “แตงโมไร่ของกระผม มันไม่ค่อยออกลูกเลย” พอหลวงปู่ฟังเสร็จ ท่านก็บอกว่า “เออ..กลับไป จะชนกันไม่ไหวล่ะวะ”

พอได้ยินหลวงปู่พูดแบบนี้ ชาวไร่คนนั้นก็ราบเรียนถามด้วยความสงสัยว่า “แต่ผมดูแล้ว..มันไม่มีนะครับ มันไม่ออกลูกเลย มันไม่งาม ซึ่งถ้ามี..ลูกมันก็จืด ๆ คือ ลูกเล็กนิดเดียวเท่านั้นครับ”

แต่หลังจากวันนั้น พอชาวไร่กลับไปบ้าน และเดินออกไปดู

ที่ไร่ อยู่ ๆ แดงโมเกิดเป็นอะไรก็ไม่รู้ คือ จากเดิมที่ไม่มีลูก มันก็ทยอยกันออกลูกอย่างไม่มีเหตุผล พอพลิกไปดูใต้ใบ มีลูกติดใต้ใบเต็มไปหมด โดยออกผลแบบพื้บพื้บ จนตอนหลังต้องขนแดงโมลูกใหญ่ ๆ ไปขายกันแบบไม่หวาดไม่ไหวจริง ๆ อย่างที่หลวงปู่พูดไว้ทุกประการ จนชาวไร่แดงโมคนนั้นต้องกลับมากราบขอบคุณหลวงปู่ยกใหญ่ และรายงานให้ท่านฟังด้วยความร่าเริงเบิกบาน...

19

ฝรั่งและผัก..งอกจับปล้นกะทันหัน

เรื่องนี้ พระทนต์ ชยารักษ์ ปัจจุบันอายุ 70 ปี เล่าว่า..ท่านได้ฟังเรื่องนี้มาจากเจ้าของเรื่องโดยตรง ตั้งแต่สมัยที่ท่านยังเป็นหนุ่มอายุประมาณ 30 ปี ช่วงนั้นท่านไปทำบุญที่วัดปากน้ำอยู่เป็นประจำ เนื่องจากโยมแม่แท้ ๆ คือ โยมแม่กิมฮุ่ย แซ่ลี ไปบวชเป็นแม่ชีอยู่ที่นั่น และช่วยรับบุญขายพวงมาลัยให้สาธุชนนำไปบูชาหลวงปู่ และด้วยความที่ท่านไปวัดปากน้ำบ่อย ๆ นี้เอง ก็ได้ไปเจอกับป่าคนหนึ่ง ซึ่งเป็นทานบดีที่ทำบุญกับวัดปากน้ำยาวนานกว่า 30 ปี ซึ่งป่าคนนี้..เป็นหญิงชาวจีนหน้าตาใจดี อายุได้ 82 ปี ตอนนั้น

เข้ามาจับมือท่าน..แล้วพูดกับท่านว่า “ลูก ๆ ให้หมั้นมาให้หัว
หลวงพ่อดีปากน้ำบ่อย ๆ นะ...ท่านศักดิ์สิทธิ์มากนะ”

ป่าคนนี่เล่าให้ท่านและโยมแม่ฟังพร้อมกันว่า ก่อนหน้านั้น..
แกก็ไม่รู้หรือว่าหลวงปู่ดีปากน้ำศักดิ์สิทธิ์ ทั้ง ๆ ที่ป่าชอบพายเรือ
มาทำบุญที่วัดปากน้ำอยู่เป็นประจำ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2480 ป่า
มีเรื่องกุ่มอกกุ่มใจ มากกราบเรียนหลวงปู่ว่า “หลวงพ่อดี..อยู่ ๆ
เจ้าของที่ดินที่เช่าทำสวนอยู่ เขาจะขอที่ดิน ลูกกุ่มใจ..เพราะตอน
นี้ไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหนแล้วค่ะ”

หลวงปู่ท่านก็ตอบว่า “เออ!! เอ็งไม่ต้องอกกุ่มใจหรอก อย่าง
เอ็งนะ..มันมีที่อยู่อยู่แล้ว” ป่าคนนี่ก็พูดตอบหลวงปู่ว่า “หลวงพ่อดี..
อย่าพูดเล่นเลยเจ้าค่ะ ลูกกุ่มใจจะตายอยู่แล้ว”

จากนั้นป่าก็พายเรือกลับบ้านด้วยอาการเฉาชีวิตแบบสุด ๆ
แต่พอไปถึงบ้านเท่านั้นเอง ก็ต้องพบกับความประหลาดใจ เพราะอยู่ ๆ
ก็มีคนแปลกหน้ามาดักรออยู่ที่บ้าน เพื่อจะเอาที่ดินมาขายให้จำนวน
4 ไร่เศษ อยู่แถวถนนสวนผัก เขตบางขุนนนท์ ซึ่งก็ทำให้ป่าดีใจมาก
เพราะจะมีที่อยู่ใหม่แล้ว แต่เรื่องมันไม่จบลงง่ายอย่างนั้นหรอก
เพราะทั้งเนื้อทั้งตัวป่ามีเงินอยู่แค่ 3,000 กว่าบาทเท่านั้น ยังขาดอยู่
ประมาณ 9,000 บาท ถึงจะซื้อที่ดินแปลงนี้ได้

และด้วยความที่ป่าแกคุ่นเคยกับหลวงปู่ แกก็เลยหอบความหวังอย่างเปี่ยมล้น มุ่งตรงไปวัดปากน้ำ เพื่อไปขอยืมเงินหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ก็ตอบว่า “อาตมาจะไปเอาเงินมาจากไหน...”

พอได้ฟังหลวงปู่พูดอย่างนี้..ป่าแกก็เลยเข้าใจไปว่าหลวงปู่ไม่ยอมช่วย ก็เลยรู้สึกไม่ค่อยพอใจรีบเดินกลับไปยังท่าเรือ เพื่อพายเรือกลับบ้าน และขณะที่แกกำลังเดินไปที่ท่าเรือนั้นเอง หลวงปู่ท่านก็พูดขึ้นมาดัง ๆ ว่า “ฝรั่งที่บ้าน เ็งก็เอาน้ำไปรดเข้าสิ จะได้เก็บมาขาย มีเงินพอซื้อที่ดิน”

แต่ป่าแกไม่เชื่อหลวงปู่ เพราะตอนนั้นแกรู้สึกแต่ว่า หลวงปู่ไม่ยอมช่วย ดังนั้นตอนพายเรือกลับบ้าน ป่าก็คิดไปตลอดทางว่า “ในเมื่อหลวงปู่เป็นที่พึ่งให้ไม่ได้..ก็ต้องพึ่งตัวเอง” และด้วยความไม่พอใจนี้เอง พอลงมาถึงบ้าน แทนที่แกจะเอาน้ำไปรดต้นฝรั่งทั้งหมดอย่างที่หลวงปู่บอก แกก็เอาน้ำไปรดต้นฝรั่งแค่ 6 ต้นเท่านั้น ทั้งๆ ที่สวนฝรั่งของป่าแกมีพื้นที่มากถึง 5 ไร่เศษ

และพอรดน้ำเสร็จ แกก็ไม่สนใจไยดีอะไรทั้งนั้น แต่พอรุ่งเช้าเท่านั้นเอง..!!! ก็มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้น คือ ต้นฝรั่ง 6 ต้น ที่เมื่อวานป่าแกรดน้ำเอาไว้ มันเกิดเป็นอะไรไปก็ไม่รู้ คือ อะเลิร์ตออกลูกเต็มต้นไปหมด อีกทั้งแต่ละลูกยังใหญ่กว่าฝรั่งปกติ และยังมีสีเขียวอ่อนดูหวานกรอบน่ากินมาก ซึ่งเมื่อป่าแกเห็นดังนั้น ก็คืออกดีใจ รีบตะโกนเรียกลูกชายและสามีให้มาช่วยกันเก็บไปขายที่ตลาด ส่วนป่าแกก็รีบจัดแจงเอาน้ำมารดต้นฝรั่งต่อจนหมดทั้งสวน แต่คราวนี้รดใหญ่เลย

และพอรดเสร็จวันรุ่งขึ้น..ฝรั่งทุกต้นมันพร้อมใจกันออกลูกแบบพื้พื้ จนมองไปทางไหนก็มีแต่ฝรั่งลูกอ้วนๆ โตๆ เต็มไปหมด สุดลูกหูลูกตาทั้งพื้นที่ 5 ไร่เศษ จนมเก็บไปขายกันไม่ทัน คือ ทุกคนในครอบครัว ต้องช่วยกันเดินแบกแข่งฝรั่งลงเรือเพื่อเอาไปขายหลายรอบมาก คือ เดินเก็บ..เดินแบกกันจนเท้าบวม ซึ่งตรงนี้..เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก ๆ ว่าเป็นไปได้อย่างไร ที่ปุ๋ยก็ไม่ได้ใส่ ยาเร่งผลก็ไม่ได้ฉีด ดินก็ไม่ได้พรวน เวลาก็ไม่ต้องรอ แกรมไม่ต้องตัดต่อ พันธุ์กรรม หรือใช้เทคโนโลยีนาโนอะไรทั้งนั้น แต่ฝรั่งกลับออกเอา ๆ

และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้นก็คือ พอนำฝรั่งไปขายที่ปากคลองตลาด แข่งฝรั่งยังไม่ทันวางเลย คนก็แย่งกันมารุมซื้อ ขายดิบขายดีเป็นเทน้ำเทท่า และภายในไม่กี่วัน ป้าแกก็มีเงินซื้อที่ดินแปลงใหม่ได้ แกรมยังมีเงินเหลืออีก 3,000 กว่าบาทเป็นอัศจรรย์...

แต่หลังจากที่ป้าแกซื้อที่ได้แล้ว ปัญหาใหม่ก็ตามมาอีก คือมีแต่ที่ดินเปล่า แต่ไม่มีบ้านจะอยู่ ป้าแกก็เลยต้องการปลูกบ้าน แต่เงินที่เหลืออยู่ไม่พอปลูก ด้วยเหตุนี้..ป้าแกจึงรีบกลับไปหาหลวงปู่ใหม่ ซึ่งคราวนี้หลวงปู่บอกว่า “ผักหลังบ้านเอ็ง..เอาน้ำไปรดเข้าสิ แล้วก็เก็บไปขาย จะได้มีเงินพอปลูกบ้าน”

ซึ่งป้าแกก็คิดในใจว่า “ผักหลังบ้าน..มันตายจะหมดอยู่แล้ว เพราะร้อยวันพันปีก็ไม่เคยดูแลมัน” แต่ครั้งนี้..ป้าแกไม่เอ๊ะอะ..

อืดออด หรือรอช้าเหมือนครั้งก่อน แต่กลับอะเลิ่ร่ตกระวีกระวาด
รีบกลับไปรดน้ำผักกาดขาวหลังบ้าน

ทันทีที่ป่าแกรดน้ำลงไปเท่านั้นเอง.. ก็ต้องตกใจแบบสุดขีด
เพราะลู่ ๆ พอรดน้ำลงไป.. ผักมันงอกโผล่ขึ้นมาแบบฉับพลันกะทันหัน
แถมยังแย่งกันชูใบขยายใหญ่อย่างกับผีหลอกกลางวันแสก ๆ คือ
หัวผักกาดมันโผล่ขึ้นมาทั้งหัวเลย จนป่าแกริบตะโกนเรียกสามี
เสียงหลงว่า.. “เตี้ยตี ๆ มิ่งมาดู.. มิ่งมาดู.. ผีมันหลอกกู กูไม่กล้า
ดูแล้ว มิ่งออกมาดูให้กูหน่อย”

ซึ่งขณะที่ตะโกน.. ก็เหมือนยิงตะโกนยิงยุ คือ ผักมันงอก..
ผุดกันพื้พื้แน่นแปลงไปหมดเลย และในที่สุดป่าแและครอบครัวก็
ช่วยกันเก็บผักไปขาย จนมีเงินมากพอสำหรับปลูกบ้านราคา 8,000 บาท
(ราคาเมื่อ 75 ปีที่แล้ว) ได้สำเร็จเป็นอัศจรรย์จริง ๆ ...

20

หลวงปู่หยั่งรู้..อนาคต

หลวงปู่..ท่านเป็นผู้ที่มีญาณทัสสนะแม่นยำโดยไม่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนเลยแม้แต่หน่อย อีกทั้งท่านยังรู้อดีต ปัจจุบัน อนาคต ซึ่งไม่ว่าเรื่องนั้น..จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวท่านเอง ลูกศิษย์ลูกหา หรือเกี่ยวข้องกับประเทศ โลก คือ ตลอดทั้งนิพพาน ภพ 3 โลกกันต์ ถ้าท่านอยากรู้อะไร ท่านก็สามารถรู้ได้หมด

ซึ่งเรื่องทำนองนี้.. สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสีริมหาเถร) สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ 17 วัดพระเชตุพน-วิมลมังคลาราม หรือ สมเด็จพระป้า ท่านได้นิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องอนาคตตั้งสัจญาณของหลวงปู่ที่ท่านได้เจอ และประจักษ์กับตัวเองบ่อยครั้งไว้ว่า ในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ในครั้งที่ท่านได้มานั่งฉันเพลกับหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ในขณะที่นั่งฉันอยู่นั้น.. จู่ ๆ ก็มีพ่อค้าตลาดสำเพ็งคนหนึ่งพรวดพรวดเข้าไปถามหลวงปู่ ในลักษณะเหมือนอยากจะทำลองญาณทัสสนะของหลวงปู่ว่า ท่านจะรู้เหตุการณ์ในอนาคตใหม่ว่า วันนี้จะมีคนมาเป็นเจ้าภาพสร้างกุฏิหรือเปล่า ซึ่งพอ

คิดอย่างนั้น...ก็ไม่วอช้า รีบกราบเรียนถามหลวงปู่ท่ามกลางท่านบดี
จำนวนมากที่ได้ไปร่วมถวายเพลในวันนั้นว่า “หลวงพ่อดีครับ วันนี้
จะมีผู้บริจาคสร้างกุฏิ สำหรับพระกรรมฐานบ้างไหม? และ
ถ้ามี.. มีกี่หลังครับ?” จากนั้นหลวงปู่ท่านก็หลับตา 5 นาที แล้วตอบ
โพละขึ้นทันทีว่า “มี... 2 - 3 หลัง” แถมยังย้ำอีกว่า “ต้องได้แน่!!!”
ซึ่งหลังจากที่หลวงปู่ตอบโพละท่ามกลางผู้คนมากมายขนาดนั้นไปนี่เอง
เลยทำให้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณฯ และนักใจแทนหลวงปู่ เพราะถ้า
หลวงปู่พยากรณ์ผิด คือ ไม่มีคนมาเป็นเจ้าภาพสร้างกุฏิจริง ๆ ท่าน
ก็กลัวว่าหลวงปู่จะหน้าแตก

ด้วยเหตุนี้ ก็เลยทำให้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณฯ ต่อม ๆ
ฉันอาหารไปอย่างไม่รู้รสชาติ เพราะมัวแต่ลุ้น และคอยดูว่า จะมีคน
เข้ามาพิจารณาถวายสร้างกุฏิหรือยัง แถมท่านยังรู้สึกไม่พอใจพ่อค้า
สำเพ็งคนนั้น ที่พรวดพราดเข้ามาถามหลวงปู่ต่อหน้าแขกเหรื่อ
มากมายขนาดนี้...ซึ่งขณะที่ทุกคนในเหตุการณ์กำลังลุ้นระทึก
ด้วยความอยากรู้ อยากเห็น ตื่นเต้นบ้าง เป็นกังวลหรือรอคอยบ้าง แต่
หลวงปู่ท่านกลับนิ่ง ๆ มีสีหน้าและแววตาที่ยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นปกติ
ทั้ง ๆ ที่เวลาก็กว่งเลยไปจนคณะพระภิกษุสงฆ์ฉันภัตตาหารหวานกัน
เสร็จหมดแล้ว แต่ก็ยังไม่มีความเห็นว่าเจ้าภาพสร้างกุฏิคนไหนจะมาเลย

แต่ทันใดนั้นเอง...!!! พอถึงเวลาอนุโมทนา จู๋ ๆ ก็มีคณะ
อุบาสก-อุบาสิกาคณะหนึ่ง รีบเข้ามากราบเรียนหลวงปู่ว่า จะขอ

เป็นเจ้าของภาพสร้างกุฎีสัก 2 - 3 หลังจริง ๆ และเมื่อพ่อค้าสำเพ็ง คนที่ถามหลวงปู่เห็นดังนั้น จึงรีบกระโจนเข้าไปกราบที่ตักของ หลวงปู่ทันที เพราะตะลึงในความแม่นยำของท่าน พร้อมกับพูดว่า “ยิ่งกว่าตาเห็น ๆ!!!” ซึ่งขณะที่ทุกคนกำลังทึ่ง และรู้สึกประหลาดใจ ในความศักดิ์สิทธิ์แม่นยำของหลวงปู่อยู่นั่นเอง... สมเด็จปู่..ก็ได้ เข้าไปถามเจ้าภาพว่า “ได้นัดหรือเตรียมกับหลวงปู่ไว้ล่วงหน้า รีบเล่าว่าจะมาสร้างกุฏิถวาย” ซึ่งอุบาสก-อุบาสิกาคนนั้น ก็ได้ ตอบคอนเฟิร์มกลับมาว่า “เพ็งจะคิดเมื่อก็เอง!!” เพราะเดิน ๆ มา... บังเอิญเห็นกุฎิเล็ก ๆ รู้สึกว่าสวยดี ก็เลยอะเลิ่รตอยากสร้าง ถวายบ้าง แต่เนื่องจากทุนไม่พอ จึงเดินเข้ามาปรึกษากับพวกพ่อข ที่บังเอิญได้มาเจอกันในวันนี้ ก็เลยลงขันรวมปัจจัยกันถวาย เพื่อสร้างกุฎิกับหลวงปู่

แต่ด้วยความที่สมเด็จปู่รักและปรารถนาดีเป็นห่วงหลวงปู่ ในช่วงที่ทุกคนกลับหมดแล้ว สมเด็จปู่จึงได้พูดกับหลวงปู่ว่า ท่าน รู้สึกยกย่องที่หลวงปู่พยากรณ์แม่นยำกว่าตาเห็น แต่คราวหน้าคราว หลัง ไม่อยากจะให้หลวงปู่พยากรณ์ต่อหน้าสาธารณชนมากมาย ขนาดนั้น หรือหากอยากจะทำกับพ่อค้าสำเพ็งคนนั้นจริง ๆ ก็ให้ บอกต่อนอู่กันสองต่อสอง เพราะเมื่อไม่จริงขึ้นมา จะได้ไม่หน้าแตก และชาวบ้านเขาจะได้ไม่เสื่อมศรัทธา แต่หลวงปู่ท่านก็ตอบกลับอย่าง นิ่ง ๆ ว่า “เรามั่นเซอะ..พระพุทธรูปศาสนาแก่ได้หรือ ธรรมะของ พระพุทธเจ้าต้องจริง ธรรมกายไม่เคยหลอกลวงใคร”

21

หลวงปู่รู้อนาคตล่วงหน้าว่า.. ใครจะเป็นพระสังฆราชองค์ที่ 17

หลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านเป็นผู้มีญาณทัสสนะแม่นยำ สามารถมองเห็นอนาคตได้ชัดเจนถึงขนาดที่ว่า รู้ล่วงหน้าว่า ใครจะเป็นพระสังฆราชองค์ที่ 17 เพราะท่านพยากรณ์ไว้ล่วงหน้านานเป็นสิบ ๆ ปีว่า ในอนาคต พระธรรมดิลก (ปุ่น ปุณฺณสิริ) จะเป็นใหญ่ในหมู่สงฆ์ คือ จะเป็นพระสังฆราชในอนาคต...!!!

ซึ่งตอนที่หลวงปู่พยากรณ์นั้น แทบจะไม่มีใครเชื่อ เพราะดูแล้วไม่มีวิธีแหวว่าจะเป็นไปได้เลย เนื่องจากตอนที่หลวงปู่พยากรณ์นั้น พระธรรมดิลกยังเป็นเพียงพระมหาเถระรูปหนึ่งที่ยุ่งแต่ทำงานและไม่ได้สนใจเรื่องตำแหน่งเลย อีกทั้งพระภิกษุที่รอเป็นพระสังฆราชตามลำดับก็มีอยู่แล้ว แต่อยู่ ๆ ก็มีเหตุพลิกผันเกิดขึ้นในวงการคณะสงฆ์ โดยไม่มีใครคาดฝัน จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2515 หลังจากที่หลวงปู่มรณภาพไปนานถึง 13 ปีแล้ว พระธรรมดิลก (ดำรงสมณศักดิ์

เป็นพระธรรมดิลก ระหว่างปี พ.ศ. 2491 - 2498) ท่านก็ได้ขึ้นเป็น พระสังฆราชองค์ที่ 17 จริง ๆ ตามคำพยากรณ์อย่างไม่มีผิดเพี้ยน ซึ่งสมณศักดิ์ใหม่ของท่าน ก็คือ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสิริมหาเถร) สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ 17 สมเด็จพระเจ้า นั่นเอง

เรื่องการหยั่งรู้อนาคตของหลวงปู่ ยังมีเรื่องที่สมเด็จพระเจ้า ทรงบันทึกไว้ว่า ในช่วงที่หลวงปู่เริ่มอาพาธ สมเด็จพระเจ้า (ช่วงเวลานั้น มีสมณศักดิ์เป็นพระธรรมดิลก) ได้พยายามไปเยี่ยมหลวงปู่ ซึ่งการ ไปแต่ละครั้ง จะไม่บอกใครที่วัดปากน้ำให้รู้ล่วงหน้าเลย และเวลาที่ จะไป ก็เป็นเวลาที่ไม่แน่ไม่นอน เช่น ไปเข้าบ้าง บ่ายบ้าง คำบ้าง โดยสมเด็จพระเจ้าให้เหตุผลไว้ว่า ที่ทำอย่างนี้เพื่อจะได้สังเกตการณ์ว่า พระเณรดูแลเอาใจใส่หลวงปู่ตอนที่ท่านอาพาธอย่างไร

แต่พอสมเด็จพระเจ้าเดินทางไปถึงวัดปากน้ำที่ไร ท่านก็ต้อง แปลกใจทุกครั้งว่า มีอาสนะเตรียมไว้รออยู่ก่อนแล้ว อีกทั้งพระเณร ที่วัดปากน้ำจะรู้ล่วงหน้าว่า ท่านจะไป และออกมาคอยต้อนรับ มีอยู่ ครั้งหนึ่ง..วันที่ที่สมเด็จพระเจ้าไปถึงวัดปากน้ำ พระที่ออกมาต้อนรับ ก็รีบเรียนสมเด็จพระเจ้าว่า “หลวงพ่อกับท่านออกมารออยู่นานแล้วขอรับ...” จนสมเด็จพระเจ้าต้องเอ่ยปากถามพระเณรกลับด้วยความประหลาดใจ ว่า “ฉันไม่เคยบอกแก่ใครว่าฉันจะมา.. พวกคุณไปโกหกหลวงพ่อก หรือว่าฉันจะมา..!!!”

เมื่อพระเณรที่เตรียมการต้อนรับได้ฟังดังนั้น ก็เรียนท่านกลับไปว่า “ผมก็ไม่ทราบขอรับ แต่หลวงพ่อบอกท่านสั่งให้จัดอาสนะไว้ต้อนรับพระเดชพระคุณ โดยบอกว่า จัดที่ไว้..ธรรมดิลก (สมเด็จพระป่า) จะมา” ซึ่งก็ไม่เคยพลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

22

พยากรณ์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ปัจจุบัน

หลวงปู่ท่านได้พยากรณ์บุคคลสำคัญอีกท่านหนึ่ง ก็คือ**สมเด็จพระมหาธรรมราชาเจ้าอาวาสวัดปากน้ำภาษีเจริญ องค์ปัจจุบัน** ในครั้งที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ยังเป็นสามเณรว่า “องค์นี้แหละ..จะได้เป็นเจ้าอาวาส วัดปากน้ำองค์ต่อไป...”

ซึ่งต่อมาหลังจากที่หลวงปู่มรณภาพแล้ว สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ก็ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง**สมเด็จพระมหาธรรมราชาเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ** แทนอยู่ช่วงหนึ่ง ในระหว่างปีพ.ศ. 2502 - 2508 แต่หลังจากนั้น... สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ (ซึ่งดำรงสมณศักดิ์เป็นพระวันรัตในสมัยนั้น) ต้องไปปรับตำแหน่งและหน้าที่ที่เพิ่มขึ้นอีกหลายตำแหน่ง ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้**สมเด็จพระมหาธรรมราชาเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ** (ขณะนั้น

ท่านดำรงสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะ) ได้เข้ามารับตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำจริง ๆ ดังที่หลวงปู่พยากरणไว้อย่างไม่มีผิดเพี้ยนเลย

ส่วนอีกครั้งหนึ่ง ในช่วงที่กุฏิของหลวงปู่เก่าทรุดโทรมมาก คณะลูกศิษย์จึงเห็นพ้องต้องกันว่า อยากจะให้หลวงปู่ท่านอยู่สะดวกสบายขึ้น จึงได้รวมทุนกันสร้างตึกใหม่ถวายท่าน ชื่อ **ตึกมงคลจันทสร** ซึ่งระหว่างที่กำลังก่อสร้างอยู่นั้น หลวงปู่ท่านมักจะออกมานั่งดูเสมอ ๆ และเมื่อมีผู้ถามถึงตึกหลังนี้ที่ไร ท่านก็จะบอกว่า “ตึกหลังนี้สร้างให้ ‘ช่วง’ เขาอยู่” ซึ่งในปัจจุบัน..ตึกมงคลจันทสรนี้.. ก็เป็นกุฏิของสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า มิ่งมงคลจารย์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ปัจจุบันจริง ๆ ดังที่หลวงปู่ท่านพยากरणเอาไว้ทุกประการ...

23

สยบ..ไสยเวท

หากใครได้ศึกษาถึงประวัติของหลวงปู่ ก็จะพบว่าท่านเป็นผู้มีอัธยาศัยรักในการศึกษามาก ซึ่งหลังจากบวชแล้ว ท่านก็เอาจริงเอาจังกับการศึกษาทั้งด้านปริยัติ ปฏิบัติ แสวงหาความรู้แทบทุกแขนง คือ วิชาไหนที่ใครว่าดี ท่านไปศึกษามาหมด ไม่ว่าจะป็นด้านยา

วิชาแพทย์แผนโบราณ วิชาโหราศาสตร์ ไสยเวท วิชาวิทยาคม หรือ แม้แต่วิชาเล่นแร่แปรธาตุ ทำทองแดงให้กลายเป็นทองคำ ท่านก็ทำได้ ซึ่งท่านบอกว่า สูตรของท่านเอามาจากพรหมโลก ที่หลวงปู่พูดอย่างนี้ เพราะว่ามีอยู่คราวหนึ่ง มีพระที่เล่นแร่แปรธาตุมาหา หลวงปู่แล้วบอกว่า สมัยปู่ของปู่..ของปู่..ของปู่ ได้ทดลองเล่นแร่แปรธาตุมาแล้ว แต่ก็ยังไม่สำเร็จสักที จึงสรุปเขียนใส่ไว้ในโบราณว่า “กุชื้อไอ้ทองแดง เท่าปีกรีน..ปีกยุง ยังไงกูก็ไม่เป็นทองคำ” ซึ่งแปลว่า แม้ทองแดงจะมีน้อยนิดขนาดเท่าปีกของตัวรึ้น หรือมีน้อยเท่าขนาดปีกของยุง ก็ไม่อาจเปลี่ยนเป็นแร่ทองคำได้ ไม่ว่าจะเอามาทำอย่างไร และพอพูดอย่างนี้...หลวงปู่ท่านก็บอกว่า แต่สูตรของท่านเอามาจากพรหมโลก จากนั้นท่านก็ลองวิชาเปลี่ยนทองแดงให้เป็นทองคำ ปรากฏว่าทำได้จริง ๆ จนโยมแล้ว และหลวงปู่ วัดลำพญา ซึ่งในสมัยนั้นอายุเพียง 12 ขวบ ดูแล้วก็นั่งหัวเราะเอิกอ้าก ๆ ซึ่งหลวงปู่ก็บอกว่า “เฮ้ย..แล้ว เอ็งดูนะ หลวงปู่ทำได้แล้วนี่ นี่นะ..ถ้าอยู่ทางโลกก็รวยทีเดียว” แต่พอหลวงปู่ท่านทำได้แล้ว ท่านก็เลิก คือ ท่านต้องการแค่พิสูจน์ว่าทำได้...

และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้น ก็คือ ไม่ว่าจะหลวงปู่จะศึกษาวิชาใด..ท่านก็สามารถไปถึงที่สุดของวิชานั้นได้ และไม่ว่าครูที่สอนท่านทำได้แบบไหน..ท่านก็ทำได้แบบนั้น แต่สุดท้ายเมื่อท่านค้นพบวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นวิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ท่านก็เลิกวิชาเหล่านี้ทั้งหมด เพราะท่านบอกว่า วิชาพวกนี้..สู้วิชาของพระ-

พุทธเจ้า ไม่ได้เลย เนื่องจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า วิชาพวกนี้..เป็นเดรัจฉานวิชา คือ เรียนแล้วยังติดข้องอยู่ในอบาย...

ซึ่งเรื่องราวที่เกี่ยวกับการการแสดงฤทธิ์ทางด้านไสยเวทของ หลวงปู่ หลวงพ่อวัดลำพญาเล่าไว้ว่า ในสมัยที่หลวงพ่อวัดลำพญา เป็นเด็กวัด อายุ 12 ขวบนั้น ท่านมีหน้าที่ช่วยหลวงปู่รับแขก คือ วันหนึ่งมีพระคุณค์ 3 รูป ห่มจีวรสีกรักออกมาจากป่า มาขอเรียน วิชาไสยเวทจากหลวงปู่ และขอร้องให้หลวงปู่แสดงวิชาให้ดู หลวงปู่ ท่านก็เลยปั้นตุ๊กตาดินเหนียว 2 ตัว วางไว้ห่าง ๆ กัน ซึ่งปกติแล้ว เวลาปั้นเสร็จ จอมขมังเวททั่ว ๆ ไป จะต้องท่องคาถาหรือเสกก่อน ตักตักน้ำถึงจะขยับได้

แต่สำหรับหลวงปู่..พอท่านปั้นเสร็จ ท่านก็แค่มองดูเฉย ๆ โดยไม่ต้องเสก ไม่ต้องเป่า แต่จู่ ๆ ตุ๊กตาดินเหนียวนั้น..ก็วิ่งพุ่งเข้าชนกัน ทันที จากนั้นหลวงปู่ก็สาธิต**วิธีทำวัธนู** โดยเอาดอกจากโรงครัว มาจักสานเป็นวัธนู ซึ่งพอทำเสร็จ วัธนูนั้นก็ขยับทำท่าจะบินได้ทันที ซึ่งหลวงปู่บอกว่า ถ้าเป่าพรอดเดียวก็บินไปทันที

จากนั้นหลวงปู่ก็สาธิต**วิธีทำนะหน้าทอง** ซึ่งหลักการของวิชา นี้ ก็คือ **ทำอย่างไรก็ได้..ให้แผ่นทองคำเปลว..มันเข้าไปอยู่ในร่างกายมนุษย์** ซึ่งส่วนมากเขาจะเสกให้ไปอยู่ที่กระหม่อมและตาม ส่วนต่าง ๆ ของใบหน้า ซึ่งพอเสกเข้าไปแล้ว แผ่นทองนี้จะอยู่ในร่างกาย ไปจนกระทั่งตาย เพราะเชื่อว่าเป็นการทำให้มีเมตตามหานิยม

ซึ่งกรรมวิธีการทำ..ก็จะเอาทองคำเปลวแปะลงบนหน้าที่ทาน้ำมันเอาไว้ แล้วก็เสกคาถาคลึงจนทองเปลวเข้าไปแปะอยู่ในกะโหลก **แต่ถ้าผู้ที่มีอาคมแก่น้อย** เวลาแปะทองแล้ว..ก็ไม่ต้องคลึง คือ เสกคาถาแล้วก็แค่มอง ๆ แล้วทองก็จะวิ่งเข้าไปในกะโหลกเอง **แต่ถ้าเป็นพวกที่มีอาคมแก่ในระดับชั้นเทพ** ก็แค่เอาแผ่นทองคำเปลวที่ยังไม่ลอกกระดาษหุ้มออก วางไว้ที่มือเท่าจำนวนแผ่นที่ต้องการ แล้วก็เสกคาถาเป่าพวงเดียว..ทองก็จะเข้าไปในร่างกายทันที

หรือถ้าเป็นพวกที่อาคมแก่แบบสุด ๆ ในระดับชั้นเทพ **เรียกทวด** พวกนี้ก็จะสามารถเป่าให้เข้าไปติดที่กระหม่อมของทารกที่อยู่ในครรภ์มารดาได้เลย และพอเด็กคลอดออกมาก็จะมีทองติดกะโหลกมาตั้งแต่เกิด และจะติดไปจนตาย อีกทั้งเวลาเอาศพไปเผา กะโหลกก็จะไม่ไหม้ แต่กลับเป็นสีทองฝังอำพันอย่างน่าอัศจรรย์

แต่สำหรับกรทำหน้าทองของหลวงปู่ นั้น ไม่ว่าจะ เป็น **ปรมาจารย์ชั้นเทพ..เรียกทวดแล้วทวดอีกขนาดไหน** ก็สู้หลวงปู่ไม่ได้เลย... เพราะการทำหน้าทองของหลวงปู่ **ท่านเริ่มจากการไม่มีทองคำเปลวเลยสักแผ่น** เพราะท่านให้หลวงพ่อวัดลำพญา (ซึ่งในสมัยนั้นเป็นเด็กวัด) วิ่งไปเอาผ้าอาบน้ำฝนที่ตากไว้ที่ราวมาให้ จากนั้นท่านก็เอาผ้าอาบน้ำฝนลูบปัดขึ้นไปบนหน้าของท่าน และพอเอาผ้าออก ปรากฏว่าหน้าของท่านกลายเป็นทองสุกปลั่งทั้งใบหน้า และพอท่านเอาผ้าลูบลง หน้าทองนั้นก็หายไป ซึ่งพอพระพุทธรูปทั้ง 3 รูป เห็นหลวงปู่สามารถ

ทำหน้าทงได้.. โดยไม่ต้องมีแผ่นทองคำเปลวเป็นสารตั้งต้น เหมือนปรมาจารย์ท่านอื่น ๆ ก็เลยเกิดอาการตะลึงกันขนาดหนัก รีบก้มลงกราบหลวงปู่กันยกใหญ่ เพื่อขอเรียนวิชา แต่หลวงปู่ท่าน ไม่สอน เพราะท่านบอกว่า.. “อย่าเลย..เรียนแล้วมันไปเพิ่มกิเลส ไม่ใช่วิชาของพระพุทธเจ้า เรียนแล้วก็ไปนิพพานไม่ได้... แต่ “สัมมา อะระหัง” นี้สิ..เป็นทางมรรคผล เพราะไปนิพพานได้”

แม้หลวงปู่ท่านจะพูดอย่างนั้น แต่หลวงพ่อดีดลำพญา (ซึ่งใน สมัยนั้นยังเป็นเด็กวัดอายุ 12 ขวบ) พอได้เห็นหลวงปู่สามารถแสดง วิชาไสยเวทได้เก่งแบบสุด ๆ ขนาดนั้น ท่านก็อยากจะเรียนอยู่ดี จึงพยายามเอาอกเอาใจประจบประแจงปีบนวดหลวงปู่ เพื่อขอให้ หลวงปู่ช่วยสอนให้ แต่หลวงปู่ท่านก็ไม่ใจอ่อน จึงบอกว่า “เออ...!! วิชานี้มันมีกิเลส ข้าจะให้เอ็งเป็นสมภาร !!”

ซึ่งตรงนี้หลวงพ่อดีดลำพญาท่านได้เล่าไว้ว่า “ตอนนั้นนะ... ความคิดที่จะบวชนะ ยังไม่มีเลย เพราะคิดแต่อยากจะมีเมีย ซึ่งพอเห็นหลวงปู่ท่านแสดงหน้าทง ก็เลยอยากจะเรียนกับท่าน เพราะคิดว่า..เราจะได้เป็นขุนแผนก็คราวนี้แหละ...”

แต่ท้ายที่สุด..ญาณทัสสนะของหลวงปู่ก็แม่นยำเหนือความคาดหมายจริง ๆ เพราะต่อมาหลวงพ่อดีดลำพญาก็ได้มาบวชและได้เป็น สมภารจริง ๆ ตรงตามที่หลวงปู่บอกไว้ทุกประการ

หรืออีกคราวหนึ่ง ที่หลวงปู่ท่านสยบพวกไสยเวท ซึ่งเรื่องนี่ **ลุงสมจิตร จำรัสมี** (ซึ่งในอดีตเคยบวชเป็นเณรอยู่กับหลวงปู่) ท่านได้เล่าว่า มีคนพาคนทรงคนหนึ่งมาขอให้หลวงปู่ช่วยชีวิต เนื่องจากคู่อริของคนทรงคนนี้ ไปจ้างพวกมีอาคมแก่ ๆ ทำคุณไสยไล่ฆ่ามา ซึ่งขณะที่คนทรงกำลังอยู่กับหลวงปู่ นั้น จู่ ๆ ก็มีหุ่นขี้ผึ้งลอยพุ่งมาจากหน้าต่าง ดิ่งตรงเข้ามาหาคนทรงทันที ทำให้คนทรงตกใจร้องดังลั่น และเมื่อหลวงปู่เห็นดังนั้น ท่านก็ไปเอาแก้วน้ำมาครอบหุ่นขี้ผึ้งไว้ และด้วยอำนาจของหลวงปู่ หุ่นขี้ผึ้งก็เสื่อมฤทธิ์หายแว็บ....กลายเป็นอากาศธาตุไปในทันที...

24

ตายแล้ว..ไปอยู่ที่ไหน

การไปนรกสวรรค์ของหลวงปู่ และพวกที่ทำวิชากับท่าน ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาตามาก เพราะไปกันจนชำนาญ ดังนั้นในสมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่จึงมีคนมากกราบขอพึ่งบารมีท่านเป็นจำนวนมาก โดยจะมาเรียนถามหลวงปู่ว่า ญาติที่ตายแล้วไปอยู่ที่ไหน หรือเมื่อไปทำบุญที่วัดปากน้ำแล้ว ก็จะมาขอบารมีหลวงปู่ ให้เอาบุญที่ทำไปช่วยผู้ตาย...

ซึ่งหลวงปู่ท่านก็จะสั่งพระ เณร หรือแม่ชี (ที่ทำวิชาอยู่ในโรงงาน แต่ไม่ได้อยู่เวรทำวิชาในวันนั้น) ให้หมนเวียนออกมาช่วยท่านรับแขก ซึ่งหลวงปู่ท่านจะให้นั่งเยื้อง ๆ กับท่าน แล้วพาทานบดีมาทำบุญอุทิศให้ผู้ตายแล้ว ก็จะมาแจ้งชื่อ นามสกุล วันเกิด วันตาย และบอกถึงสาเหตุการตาย เช่น ตายด้วยโรคอะไร...

แล้วหลวงปู่ท่านก็จะสั่งงานผู้ซึ่งเข้าถึงธรรมกาย ที่นั่งเยื้อง ๆ กับท่าน ที่มาช่วยท่านรับแขกว่า ให้ไปดูสิว่าผู้ตายอยู่ที่ไหน จากนั้นก็ให้เอาบุญไปให้ผู้ตาย อีกทั้งยังให้ไปดูว่า มีวิมานสูงกี่โยชน์

มีบริวารเท่าไร และพอเข้าไปตรวจดูเสร็จแล้ว พระหรือแม่ชีที่นั่ง
เยื้อง ๆ หลวงปู่ ก็ตอบรายงานว่า ตายแล้วไปอยู่ตรงนั้น..ตรงนี้
มีวิมานสูงเท่านั้น..เท่านี้...เป็นต้น

หรือถ้าผู้ตายบางคนทำกรรมหนักมาก จนต้องตกไปในมหา
นรก ซึ่งเป็นภพภูมิที่รับบุญที่อุทิศไปให้ไม่ได้ หลวงปู่ท่านก็จะให้
พระหรือแม่ชีที่มาช่วยท่านรับแขกใช้วิธีพิเศษ คือ เอาจักรแก้วไป
คล้องขึ้นมาข้างหน้าหลวงปู่เลย จากนั้นก็ทำการเติมบุญให้กาย
ละเอียด เช่น ให้กายละเอียดนั่งฟังสวดพระอภิธรรม อย่างครั้งหนึ่ง
หลวงปู่ท่านก็ให้คุณยายอาจารย์อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เอาจักรแก้ว
ไปคล้องเอากายละเอียดขึ้นมา แล้วถามว่า “เฮ้..ลูกจันทร์ ไหนไป
ดูสิว่า สวดจบแรกได้บุญเท่าไร .. สวดจบที่สองกายละเอียดได้บุญ
เท่าไร กายเขาเปลี่ยนไปไหม ?” และพอกายละเอียดนั้นมีบุญเพิ่ม
ขึ้น หลวงปู่ท่านก็จะให้เอากายละเอียดไปส่งในที่ ๆ พอเหมาะพอสัม
กับบุญที่เพิ่มขึ้น...

25

ตกรรก..ขึ้นสวรรค์

เรื่องนี้มีบันทึกไว้อย่างชัดเจนในบันทึกของ พระทิพย์ปริญญา (ธูป กลัมพสุต) ป.๓.6 อดีตผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ว่าหลวงจบ กระบวนยุทธ ซึ่งเป็นพ่อตาของ จอมพลถนอม กิตติขจร เล่าให้ท่าน ฟังว่า

ก่อนหน้านั้น..หลวงจบได้ยื่นผู้คนจำนวนมากรำลึกกันว่า หลวงปู่วัดปากน้ำพาไปนรกสวรรค์ได้ หลวงจบก็เลยพาภรรยาไปวัด ปากน้ำบ้าง เพราะอยากรู้ว่าพ่อตาที่ตายไปแล้วไปอยู่ที่ไหน และพอ หลวงจบไปกราบหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านก็ให้พระ 1 รูป และแม่ชี 1 คน ที่ได้ธรรมกายนั่งไปดูให้ว่า พ่อตาหลวงจบตายแล้วไปอยู่ที่ไหน ซึ่งก็พบว่าไปอยู่สวรรค์ชั้นยามา เพราะสมัยตอนเป็นมนุษย์ พ่อตา ของหลวงจบเคยสร้างโบสถ์ไว้ที่วัดยายร่ม

เมื่อหลวงจบได้ฟังดังนั้น ก็ตกตะลึง เพราะสงสัยว่าทำไม..ถึง รู้ได้ขนาดนั้น เพราะหลวงจบไม่เคยบอกเรื่องนี้กับหลวงปู่วัดปากน้ำ

หรือบอกกับพระและแม่ซีที่นั่งเข้าที่ดูให้เลย คือ พ่อตาของหลวงจบ ได้สร้างโบสถ์ไว้ที่วัดยายร่มจริง ๆ และเพื่อให้แน่ใจหลวงจบก็เลย ซักโน่นซักนี่ ปรากฏว่า พระและแม่ซีที่ได้ธรรมกายนั้น สามารถตอบ ถูกหมด ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จัก หรือรู้ข้อมูลของหลวงจบมาก่อนเลย

อีกคราวหนึ่ง **ลุงฉลอม มีแก้วน้อย** ซึ่งเป็นหลานชาย ของหลวงปู่วัดปากน้ำเล่าให้ฟังว่า พ่อแท้ ๆ ของหลวงจบเป็นแขกฆ่าวัว ฆ่าควาย แต่หลังจากพ่อของหลวงจบตายไปแล้ว 20 ปี หลวงจบ ก็ไม่ได้ข่าวคราวของพ่อเลย เพราะแกไม่มาเข้าฝันอะไรใครทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้..หลวงจบก็เลยไปกราบหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ท่านก็เลยส่ง แม่ซีที่ได้ธรรมกายให้หนึ่งไปดู แม่ซีก็บอกว่า พ่อของหลวงจบไปอยู่ในนรก เพราะตอนเป็นมนุษย์ ฆ่าวัว ฆ่าควาย ฆ่าเป็นประจำวัน ละ 3 - 5 ตัว แล้วแม่ซีก็บอกต่ออีกว่า พ่อของหลวงจบ ชื่อ **โต๊ะรุห์**

ซึ่งพ่อแม่ซีพูดถึงชื่อพ่อของหลวงจบเท่านั้นเอง หลวงจบก็ ร้องไห้ แล้วคลานเข้าไปกราบหลวงปู่ทันที เพราะแม่ซีไม่เคยรู้ประวัติ ของหลวงจบมาก่อน แต่วิชาธรรมกายที่หลวงปู่สอนแม่ซี กลับทำให้ สามารถรู้เรื่องของหลวงจบ และบอกชื่อพ่อของหลวงจบได้ถูกต้อง และด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้หลวงจบเกิดความศรัทธาหลวงปู่และ วิชาธรรมกายมาก จึงทำให้นับจากวันนั้น หลวงจบเลิกนับถือศาสนา เดิม แล้วเปลี่ยนมานับถือศาสนาพุทธ และกลับไปบอกน้องชาย ที่ชื่อ **อามัด** ว่าให้เลิกอาชีพฆ่าวัว ฆ่าควายแบบพ่อเสีย เพราะ กลัวน้องชายตายแล้วต้องตกนรกเหมือนพ่อ ...

26

ช่วยผู้ตาย.. ขึ้นมาจากนรก

ลุงสายัณห์ ศรีธวัชชัย เล่าให้ฟังว่า ตอนแม่ของลุงตาย ลุงเสียใจมาก เพราะคิดไม่ถึงว่าแม่จะตายจากไปเร็วขนาดนี้ อีกทั้งยังคิดว่า ถ้าแม่หายป่วยแล้ว จะรับแม่จาก จ.ชัยนาท มาอยู่ด้วยกันที่กรุงเทพฯ

ด้วยความเสียใจที่แม่ด่วนจากไปตรงนี้เอง จึงทำให้ลุงเที่ยวพยายามเสาะแสวงหาตามพรรคพวกเพื่อนฝูงด้วยกันว่า มีพระที่ไหนบ้างที่สามารถนั่งทางโนไปดู หรือตรวจได้ว่า คนที่ตายไปแล้ว..ไปอยู่ที่ไหน จนกระทั่งลุงได้มาเจอเพื่อนคนหนึ่งบอกว่า มีหลวงพ่อรูปหนึ่งอยู่วัดปากน้ำ ท่านเก่งมาก เพราะท่านรู้หมดว่า..ใครตายแล้วไปอยู่ที่ไหน..!!

จากนั้นลุงก็ไม่รอช้า รีบหาทางไปวัดปากน้ำ แล้วก็เข้าไปกราบหลวงปู่โดยบอกท่านว่า.. “หลวงพ่อดีครับ..ผมเป็นห่วงแม่มาก แม่ผมตายแล้วไปอยู่ที่ไหนครับ?” จากนั้นหลวงปู่ก็สั่งแม่ชีขึ้นว่า

“เฮ้อ...ตรวจให้เค้าน้อยสิ” จากนั้นแม่ชีก็นั่งสมาธิเข้าที่ไม่ถึง 5 นาที แล้วตอบว่า “แม่..จะต้องไปนรก แต่ยังไม่ลงนรก เพราะรอการตัดสินใจอยู่ เพราะกรรมจากชาติหนึ่งได้มาส่งผล คือ ในอดีตชาติแม่ของลุงสายัณห์ คั้นกะทิใส่กระทะวางไว้กับพื้น เพื่อเอาไว้ทำกับข้าว แต่อยู่ ๆ มีไก่ที่เลี้ยงไว้ในบ้าน เดินเข้ามาเหยียบ ทำให้กะทิกหกหมด แม่ของลุงสายัณห์ก็เลยโมโห ขว้างไม้ไปถูกขาของไก่อย่างแรง จนมันบาดเจ็บขาบวมมาก ทรมานอยู่หลายวัน จนกระทั่งตาย...”

ซึ่งพอลุงสายัณห์ได้ฟังดังนั้น..ก็ถึง !! เพราะแม่ของลุงตายเนื่องจากเป็นมะเร็งที่ขา หน้าขาขายังมีอาการปวดบวมทรมานมาก ซึ่งเหมือนกับไก่ที่ได้รับความทรมานก่อนตาย ทั้ง ๆ ที่ลุงสายัณห์ก็ไม่เคยเล่าเรื่องอาการขาบวมอย่างทรมานของแม่ให้หลวงปู่วัดปากน้ำหรือแม่ชีชั้นฟังมาก่อนเลย

และด้วยความที่ผสมความตกใจนี้เอง ลุงสายัณห์จึงรีบเรียนถามหลวงปู่ทันทีว่า “แล้วกระผมจะช่วยท่านได้อย่างไรครับ ?” ซึ่งหลวงปู่ก็บอกว่า “ต้องเอาบุญไปให้” จากนั้นลุงสายัณห์จึงรีบเอาเงินไปทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติและทำบุญถวายสังฆทานเพื่ออุทิศให้แม่ จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ให้แม่ชีเอาบุญไปให้ เพื่อทำการเปลี่ยนภพภูมิ จนพ้นจากนรก และพากายละเอียดของแม่ลุงสายัณห์ไปอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์...

27

รู้ความประพฤติลูกศิษย์..ด้วยญาณทัสสนะ

แม้ในวัดปากน้ำมีพระ เณร และแม่ชีจำนวนมาก แต่ถ้าลูกศิษย์แอบไปทำอะไรไม่ดี ก็ไม่สามารถปกปิดหลวงปู่ได้ เพราะท่านรู้ได้ด้วยญาณทัสสนะ

เรื่องนี้ **ลุงเตชวัน มณีวรรณวรุฒิ** ท่านเล่าให้ฟังว่า ในครั้งที่ลุงเตชวันเคยบวชเป็นเณรอยู่กับหลวงปู่วัดปากน้ำ มีวันหนึ่งที่หลวงปู่ไม่อยู่ ลุงเตชวันได้ไปแอบเก็บชมพู่มาเหมี่ยวตอนกลางคืน แล้วกั๊กกินกลืนลงไปด้วยความหิว แต่พอจะกั๊กลงไปคำที่สอง ก็คิดได้ว่า เอ๊ะเราจะกินดีไหมนะ และพอคิดได้ตอนนั้น..ก็โยนชมพู่ที่เหลือทิ้งทันที

เรื่องที่ลุงเตชวันแอบกินชมพู่ตอนบวชเป็นเณรนั้น ไม่มีใครรู้ใครเห็นเลย แต่ก็หนีไม่พ้นญาณทัสสนะ หรือความหยั่งรู้ของหลวงปู่ เพราะวันต่อมา..ขณะที่หลวงปู่ลงรับแขก ลุงเตชวันก็ได้ไปปูอาสนะให้หลวงปู่ตามปกติ แต่วันนี้หลวงปู่ได้มองหน้าลุงเตชวัน และพอหลวงปู่ใกล้จะรับแขกเสร็จ คือ เหลือแขกอยู่ 2 คน เป็น

ยายแก่ ๆ หลวงปู่ท่านก็เอี้ยวตัวมาถามลุงเตชวัน (ซึ่งขณะนั้นเป็น
เณร) ว่า “เมื่อคืน..เอ็งไปปิ่นชมพู่ไซ้หมอะแหม..พอเอ็งกินเข้าไปแล้ว..
นึกขึ้นได้ค่อยทิ้ง แล้วอย่างนี้ ที่กลืน ๆ ลงไป คีลมันจะเหลือหรืออะ !!”

และเมื่อลุงเตชวันฟังดังนั้น ก็หน้าชาทันที เพราะอายุโยม
ทั้ง 2 คนนั้นมาก เพราะหลวงปู่พูดเหมือนอยู่ในเหตุการณ์เลย
แถมหลวงปู่ยังรู้ความคิดทั้งหมดของลุงเตชวัน ประดุจเป็นตัว
ลุงเตชวันเองอีกด้วย และนับจากวันนั้น..ลุงเตชวันก็ไม่กล้าทำผิด
อย่างนั้นอีกเลย...

28

ทำไม..พระของขวัญ (พระผงวัดปากน้ำ) ถึงศักดิ์สิทธิ์ และมีอานุภาพมาก

ในสมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ ท่านผลิตพระผงวัดปากน้ำหรือพระ
ของขวัญออกมามากถึง 3 รุ่น รุ่นละ 84,000 องค์ ซึ่งรวมทั้ง 3 รุ่น
ก็เท่ากับมีจำนวนมากถึง 252,000 องค์ เพราะพระของขวัญหลวงปู่
มีความศักดิ์สิทธิ์มาก มีชื่อเสียงถึงขนาดมีผู้คนจำนวนมหาศาล

ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเล ไปรับ
พระของขวัญของหลวงปู่ที่วัดปากน้ำด้วยตัวเอง

หลวงปู่ท่านมีดำริให้สร้างพระของขวัญขึ้น เพื่อหาทุนสร้าง
โรงเรียนพระปริยัติธรรม ซึ่งท่านจะมอบให้กับญาติโยมที่มีกุศลศรัทธา
ร่วมบริจาคเงินทำบุญตั้งแต่ 25 บาทขึ้นไป เพื่อไว้เป็นเครื่องตริก
ระลึกนึกถึงบุญ ซึ่งพระผงที่สร้างขึ้นนั้น เป็นรูปองค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าปางประทานพร ด้านหลังจารึกอักษรขอมว่า “ธรรมขันธุ์”
และหลวงปู่ตั้งชื่อว่า “พระของขวัญ”

พระของขวัญนี้ เป็นพระผงที่มีส่วนผสมของดอกไม้หอมที่ใช้
บูชาพระประจำเข้าเย็น เช่น ดอกมะลิ ดอกบัว เกสรดอกไม้ ซึ่ง
นำมาตากแห้ง แล้วปนผสมกับผงแป้ง **และที่สำคัญ คือ มีเส้นเกศา
ของหลวงปู่ผสมอยู่ด้วย** ซึ่งหลังจากผสมเสร็จแล้วก็นำมาปั้น
เป็นก้อน แล้วอัดเป็นบล็อกลูกออกมา

พระของขวัญนี้... หลวงปู่ท่านจะมอบให้ 1 องค์ ต่อ 1 คน
เท่านั้น ไม่ว่าจะคนนั้นจะทำบุญมากแค่ไหน ก็จะได้แค่องค์เดียว
และที่สำคัญยังฝากับแทนกันไม่ได้ หรือแม้รับไปแล้วถ้าทำหายไป
จะมารับใหม่ก็ไม่ได้เหมือนกัน เพราะหลวงปู่บอกว่า “พระของขวัญ
แต่ละองค์นั้น..มีเจ้าของหมดแล้ว” ซึ่งก็หมายถึงว่า **หลวงปู่ท่าน
คำนวณเอากายละเอียดของผู้ที่ทำบุญกับท่านมา ทั้งในอดีต**

ปัจจุบัน มาซ้อนในกลางพระของขวัญด้วยวิชาธรรมกาย แล้ว
เชื่อมให้ติดกัน (ซึ่งจะเข้าใจเพิ่มขึ้นก็ต่อเมื่อได้มานั่งสมาธิจนเข้าถึง
พระธรรมกาย และได้ศึกษาวิชาธรรมกาย)

การรับพระของขวัญ ต้องรับจากมือหลวงปู่ ถึงจะศักดิ์สิทธิ์
ที่สุด เพราะเวลาหลวงปู่มอบให้ ท่านจะใช้วิชาธรรมกายบรรจุ
พระของขวัญซ้อนติดลงไปในศูนย์กลางกายของผู้รับด้วย และ
เมื่อบรรจุแล้ว พระนิพพานท่านก็จะซ้อนความศักดิ์สิทธิ์ ผ่าน
พระของขวัญซึ่งเป็นเสมือนสื่อ ไปยังผู้เป็นเจ้าของพระของขวัญ
แล้วจะบันดาลให้ความปรารถนาของเจ้าของพระสำเร็จได้โดยง่าย

การที่พระของขวัญของหลวงปู่ศักดิ์สิทธิ์และมีอานุภาพอันไม่มี
ประมาณได้นั้น เป็นเพราะหลวงปู่วัดปากน้ำท่านกราบทูลพระธรรมกาย
ของพระพุทธเจ้าทั้งหมดว่าจะผลิตของขวัญเอาไว้ให้สำหรับผู้มีบุญ
ที่ได้ทำบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติขึ้นมา โดยหลวงปู่ท่านขออาราธนา
พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ทั้งหมดเลยไม่ว่าจะมีมากน้อยขนาดไหน
ทั้งที่เข้านิพพานไปแล้วตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ หรือเข้านิพพานไปเก่า ๆ แ่ ๆ
มีธาตุธรรมแก่ ๆ กายใหญ่โตสวยงาม มีอานุภาพมาก มีพลังบุญ
พลังบารมีมาก โดยไม่ซ้ำธาตุ ซ้ำธรรม ไม่ซ้ำพระพุทธเจ้า คือ พอท่าน
อาราธนาออกมาชุดหนึ่ง ท่านก็เอาพลังบุญ พลังบารมี รัศมี กำลัง
ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ ฉะบะขาด เอาบุญศักดิ์สิทธิ์ มาทำความศักดิ์สิทธิ์
ให้บังเกิดขึ้นกับพระของขวัญ โดยทำตลอดต่อเนื่อง 24 ชั่วโมง ตั้งแต่
วันเข้าพรรษา จนถึงวันออกพรรษา

ซึ่งผู้รับพระของขวัญองค์แรก ก็คือ หลวงปู่วัดปากน้ำ โดยท่านต้องทำบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติก่อน เพราะหลวงปู่ท่านถือว่าพระของขวัญนี้เป็นของพระนิพพาน ท่านแค่เป็นผู้ควบคุมดูแลในการผลิตเท่านั้น ดังนั้นก่อนจะรับท่านจึงร่วมทำบุญด้วยตนเอง 25 บาท แล้วรับไว้ 1 องค์ เป็นองค์ปฐม คือ เป็นองค์แรก จากนั้นพระเถระในวัดและเจ้าภาพที่ทำบุญตั้งแต่ 25 บาทขึ้นไป ก็รับเป็นองค์ต่อ ๆ ไป

และที่สำคัญ เมื่อมีผู้รับพระของขวัญไปแล้ว หลวงปู่ท่านก็ยังคุมทีมงานทำวิชาให้ทำความละเอียด ทบทวิความศักดิ์สิทธิ์ให้เกิดขึ้นกับพระของขวัญอย่างต่อเนื่อง ตลอดวันตลอดคืน เพื่อให้พระของขวัญศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป คือ เมื่อพระของขวัญไปอยู่กับบุคคลใดแล้ว ก็ให้ไปบันดาลให้เขาสมความปรารถนา ให้ไปปกป้องรักษาชีวิตและทรัพย์สินของเขา เมื่อเวลาเขาจะเดินทางไปเหนือล่องใต้ โดยทางรถ ทางเรือ หรือไปด้วยยานพาหนะอันใด ก็ขอให้เขาอย่ามีเหตุเภทภัย ให้มีปาฏิหาริย์ไม่ช้าปาฏิหาริย์...

หลวงปู่ท่านเคยพูดว่า คนที่ได้พระของขวัญไป จะมีสมบัติติดตัวพันล้าน ซึ่งการที่หลวงปู่ท่านเปรียบเทียบอย่างนี้ เพราะการถวายปัจจัย 25 บาท เพื่อสร้างโรงเรียนพระปริยัติในช่วงนั้น เป็นการทำบุญถูกเนื่อนาบุญ คือ ถูกองค์พระธรรมกายนับสองไชยพระองค์ไม่ถ้วน เพราะได้ทำกับหลวงปู่และพวกที่เข้าถึงพระธรรมกายโดยตรง ดังนั้นแม้จะทำบุญจำนวนน้อย เวลาบุญส่งผลก็จะได้มาก

และแม้ทำบุญจำนวนมาก เวลาบุญส่งผล ก็จะได้มากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไป เป็นทับทวี เหมือนบัณฑิตในกาลก่อนที่ได้ถวายทานแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เดียว เวลาบุญส่งผลก็ทำให้เขาได้เป็นถึงพระเจ้าจักรพรรดิ มีสมบัตินับอนันต์ นับภพนับชาติไม่ถ้วนเลยทีเดียว...

แม้ว่าในบางครั้ง หลวงปู่ท่านอาจจะให้พระของขวัญแก่ผู้ใดเป็นการส่วนตัว ท่านก็ยังต้องให้ผู้นั้นบริจาคปัจจัยทำบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติให้แก่วัดเหมือนกัน เพราะท่านถือว่า ท่านผลิตพระของขวัญออกมาก็เพื่อวัด ไม่ใช่ทำเพื่อส่วนตัว ดังนั้นจึงมอบพระของขวัญให้ผู้ใดไปเปล่า ๆ ไม่ได้

ที่สำคัญหลวงปู่ยังประกาศไม่ให้ใครนำพระของขวัญออกไปแจกนอกวัด อย่างครั้งหนึ่ง สมเด็จป่า (พระสังฆราชองค์ที่ 17) พุดกับหลวงปู่ว่า จะขอพระของขวัญจากหลวงปู่ เพื่อเอาติดตัวไปตามหัวเมืองต่าง ๆ และเมื่อใครต้องการ ก็จะทำให้เป็นของขวัญแก่เขา

ซึ่งหลวงปู่ก็บอกว่า “ทำอย่างนั้นไม่ได้ พระของเรามีคุณภาพจริง ผู้อยากได้ต้องมาเอาเอง ถ้าเอาไปอย่างนั้น ของดีก็กลายเป็นของเก้ ไม่เป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใส” และหลวงปู่ยังพูดแถมท้ายอีกว่า “อย่ากลัวเลย..แปดหมื่นสี่พันองค์ 2 หน ก็ไม่พอแจก” ซึ่งก็เป็นจริงอย่างที่หลวงปู่พูดไว้ไม่มีผิด ทั้ง ๆ ที่ทางวัดไม่ได้ทำใบปลิว

แจ้งข่าวประชาสัมพันธ์อะไรใหญ่โตเลย แต่เมื่อคนที่รับพระของขวัญ จากหลวงปู่ไปแล้ว ได้เจออานุภาพและเรื่องราวความมหัศจรรย์ อย่างเหลือเชื่อ ก็ทำให้ข่าวความศักดิ์สิทธิ์ของพระของขวัญแพร่ สะพัดกระจายออกไปอย่างรวดเร็ว จนทำให้มีคนข้ามน้ำข้ามทะเล เหมารถ เหมารถเร็ว แหกกันมาจากต่างจังหวัด จากต่างประเทศ เพื่อ ไปขอรับพระของขวัญกันอย่างเนืองแน่นประดุจวัดปากน้ำมีงาน มหรศพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันวิสาขบูชา มีคนเดินทางไปรับพระ ของขวัญมากถึง 1,500 คน จนทำให้หลวงปู่ท่านต้องย้ายสถานที่ แจกพระของขวัญไปที่อุโบสถ โดยจัดระบบระเบียบในการมอบ พระของขวัญใหม่ โดยหลวงปู่ท่านจัดให้มีพระภิกษุคอยจัดคน เข้า – ออกจากอุโบสถคนละประตู คือ ประตูหน้าเป็นทางเข้าไปรับ พระ และเมื่อรับแล้วให้ไปออกทางประตูหลัง และแต่ละรอบของการ รับพระนั้น หลวงปู่ท่านจะให้คนทยอยเข้ามาเต็มอุโบสถก่อน จากนั้นท่านก็สั่งปิดประตู ซึ่งเมื่อสาธุชนทยอยกันรับไปเรื่อยๆ จน คนในอุโบสถเริ่มน้อยลงแล้ว หลวงปู่ท่านจึงสั่งให้เปิดประตูรับคน เข้าไปใหม่

ในวันหนึ่ง ๆ หลวงปู่ท่านจะอธิบายให้ผู้ที่จะรับพระของขวัญ ได้ทราบถึงวิธีการอาราธนาพระของขวัญเป็นร้อย ๆ รอบ ซึ่งแต่ละรอบ ท่านยังเล่าถึงอานุภาพพระของขวัญ ที่มีคนรับไปแล้วได้ประสบ กับตัวเองไว้ดังนี้

“บัดนี้ ท่านทั้งหลายทั้งหญิงและชายได้เสียสละเวลาให้เป็น ส่วนของพระพุทธศาสนาโดยตรง มาสมทบทุนสร้างโรงเรียนพระปริยัติ ที่ท่านได้เสียสละโลกียทรัพย์สร้างโรงเรียนพระปริยัติอย่างนี้ ได้ชื่อว่าทำถาวรวัตถุไว้ในพระพุทธศาสนา เรียกว่าเป็นศาสนสมบัติ ให้ศาสนาแล้ว ท่านผู้สร้างสมบัติให้ศาสนานั้นแหละ จักเป็นเหตุที่ตั้งให้มีสมบัติไม่รู้จักสิ้นเสื่อม

เหตุนี้ ท่านทั้งหลายที่ได้เสียสละทรัพย์ลงไปแล้ว 25 บาท 30 บาท 50 บาท ตามศรัทธาของตนที่สละลงไปนั้น ได้ชื่อว่าทำผลถาวรให้แก่เจ้าของทรัพย์นั่นเอง ซึ่งจะได้รับผลต่อไปในภายภาคหน้า ที่ฝากไว้ในพระพุทธศาสนาเช่นนี้ ไม่เสื่อมทรามนับชาติไม่ถ้วนเพราะ ท่านบริจาคของ ท่านสละทรัพย์ จะส่งผลให้ท่านในมนุษยาก็จะส่งผลของมนุษย์ให้ ในทิพย์ก็จะส่งผลที่เป็นทิพย์ให้ ในกามภพนี้จะได้สมบัติในภายหน้านับประมาณไม่ได้ เหตุนี้ดังนี้ ท่านทั้งหลาย ได้เป็นผู้อุปถัมภ์พระศาสนาเช่นนี้

ฝ่ายทางพระศาสนาที่ได้รับสมบัติของท่าน ก็จะมีของตอบแทนแก่ท่าน คือ ของศักดิ์สิทธิ์ชนิดหนึ่ง ซึ่งเราทั้งหลายยังไม่เคยพบ เคยเห็นว่าศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้ อาจจะเป็นได้จริงหรือคาดคะเนไม่ถูก

ผู้พูดนี้เองเป็นผู้อาราธนาพระพุทธเจ้าในนิพพานมีธรรมกายมากด้วยกัน ได้ไปอาราธนาพระพุทธเจ้ามานับพระนิพพานไม่ถ้วน นับอสงไขยก็ไม่ถ้วน มาผลิตของขวัญนี้ให้ปรากฏขึ้นในมนุษย์

ธรรมกายในมนุษยนี้ก็ได้เข้าสมทบด้วย ดูแลการงานนั้น ๆ ท่านทำ
อย่างไร ก็ทำไปตามท่าน พระพุทธเจ้าท่านจัดแจงทำทั้งนั้น ตั้งแต่
วันเข้าพรรษาจนกระทั่งถึงวันออกพรรษาวินาที่หนึ่งมิได้หยุดเลย ท่าน
กระทำความศักดิ์สิทธิ์ของท่าน พอออกพรรษาแล้ว พอได้อรุณก็
สำเร็จด้วยความประสงค์ของท่านในการผลิตของขวัญ องค์ต้นทรง
รับสั่งว่า “ของศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้บังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก”
แล้วก็หีบพระโอษฐ์ทีเดียว เมื่อรับสั่งดังนี้แล้ว เราก็คำนวณว่า ศักดิ์สิทธิ์
เพียงแค่นี้เพียงใด คำนวณไม่ถูก

ผู้พูดนี้ได้ลงมือแจกในวันแรม 6 ค่ำ เป็นวันเกิดของผู้พูดนี้
ได้แจกของขวัญออกไป อัจฉรย์ต่าง ๆ ความศักดิ์สิทธิ์ของขวัญ
นั้น ผู้ที่ได้รับไปแล้ว นางเขียว บางไฟ เป็นผู้หญิงอายุ 80 กว่า
ได้รับพระเอาไปแล้วเอาไปไว้บนหลังมุ้ง พอค่ำลงเท่านั้นเปล่งรัศมี
สว่างเต็มบ้านเต็มช่อง พากันตกตะลึงเพราะไม่รู้เรื่องอะไรกัน
ทะเล็กทะเล็กไปตามกันพักใหญ่ยาวนานอยู่ แล้วแสงนั้นก็ค่อยโทรม
ลงไป โทรมลงไป ก็มารวมอยู่ที่สว่างหลังมุ้ง นางเขียวก็รู้ว่าพระ-
ของขวัญเอาไว้ที่นั่น แสงสว่างนี้ออกจากพระของขวัญนั่นเอง แต่เข้า
เขียวมาหาผู้พูดนี้ บอกว่าท่าน เมื่อคืนนี้แสงสว่างเกิดที่บ้านดิฉัน
พระท่านเปล่งรัศมีสว่างเขียว เดิมทีก็ไม่รู้ว่าอะไร แล้วก็มารวมอยู่ที่
พระ จึงรู้ว่าพระ รูปร่างนางเขียวเมื่อวันมารับพระของขวัญนั้น มี
โรคภัยไข้เจ็บเป็นประจำอยู่ คืนเดียวเท่านั้น เวลามาบอกเข้า ร่างกาย
เปล่งปลั่งไปหมด แปลกกว่าปกติเดิมทีเดียว ผิวพรรณเกลี้ยงเกล่าไป
หมด ดูสะอาดสะอ้าน มีผิวพรรณวรรณณะ เขารู้สึกว่าของขวัญนี้

อัศจรรย์ แปรชั่วเป็นดีได้ขนาดนี้เชียวหนอ เราารู้สึกว่า ศักดิ์สิทธิ์เพียงแค่นี้แหละหรือ”

ผู้ที่ได้รับพระของขวัญไปบูชาคล่องติดตัว ก็จะได้เจออานุภาพพระของขวัญกันมากมายหลายแบบ ซึ่งบางคนก็เจอพระของขวัญของตัวเองพูดได้ คือ เวลาเกิดเหตุเภทภัย พระของขวัญก็จะเปล่งเสียงเตือนเจ้าของให้ไปทางโน้นทางนี้ จนกระทั่งรอดปลอดภัย หรือวันดีคืนดี วันขึ้น 15 ค่ำ อยู่ๆ พระของขวัญก็แสดงอานุภาพให้เจ้าของเห็น โดยการลอยขึ้น แล้วเปล่งรัศมีเป็นแสงขาวนวลเท่าลูกมะพร้าวลอยออกไป และพอถึงเวลาก็ลอยกลับคืนมา หรือบางคนก็เจออานุภาพทำมาค้าขึ้น ร่ำรวยจนตัวเองแปลกใจ หรือบางคนตกต้นตาลสูงๆ แล้วไม่เป็นอะไรก็มี หรือบางคนประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตก คนอื่นตายหมด แต่ตัวเองกลายเป็นคนเดียวที่รอดมาได้อย่างเหลือเชื่อ นอกจากนี้ยังมีบางคนประสบอุบัติเหตุร้ายแรง โดยคนรอบข้างที่ไปด้วยกันเสียชีวิตหมด แต่ตัวเองซึ่งแขวนพระของขวัญติดตัวกลับรอดชีวิตมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทหารที่ออกรบในสมัยสงครามเกาหลี หลวงปู่ท่านเล่าว่า

“ที่เขาเล่าในทางเกาหลี ทหารอังกฤษ อเมริกัน ทหารฝรั่งกำลังคุยกันอยู่ มีทหารไทยอยู่บ้าง ลูกกระเบิดทำลายมันตกลงกลางประชุม กำลังคุยกันอยู่นั้น ปั้งเดียวเท่านั้นตายหมด เหลือไทยคนเดียวมีของขวัญอยู่ในตัว ฝรั่งให้เหรียญล่าหาญแก่ไทยคนนั้นยังปรากฏอยู่ นี่ความศักดิ์สิทธิ์ทั้งนั้น”

เรื่องอภินิหารและความศักดิ์สิทธิ์ของพระของขวัญนี้ หนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ ปีที่ 6 สัปดาห์ที่ 280 วันจันทร์ที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2503 ได้เสนอข่าวตีพิมพ์จดหมายของ **สิบตรี วาสนา อาคมวัฒนะ** แห่งกรมผสมที่ 21 ที่เขียนมาจากเกาหลี ซึ่งได้เล่าถึง อานุภาพความศักดิ์สิทธิ์ของพระของขวัญที่ตนและเพื่อนอีกคนหนึ่ง ได้รับไปจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ว่า

“กระสุนปืนใหญ่ของข้าศึกยิงถูกคลังกระสุน ไฟไหม้ถึงน้ำมัน จนเกิดเป็นแสงอร่ามไปทั่ว ผู้ที่พักอยู่ในที่นั้นต้องกระจัดกระจายไป ปืนและเครื่องเหล็กละลายไปกับกองไฟใหญ่นั้น เพื่อนทหารคนหนึ่ง ทิ้งห่อพระไว้ ตอนสาย ๆ เพลิงค่อยสงบลงจึงรีบรุดไปยังที่นั้นกัน ก็เห็นพระอันน่าประหลาดที่ห่อผ้าเช็ดหน้าแขวนเด่นอยู่กับเสาเหล็ก เป็นที่ประหลาดใจแก่ทหารทั้งหลายเป็นอันมาก เพราะแม้แต่เหล็ก ก็ยังละลาย แต่ผ้าขาวที่ห่อพระไม่ได้ลงเลขยันต์อะไร กับพระอีกองค์ หนึ่งยังคงอยู่ในสภาพปกติ มิได้เสียหายเลย เป็นพระเครื่องวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ส่วนพระเครื่องของอาจารย์ต่าง ๆ แหกละเอียด อีกทั้งตนเองนั้นก็รอดตายจากสมรภูมิต่อหลายครั้ง เนื่องจากมีการ ยิงขนาดเผาขนกันไม่เว้นแต่ละวัน ก็รอดมีชัยมาได้ทุกครั้ง บางครั้ง อยู่ในวิถิปืนที่ยิงมาอย่างหนัก ถ้าไม่มีโอกาสพุ่งศูนย์กลางตัว ก็เพียง ภาวนาดังกล่าว และระลึกถึงอาจารย์คือ หลวงปู่ ก็พอแล้ว สามารถ คู้มกันได้และพลอยคู้มกันเพื่อนฝูงไปได้อีกด้วย”

29

ปาฏิหาริย์จีวรหลวงปู่

คติโบราณของคนไทยมักนิยมนำเอาผ้าจีวร หรือของที่เนื่องด้วย พระภิกษุผู้ทรงคุณวิเศษ นำติดตัวไปไหนมาไหนด้วย เพื่อความเป็นสิริมงคล แคล้วคลาดจากภัยอันตรายต่าง ๆ ซึ่งไม่ว่าจะไปออกรบ จะเดินทาง หรือไปทำภารกิจต่าง ๆ ก็จักนิยมนำเอาผ้าจีวรของเกจิอาจารย์ ที่ตัวเองนับถือ ตัดเป็นชิ้นเล็ก ๆ เพื่อพกติดตัวเอาไว้ ซึ่งผ้าจีวรของ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ก็เช่นเดียวกัน เป็นสิ่งที่มีความศักดิ์สิทธิ์มาก เพราะสิ่งใดที่เนื่องกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ล้วนมี อานุภาพอันไม่มีประมาณทั้งสิ้น

เรื่องนี้ **ลุงจลอม มีแก้วน้อย** หลานชายของหลวงปู่ ที่เป็น อุปัชฌ์จากคนใกล้ชิดท่านได้เล่าให้ฟังว่า...

อะไรที่เกี่ยวเนื่องด้วยหลวงปู่ ศักดิ์สิทธิ์ทุกอย่าง อย่างลุงเอง ขอผ้าไตรครองจากหลวงปู่ไว้ ซึ่งเป็นผ้าที่หลวงปู่ท่านครองติดตัวอยู่ ตลอดเวลา ซึ่งลุงได้เอ่ยปากขอตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ว่า “หลวงพ่อ ครบถ้าหลวงพ่อมรณภาพ ผมขอผ้าไตรครองหลวงปู่ไว้ปกป้องรักษา

จะได้ใหม่ครับ” ซึ่งหลวงปู่ท่านก็พยักหน้า และรับคำว่า “เออ..เอ้อ...”

ดังนั้น เมื่อหลวงปู่มรณภาพไปจริง ๆ หนึ่งในที่มอญภูกาที่ดูแลหลวงปู่ด้วยกัน จึงได้เก็บผ้าจีวรผืนนี้ไว้สำหรับลุงฉลอม เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติให้คนใกล้ชิดหลวงปู่ ระลึกนึกถึงหลวงปู่ และที่สำคัญยังเป็นของศักดิ์สิทธิ์ ที่เอาไว้คุ้มครองตนเองให้รอดปลอดภัยในทุกสถานที่

ด้วยเหตุนี้..ลุงฉลอมจึงเอาผ้าจีวรที่ตนเองได้รับมานั้น มาตัดแบ่งเป็นชิ้นส่วนเล็ก ๆ เพื่อแจกให้หมู่ญาติ ซึ่งหนึ่งในจำนวนที่ได้รับนั้น ก็มีหลานชายคนหนึ่งของลุงฉลอม ซึ่งมีอาชีพขับรถแท็กซี่ !!

ลุงฉลอมเป็นห่วงหลานคนนี้มาก เพราะกลัวว่า ทำอาชีพขับแท็กซี่แล้ว จะถูกจับปล้น หรือถูกฆ่า เพราะในช่วงนั้นมีข่าวคราวเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก ฉะนั้นลุงฉลอมก็เลยตัดจีวรชิ้นเล็ก ๆ มอบให้หลานชายนำไปใส่กรอบห้อยคอไว้ อีกทั้งยังย้ำกับหลานชายว่า “เมื่อเอ็งจะขับแท็กซี่ทุกครั้งนะ ให้อาราธนาหลวงปู่คุ้มครอง ให้รอดพ้นจากเหตุเภทภัยต่าง ๆ นะ” ซึ่งหลานชายก็รับคำ

แล้ววันหนึ่ง หลานชายของลุงฉลอมก็ได้ประจักษ์ถึงอานุภาพความศักดิ์สิทธิ์ของจีวรหลวงปู่เข้าอย่างจัง คือ วันนั้นมีผู้มาว่าจ้างให้ขับแท็กซี่ไปต่างจังหวัด แต่ขณะที่รอผู้ว่าจ้างเข้าไปเอาของในบ้าน อยู่ ๆ ก็มีชายแปลกหน้าเข้ามาว่าจ้างวานให้ไปส่งยังสถานที่ใกล้เคียงแห่งหนึ่ง

แต่เนื่องจากหลานชายรับงานว่าจ้างเอาไว้แล้ว จึงตอบปฏิเสธไป

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ชายแปลกหน้าไม่พอใจเป็นอย่างมากที่ถูกปฏิเสธ จึงหงุดหงิดพาลเอาเท้าไปเตะ และเอามือทุบลงที่รถแท็กซี่ ซึ่งเมื่อหลานชายเห็นดังนั้น จึงรีบตะโกนบอกว่า “อย่าเตะ..ๆ นี่มันรถของผมนะ” เมื่อหลานชายพูดอย่างนั้น ชายแปลกหน้าก็เลยบันดาลโทสะยกใหญ่ จึงควักปืนที่พกติดตัวขึ้นมาทันที โดยกะจะยิงให้ตาย!!

พอหลานชายลungeลอมเห็นดังนั้น ก็ตกใจสุดขีด นึกขึ้นทันทีว่า มันเล่นกันขนาดนี้เชียวนะหรือ นอกจากเตะรถแล้ว ยังจะควักปืนมายิงอีก พอหลานชายเห็นท่าไม่ดี จึงรีบวิ่งหนี ซึ่งชายแปลกหน้าคนนั้นก็รีบวิ่งตามมาติด ๆ พร้อมกับยกปืนไล่ยิงหลานชายทีเดียว 6 นัดซ้อน แต่โชคเข้าข้าง... เพราะกระสุนไม่โดนหลานชายเลยแม้แต่นัดเดียว

จากเหตุการณ์นี้ทำให้หลานชายของลุงฉลอม ทวีความตกใจขึ้นไปอีก แล้วเสียหลักสะดุดขาตนเองวิ่งหกล้มลงไปกองกับพื้น ทันใดนั้นเอง!!! ชายแปลกหน้าก็กระโดดนั่งคร่อมล็อกตัวหลานชายทันที พร้อมกับเอาปืนจ่อที่แฉกหน้าผาก โดยกะจะยิงให้ตาย

ช่วงเวลาที่วิกฤตใกล้ความตายนี้เอง หลานชายของลุงฉลอมก็ตะโกนออกมาอย่างสุดเสียงว่า “หลวงพ่อ..ช่วยด้วย ๆ” และขณะเดียวกัน ชายแปลกหน้าก็ไม่รอช้า รีบเหนี่ยวไกปืนยิงแซะแรกเลย

แต่อนิจจา.. ลูกปืนไม่ยอมออก ชายแปลกหน้าก็ไม่ยอมแพ้ จึงเหนียวไกต่อไปอีก และพอกดยิง..กระสุนก็ไม่ออกอีก เลยทำให้ ชายแปลกหน้ายังไม่โหนกขึ้นไปอีก จึงเงื้อแขนจะเอาปืนที่อยู่ใน มือตบกลางแสงหน้าซัดให้ตายตรงนั้น

ขณะเสี้ยววินาทีระทึกที่ปืนกำลังฟาดลงที่แสงหน้านั้นเอง!!! อยู่ ๆ ชายแปลกหน้าคนนั้น และหลานชายลุงฉลอม ก็เห็นผ้าจิวร ผืนใหญ่ลอยมาปาดหน้าชายคนนั้นทันที จนชายแปลกหน้าเกิด อากาการผงะ ตกใจ แล้วล้มลงไปกองกับพื้น จากนั้นก็เกิดความกลัว ขึ้นทันที และวิ่งหนีไปในที่สุด ทำให้หลานชายของลุงฉลอมรอดชีวิต มาอย่างหวุดหวิด !!!

ลุงฉลอม..ได้เปิดเผยถึงความรู้สึกที่มีต่อจิวรของหลวงปู่ผืนนี้ ว่า แม้แต่ตัวลุงเอง ซึ่งมีอายุ 80 กว่าปีแล้ว ก็พกจิวรชิ้นนี้ติดตัวตลอดเวลา เพราะมันทำให้ลุงนึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ หวนนึกถึง ภาพเก่า ๆ ตอนที่เป็นอุปัฏฐากดูแลหลวงปู่ และพอถึงนี้ก็ยิ่งปลื้ม ก็เลยเอาจิวรชิ้นเล็ก ๆ นี้ติดตัวตลอด ซึ่งไม่ว่าลุงจะไปไหน ลุงก็จะ แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุทุกครั้งอย่างเหลือเชื่อ คือ มันเกือบจะเจอนะ แต่ก่อนที่ลุงจะเจอ คนอื่นเขาเจอไปก่อน หรือไม่อุบัติเหตุก็เกิดตาม หลังลุงไปแค่นิดเดียว คือ คนที่ถัดจากลุงเจอแทนทำให้ลุงแคล้วคลาด ปลอดภัยทุกครั้ง...

30

เห็นบ้านเมืองในอนาคต

สมัยก่อนนั้น วัดปากน้ำยังไม่มีถนนตัดเข้าไปถึง ดังนั้นผู้ที่จะเดินทางมาวัดปากน้ำ ต้องมาทางเรือ หรือเดินตามทางเท้าแคบ ๆ ต่อมาหลวงปู่จึงได้สั่งให้ตัดถนนที่มีความกว้างขนาดเท่ารถยนต์แล่นได้ผ่านเข้ามาในวัด จึงทำให้ถนนสายนี้กลายเป็นถนนที่ใหญ่ที่สุดในวัด ตอนนั้นผู้คนทั้งหลายพากันประหลาดใจว่า ทำไมหลวงปู่จึงให้ตัดถนนใหญ่โตอะไรขนาดนั้น !! ซึ่งท่านก็ตอบว่า ต่อไปรถยนต์จะเข้าถึงวัด แต่ก็มีหลายคนที่ไม่เชื่อคำพูดของท่าน เพราะยังไม่เห็นวิแววว่าจะเป็นไปได้ อีกทั้งการเดินทางไปวัดปากน้ำสมัยนั้น นิยมไปกันทางเรือ จึงทำให้บางคนถึงกับพูดว่า “อีกร้อยปี..รถยนต์ก็ยังไม่ถึงวัด” แต่แล้วหลังจากที่หลวงปู่ท่านมรณภาพได้ 2 ปี เท่านั้นรถยนต์ก็แล่นเข้าไปจอดถึงในวัดจริง ๆ ตรงตามที่หลวงปู่พยากรณ์ไว้ทุกประการ

ซึ่งเรื่องทำนองนี้ **ลุงสมจิตร ฉำรัมย์** ได้เล่าให้ฟังว่า หลวงปู่เคยพูดให้ลุงฟังว่า ต่อไปยุคเอ็ง จะได้เห็นปราสาท 3 ถตุ ซึ่งพอลุงฟังก็หัวเราะ เพราะไม่เชื่อหลวงปู่ แต่ปรากฏว่า ต่อมามีคอนโดมิเนียม

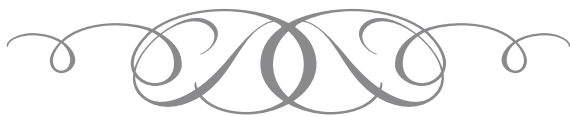

ติดแอร์ ทำให้นอนหลับสบายทั้ง 3 ฤดู คือ ปรึบให้ร้อน ให้หนาวตามใจ
ได้ทุกฤดู

และหลวงปู่ยังพูดอีกว่า อีกหน่อยจะไม่ต้องใช้หม้อดินหุงต้ม
จะมีหม้อทิพย์ จะมีหุทิพย์ ตาทิพย์ ซึ่งพอลู่งฟังก็หัวเราะอีก คิดว่า
หลวงปู่ท่านพูดไปเรื่อย แต่ต่อมาปรากฏว่า มีนวัตกรรมใหม่เกิดขึ้น
คือ มีหม้อหุงข้าวแบบเปิดปิดติดบีบ มีโทรทัศน์ มีโทรศัพท์ ซึ่งหลวง
ปู่ท่านก็หมายถึงหุทิพย์ ตาทิพย์

และที่สำคัญหลวงปู่ท่านยังบอกอีกว่า คลองจะเป็นถนน ถนน
จะเป็นเส้นขนมจีน ซึ่งปัจจุบัน ก็คือ ทางด่วน

นอกจากนี้ หลวงปู่ท่านยังบอกอีกว่า ต่อไปจะมีถนนสายใหญ่
สายนี้จะไปจังหวัดตราด จังหวัดชลบุรี ซึ่งก็คือ ถนนสายบางนาใน
ปัจจุบัน ทั้ง ๆ ที่ตอนช่วงหลวงปู่พยากรณ์นั้น ถนนสายบางนายังเป็น
สวนเป็นทุ่งนาอยู่เลย แต่หลวงปู่ท่านรู้ท่านเห็นผังบ้านเมืองล่วงหน้า
เป็นสิบ ๆ ปี

31

ข้าวหลวงปู่..ทำให้อิมทิพย์

ลุงฉลุอิม มีแก้วน้อย หลานชาย ผู้เป็นอุปัฏฐากของหลวงปู่ท่าน
เล่าให้ฟังว่า ขณะที่หลวงปู่อาพาธ จะมีน้อง ๆ หลาน ๆ ของท่านมา
คอยดูแลอุปัฏฐาก คือ ละออง อาผง อาแบน อาแกละ อาเทพ พี่เจริญ
และตัวลุงฉลุอิมเอง รวมแล้ว 7 คน ซึ่งอุปัฏฐากทั้ง 7 คน จะกินอาหาร
ที่เหลือจากหลวงปู่ทุกวัน แต่เป็นที่อัศจรรย์มาก คือ **อาหารที่เหลือ
จากหลวงปู่ก็ไม่ได้เหลือเยอะแยะอะไรเลย และก่อนที่ทุกคนจะ
มานั่งกินรวมกัน ต่างก็คิดตรงกันว่า ถ้าไม่อิม ค่อยไปซื้อข้าวข้าง
นอกมากินเพิ่ม** และเมื่อคิดดังนั้น ต่างคนก็ต่างกินข้าวที่เหลือจาก
หลวงปู่กันแค่คนละคำสองคำ แต่พอกินเข้าไปแล้ว ทุกคนก็แปลกใจ
ว่า ทำไมถึงรู้สึกอิมและไม่หิวอีก หน้าข้าวบางวัน ลุงประยูรและแม่สี
ท้วม ซึ่งมาเยี่ยมหลวงปู่ที่โรงพยาบาล ก็จะมานั่งกินด้วย ซึ่งรวมแล้ว
เป็น 9 คน ซึ่งแม้จะมีตัวหารเพิ่ม แต่กินแล้วก็ยังอิมอยู่ดี ซึ่งพวก
อุปัฏฐากของหลวงปู่ทั้ง 7-9 คนนี้ กินกันแบบนี้เป็นแรมปี ก็ไม่รู้รู้สึก
หิว แถมน้ำหนักยังไม่ลดอีกด้วย จนทุกคนได้แต่นั่งแปลกใจกันเอง
และพยายามถามกันไปกันมาว่า อิมใหม่ ซึ่งทุกคนก็ยืนยันว่าอิม
อย่างไม่น่าเชื่อ...

32

บอกเวลามรณภาพ

หลวงปู่ท่านเป็นผู้มีญาณทัสสนะแม่นยำ จึงทำให้ท่านรู้เวลามรณภาพของตัวเอง ดังนั้นในปี พ.ศ. 2497 ก่อนที่หลวงปู่จะมรณภาพ 5 ปี ท่านจึงเรียกประชุมลูกศิษย์ทั้งในวัดและนอกวัดเป็นกรณีพิเศษ ศาลาการเปรียญ เพื่อแจ้งให้ทราบว่าคุณจะถึงกาลมรณภาพในอีก 5 ปีข้างหน้า

ซึ่งท่านก็ได้สั่งลูกศิษย์ลูกหาไว้ว่า ภารกิจงานใดที่ท่านได้ดำเนินไว้ดีแล้ว ก็ขอให้ช่วยกันสานต่อทำภารกิจนั้น ๆ ต่อไปเรื่อย ๆ โดยอย่าทอดทิ้ง อีกทั้งหลวงปู่ยังได้ชี้แจงโครงการพัฒนาวัดปากน้ำในอนาคต ว่าให้คณะศิษย์ช่วยกันทำต่อไปให้สำเร็จ

ซึ่งต่อจากนั้นอีก 2 ปี คือ ในช่วงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2499 หลวงปู่ท่านก็เริ่มอาพาธ จากนั้นท่านก็ตัดสินใจเผาศพโยมแม่ของท่าน ในปี พ.ศ. 2500

หลวงพ่อบุญทิพย์ แห่งวัดหัวเขา จ.สุพรรณบุรี หรือ พระพุทธ-
ศาสนโสภณ ที่เคยทำวิชชาอยู่กับหลวงปู่ได้เล่าให้ฟังว่า ในวันที่ 1
กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2502 ซึ่งหลวงปู่ท่านเห็นในที่ว่า ในไม่ช้าท่านจะ
ต้องมรณภาพแน่ ๆ ท่านจึงเรียกพระ เณร แม่ชี ที่ได้ธรรมกายมารวม
กันหมดในโรงงานทำวิชา และหนึ่งในนั้นก็มีหลวงพ่อบุญทิพย์อยู่ด้วย
จากนั้น..หลวงปู่ท่านก็สั่งงานในขณะที่ท่านเอนหลังล้มตาว่า “เออ..
พระ เณร ชีปุ๊ก ชีญานี่ ตริธา ทองแท้ ให้อยู่ในโรงงาน ทำโรงงาน
แต่ชีลูกจันทร์ (ชนนุกยง) ต่อไปจะต้องทำงานใหญ่แทนหลวงปู่
ต้องทำงานนอกโรงงานอย่างโด่งดังที่สุด ใหญ่ที่สุด สายธาดุสาย
ธรรมเขาสั่งอย่างนั้น” จากนั้นท่านก็นิ่ง และพอวันที่ 2 กุมภาพันธ์
ท่านก็พูดน้อยลง จนกระทั่งวันที่ 3 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2502 เวลา
15.05 น. ท่านก็มรณภาพด้วยอาการสงบ...

33

พระตาย..จะเลี้ยงพระเป็น

ก่อนหลวงปู่มรณภาพ ท่านสั่งไว้ว่าอย่าเผาศพท่าน เพราะ
ท่านบอกว่า “พระตาย..จะเลี้ยงพระเป็น ให้คอยดูแลต่อไป” เพราะ
จะมีคนไปทำบุญสวดพระอภิธรรมร่างของท่านเรื่อย ๆ และเขาก็จะ

ไปทำบุญที่วัดปากน้ำ ซึ่งก็เป็นอย่างที่หลวงปู่พูดไว้ไม่มีผิด คือ ปัจจุบันวัดปากน้ำเจริญรุ่งเรืองมาก มีสิ่งปลูกสร้างเพื่องานพระพุทธศาสนาจนแน่นขนัดทั่วทั้งพื้นที่ มีเจ้าภาพไปทำบุญที่วัดปากน้ำไม่ขาดสาย **ซึ่งปัจจุบันมีคนไปจองเป็นประธานกฐินพระราชทาน ล่วงหน้านานถึง 454 ปี** นับเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์มาก ซึ่งสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ ท่านได้เมตตาเล่าว่า ทางสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำได้เป็นผู้ริเริ่มทำตรงนี้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 ซึ่งก็มีพุทธศาสนิกชนจองเป็นประธานเอกในการถวายผ้าพระกฐินพระราชทานเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จนทำให้ในปัจจุบันมียอดผู้ที่จองเป็นประธานเอกยาวนานไปจนถึงปี พ.ศ. 3008 คือ จองล่วงหน้านานถึง 454 ปี ซึ่งผู้ที่จองคนล่าสุด ซึ่งจะได้เป็นประธานเอกใน พ.ศ. 3008 เป็นแม่ชีภายในวัดปากน้ำ ชื่อว่า แม่ชีปัทมา วงศ์สุนทร ส่วนผู้ที่ได้เป็นประธานเอกในปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2554) คือ นายชนะ กาญจนวัฒน์ อายุ 65 ปี นักธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ ที่จองเป็นประธานเอกล่วงหน้านานถึง 37 ปี และสำหรับปัจจัยที่ได้จากการทอดกฐินในปี พ.ศ. 2554 นี้ จะนำไปสมทบทุนจัดสร้างพระมหาเจดีย์มหารัชมงคล ที่จะมีพิธีสมโภชในปี พ.ศ. 2555 อีกทั้งจะมีคณะพระธุดงค์มากถึง 1,500 รูป เดินธุดงค์อัญเชิญรูปหล่อทองคำแท้ของหลวงปู่วัดปากน้ำขนาดเท่าครึ่งขององค์จริง จากวัดพระธรรมกายไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ระหว่างวันที่ 2-6 เมษายน พ.ศ. 2555 เพื่อไปประดิษฐาน ณ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญด้วย...

34

ชื่อรอด..แต่ไม่รอด

วิชาธรรมกายเป็นวิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่หายสาบสูญไปหลังจากพุทธปรินิพพานประมาณ 500 ปี ซึ่งหลวงปู่ท่านได้ปฏิบัติธรรมอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน และค้นพบขึ้นมาใหม่ วิชานี้มีคุณวิเศษอันไม่มีประมาณ และได้สร้างความอัศจรรย์ให้กับวงการพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก หากคนไม่ได้มาปฏิบัติ หรือไม่ได้เห็นอานุภาพกับตาตัวเองจริง ๆ ก็จะไม่เชื่อได้ยาก เช่น วิชาการระลึกชาติ การรู้วาระจิต การดับเดือนดับดาว การปิดลูกกระเบิดในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 การรักษาโรค ฯลฯ

ซึ่งความมหัศจรรย์อันไม่มีประมาณนี้ ทำให้คนที่ไม่ได้มาศึกษา มักจะกล่าวหาว่า หลวงปู่อดุตรมุนุสธรรม ทั้ง ๆ ที่ คำว่าธรรมกาย ก็มีเขียนไว้ในพระไตรปิฎกอย่างชัดเจนหลายแห่ง แต่หลวงปู่ท่านก็ไม่หวั่นไหว และยังไปกว่านั้น.. ท่านยังทำการสอนและเผยแผ่วิชาธรรมกายจนกลายเป็นที่ยอมรับ และมีคนหันมานับถือศรัทธาท่านเป็นจำนวนมหาศาล

แต่ก็มีคนกลุ่มหนึ่ง ที่รู้สึกไม่พอใจหลวงปู่ ถึงขนาดพูดเหยียดหยามถึงขั้นรุนแรงว่า “ใครอยากเป็นอสุรกาย จงไปเรียนธรรมกายที่วัดปากน้ำ” ซึ่งข่าวนี้อีกได้ทราบถึงหลวงปู่ จึงทำให้ท่านได้พูดว่า

“คนเช่นเราไม่ใช่ไร้ปัญญา ชั่วก็รู้ ดีก็เห็น เราจะฆ่าตัวเราเองเพราะความปรารถนาทำไม ที่เขาพูดหาว่าเราอย่างนั้น บางคนคงจะไม่รู้จักคำว่า “ธรรมกาย” มีอยู่ที่ไหน หมายถึงใคร เขาอาศัยความไม่รู้มาว่าเราผู้ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เมื่อผู้ไม่รู้มาตีเตียนเรา ความไม่รู้ของเขาจะลบล้างสังฆธรรมของพระพุทธศาสนาได้อย่างไร ถ้าจะกลบก็กลบได้เพียงชั่วคราวไม่ช้าดวงแก้วของพระพุทธศาสนาก็จะเปล่งรัศมีให้ผู้มีปัญญาเห็นด้วยสายตาของตนเอง...”

ด้วยความที่มีคนไม่เข้าใจหลวงปู่หลายเรื่อง จึงทำให้เกิดเหตุการณ์อันไม่คาดคิดขึ้น คือ เกิดอาชญากรรมขึ้นในวัด ซึ่งวันนั้นพระกมล ศิษย์ที่ถูกใจของหลวงปู่ในด้านเทศนา ใช้ปฏิภาณ และด้านปฏิบัติขั้นดี เทศนาหัวข้อธรรมเกี่ยวกับพระกรรมฐาน ซึ่งหลวงปู่ก็ฟังอยู่ด้วย และเมื่อเทศน์เสร็จแล้ว ในช่วงเวลาประมาณ 20.00 น. เป็นช่วงเวลาที่ต่างคนก็ต่างแยกย้ายเตรียมกลับไปพักของตน

แต่ทันใดนั้นเอง!!! มีผู้ร้ายเข้ามาลอบสังหารหลวงปู่วัดปากน้ำที่หน้าศาลาการเปรียญ ขณะที่หลวงปู่กำลังออกมาจากศาลา

เพื่อกลับกุฏิ โดยผู้ร้ายได้ใช้ปืนยิงหลวงปู่ ทำให้กระสุนถูกจีวรท่าน ทะลุ 2 รู และผู้ร้ายก็เอาปืนยิงนายพร้อม ซึ่งเป็นอุปัฏฐากผู้ติดตาม ทำให้กระสุนถูกปากนายพร้อมทะลุแก้ม เป็นแผลสาหัส แต่ไม่ถึงแก่กรรม

ครั้นภายหลังก็จับผู้ยิงได้ **ชื่อนายรอด** แต่หลวงปู่ท่านก็เมตตา ไม่ถือโทษโกรธ ไม่เอาเรื่องเอาความอะไรเลย แต่เจ้าหน้าที่ดำเนินคดีตามกฎหมายไม่ยอม จึงกราบเรียนหลวงปู่ว่า ต้องเป็นไปตามกฎหมาย เพราะหากไม่ทำตามกฎหมาย อีกหน่อยกฎหมายจะไม่ศักดิ์สิทธิ์ จากนั้นนายรอดที่ลอบยิงหลวงปู่ก็ติดคุกอยู่นาน จนกระทั่งถึงกำหนดวันที่นายรอดจะต้องออกจากคุก ซึ่งหลวงปู่ท่านได้เห็นในที่ และทักขึ้นว่า **วันนี้นายรอดออกจากคุก แต่จะไม่รอด** ซึ่งก็จริง ๆ คือ เมื่อนายรอดออกจากคุกมาแล้ว ก็โดนคู่อริยิงตายทันที

นับจากนั้น... ชื่อเสียงของหลวงปู่ก็โด่งดังขึ้นไปอีก จนมีศิษยานุศิษย์หันมาให้ความเคารพนับถือท่านอย่างล้นหลาม แต่คนไม่ชอบท่านก็ยังมีอยู่ **จึงทำให้มีคนลอบวางยาพิษหลวงปู่โดยแอบใส่ในภัตตาหารของท่าน** แต่หลวงปู่ท่านก็เห็นในญาณ ท่านจึงรู้ล่วงหน้าก่อนทุกครั้ง และถ้ารับอาหารไหนมียาพิษ หลวงปู่ท่านจะเอาช้อนเงินจุ่มลงไปเพื่อพิสูจน์ให้ดู แล้วช้อนเงินก็จะเปลี่ยนเป็นสีดำทันที ตรงนี้ปู่ผง (น้องชายที่เป็นอุปัฏฐากของหลวงปู่)

เคยเล่าให้น้าอุงฟังว่า มีครั้งหนึ่งหลวงปู่ท่านไม่ยอมบอก อยู่ ๆ ก็บอกแคว่ว่า..ให้เอาอาหารในสำรับไปทิ้ง ทำให้อุปัฏฐากนึกเสียตาย ไม่ยอมทิ้ง เลยเอาไปวางไว้ก่อน แต่พอดีมีหมาแมวมากิน ทำให้หมาแมวตายทันที หลวงปู่จึงตำหนิ... พร้อมทั้งพูดว่า..ก็ในสำรับมันมี ยาพิษ !!

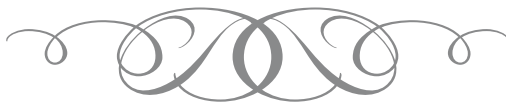
สิ่งที่น่าทึ่งมากก็คือ ผู้ที่แอบลอบวางยาพิษเพื่อทำร้ายหลวงปู่ไม่เคยทำสำเร็จเลยแม้แต่ครั้งเดียว อีกทั้งยังไม่มีใครทำอะไรท่านได้เลย ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้หลวงปู่มีชื่อเสียงขจรขยายเลื่องลือขึ้นไปอีก คือ ดังอย่างไม่ต้องไหมโรง ทำให้ท่านมีลูกศิษย์ลูกหาเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ **จนมีแต่คนบอกว่า หลวงปู่ท่านศักดิ์สิทธิ์จริง** แต่หลวงปู่กลับบอกว่า **“ธรรมกายต่างหากละ..ที่ศักดิ์สิทธิ์”** ซึ่งถ้าพูดถึงความศักดิ์สิทธิ์ของวิชาธรรมกายแล้ว มีเรื่องหนึ่งที่ปู่ผมเล่าให้น้าอุงฟัง ในช่วงหลวงปู่ทำวิชาในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ว่า...

อยู่ ๆ ก็มีลูกระเบิดตกลงกลางวงฉัน ทำให้ทุกคนตระหนกตกใจกันมาก แต่หลวงปู่ท่านก็นิ่ง ๆ แล้วบอกว่า “ไหนให้ลองเอาระเบิดลูกนี้ไปพิสูจน์ดูสิว่า มันด้านรีเปล่า..?” ซึ่งปรากฏว่ามันไม่ด้าน..!! จึงเป็นเหตุทำให้เกิดความฮือฮาและแปลกใจกันอย่างสุดฤทธิ์สุดเดชว่า แล้วทำไมมันถึงไม่ระเบิด!!! ซึ่งปู่ผมก็พูดว่า.. “กัญญาและอานุภาพวิชาธรรมกายละซี..” จะเป็นอย่างอื่นไม่ได้ และหลังจากนั้นวิชาธรรมกายก็ได้เผยแผ่อย่างกว้างไกลขึ้นไปอีก จนมี

ผู้หันมาสนใจนั่งสมาธิปฏิบัติธรรมกันมาก และเข้าถึงพระธรรมกาย จนเกิดพยานทางศาสนาขึ้นอย่างมากมาย และกลายเป็นที่ยอมรับ มาอย่างยาวนานนับตั้งแต่บัดนั้น...

ถ้าสังเกตให้ดีจะพบว่า หากวิชาธรรมกายของหลวงปู่ เป็นของเทียม คือ มิใช่ของแท้ หรือไม่ประกอบด้วยเหตุและ ผล หรือไม่เกิดประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติแล้ว ถึงแม้จะโด่งดังได้.. ก็ จะโด่งดังเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น แล้วก็ดับไปในที่สุด

แต่ตรงกันข้ามวิชานี้กลับสืบทอดกันมาเป็นมรดกอย่าง ช้านาน อีกทั้งยังรุ่งเรืองขึ้นตามลำดับ ทำให้มีผู้สนใจและปฏิบัติ ธรรมตามอย่างท่านมายาวนานกว่า 95 ปีแล้ว (เริ่มนับตั้งแต่ พ.ศ. 2460 ซึ่งเป็นปีที่หลวงปู่บรรลุนิพพาน ค้นพบวิชาธรรมกาย)

บทที่ 3

เรื่องไม่ลับ แต่คนรุ่นหลังไม่รู้ (ที่น้ำองุ่นคุยกับปู่ผง)

ปู่ผง มีแก้วน้อย

ปู่ผงหลัง:

เป็นหนึ่งในอุปัชฌาย์ที่ใกล้ชิดวัดหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และมีศักดิ์เป็นน้องชายหลวงปู่ เพราะพ่อปู่ผงเป็นโยมหน้าของหลวงปู่

ปัจจุบัน:

ถึงแก่กรรมเมื่ออายุได้ 90 ปี

นางอุ้น สุขเจริญ

ปุมหลัง:

มีศักดิ์เป็นหลานของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะทวดของ
นางอุ้นเป็นพี่สาวของโยมแม่หลวงปู่

ปัจจุบัน:

อายุ 67 ปี อยู่อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

การตายของมนุษย์ อาจทำให้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์
คนนั้นดับลงไปด้วย แต่ก่อนที่ประวัติศาสตร์จะเลือนรางไปมากกว่า
นี้ เราจึงตัดสินใจเดินทางไปยังบ้านเกิดของหลวงปู่วัดปากน้ำ เพื่อไป
พบกับนางอุ้นที่ จ.สุพรรณบุรี เพื่อมาสืบค้นถึงบุคคลในประวัติศาสตร์
แม้ท่านจะจากโลกนี้ไปนานแล้วก็ตาม โดยมีนางอุ้นเป็นคนเล่า และ
เรื่องที่เล่าก็ไม่ใช่ความลับ แต่เป็นเรื่องที่คนรุ่นหลังไม่รู้ หรือรู้ไม่หมด

ในวันนี้... เรากำลังเปิดเผยให้ท่านรู้เรื่องราวทั้งหมด ประดุจ
อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นด้วยกัน

น้ำอุงุ่นเป็นหลานของหลวงปู่ที่ไปมาหาสู่กับปู่ผิงบ่อย ๆ จบ
จนวาระสุดท้ายของชีวิตปู่ผิง เรื่องที่น้ำอุงุ่นเล่าเป็นเรื่องราวที่ได้พูดคุย
คุยกันตามประสาญาติสนิทกับปู่ผิง ซึ่งได้ถูกบันทึกไว้ในความทรงจำ
ที่ชัดเจนของน้ำอุงุ่น และจะมาถ่ายทอดให้เราได้รับรู้กัน

ปู่ผิง เป็นคนสุพรรณบุรีโดยกำเนิด มีอาชีพค้าไม้ค้าต้นส้ม
ปู่ผิงจะชอบเอาไม้ค้าต้นส้มไปขายแถวบางมด พอไปบางมดที่ไรก็
แวะไปหาหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ซึ่งตอนที่หลวงปู่เริ่มป่วย ญาติ ๆ ของ
ท่านต่างส่งลูก ๆ ของตัวเองไปคอยช่วยอุปัฏฐาก รวมแล้วทั้งหมด
6 คน **หนึ่งในนั้นก็คือ ปู่ผิง** ซึ่งเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญ ผู้มีศักดิ์
เป็นญาติผู้น้องของหลวงปู่ที่ได้อุปัฏฐากรับใช้ใกล้ชิดหลวงปู่ก่อนที่
ท่านจะมรณภาพเป็นเวลาถึง 2 ปีเต็ม ปู่ผิงเล่าให้น้ำอุงุ่นฟังว่า ได้
ไปอุปัฏฐากหลวงปู่วัดปากน้ำ ตอนอายุ 40 กว่า ๆ ตอนนั้นหลวงปู่
อายุประมาณ 70 กว่าปี อุปัฏฐากจนกระทั่งท่านมรณภาพ ช่วงที่
หลวงปู่ป่วยท่านไม่เอาใคร หมอที่โรงพยาบาลถามท่านว่า ทำไม
ไม่เอาพระลูกวัดมาดูแล ท่านบอกไม่เอา เอาน้องชายดีกว่า คนอื่น
ไม่เอา นี่ท่านพูดเอง

ถึงแม้ท่านจะป่วย แต่ท่านตื่นตี 4 เป็นประจำ ปู่ผิงก็จะเอาน้ำ
มาให้ท่านล้างหน้าล้างตา หลวงปู่มีเก้าอี้หวายอยู่ตัวหนึ่ง ท่านนั่งอยู่

บนนั้น ปู่ผงก็นั่งอยู่ตรงนั้น คอยจนกว่าอาหารจะมา ประมาณ
ตี 5 กว่า ๆ อาหารมาแล้ว ก็เอามาจัดเตรียม ท่านก็จะฉัน เวลาฉัน
ท่านจะตะล่อมข้าวให้กลมอยู่กลางจาน แล้วตักทีละช้อน ๆ ท่านจะ
ทำให้ข้าวในจานกลมตลอด พอฉันเสร็จท่านก็นั่งรับแขก เมื่อหมดเวลา
รับแขก ท่านก็ไปทำงานของท่าน คือนั่งวิปัสสนา พอ 5 โมง ถึงจะออก
มาฉันเพล เสร็จแล้วก็รับแขกต่อเลย พอรับแขกเสร็จ ก็ไปทำงานของ
ท่านต่อ

ตอนหลังท่านป่วยมากทำอะไรไม่สะดวก เวลาจับอะไรมือก็
จะสั่น เวลาตักข้าวก็สั่นหกหมด ปู่ผงต้องป้อนท่าน ความอดทนของ
ท่านเด็ดขาดเลย ยิ่งช่วงที่ไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริราช นอนอยู่
ที่นั่น 6 เดือน ท่านไม่เคยบ่นว่ากูเมื่อยตรงนั้น เมื่อยตรงนี้เลย ไม่
เคยบ่นเจ็บปวดอะไรเลย อดทนจริงๆ แถมนขนาดป่วยท่านก็ยังรับแขก
แต่ทางโรงพยาบาลให้เข้าเยี่ยมเป็นเวลา ไปกันเยอะแยะเลย หลวงปู่
ท่านก็นั่งหลับตาบนเก้าอี้ พวกญาติโยมก็นั่งสมาธิล้อมท่านอยู่ เป็น
อย่างนี้ทุกวัน วันพฤหัสบดีจะมากกว่าเพื่อน

ช่วงที่ปู่ผงอุปัฏฐากหลวงปู่อยู่ ช่วงท่านสบาย ๆ ท่านก็ออกมา
นั่งเก้าอี้คุยกับปู่ผงว่า “ไฉน..ที่พวกมึงมาพยาบาลกูนะ พวกมึงเบื่อ
กันไหม” ปู่ผงก็ตอบท่านไปว่า “ไม่เบื่อ หลวงปู่ท่านก็พูดว่า “ที่พวก
มึงพยาบาลกูนะ มึงรู้ไหมว่า มันดีร้อยดีพันแล้วนา ที่มึงปฏิบัติ
กูเนี่ย.. มึงปฏิบัติพระอื่น 10 องค์ ยังไม่เท่าปฏิบัติกูองค์หนึ่งหรอก”
ตอนนั้น..แม่ชีถนอมก็นั่งอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย แม่ชีถนอมเป็น

แม่ชีที่เข้าถึงพระธรรมกาย หลวงปู่จึงให้ไปดูว่า ผู้ปฏิบัติหลวงปู่ตายแล้วจะไปไหน แม่ชีถนอมนั่งเข้าที่ดูอยู่พักหนึ่งแล้วตอบว่า **“คนปฏิบัติหลวงปู่ต้องขึ้นสวรรค์เจ้าค่ะ..อย่างน้อยก็ดาวดึงส์”**

ที่กุฏิของหลวงปู่ท่านไม่มีสมบัติอะไรเลย ไม่มีอะไรเลยจริงๆ ถ้าเป็นพระอื่นต้องมีบ้าง ความจริงท่านจะซื้ออะไรก็ได้ เงินท่านถมถืดเยอะเยอะไป แต่ท่านไม่เอาเลย มีแต่ธรรมาสน์และที่นอนที่ท่านใช้อยู่เท่านั้น อย่างอื่นไม่มีเลย เพราะท่านไม่สะสม มีคนไปทักท่านว่า “โอ้โฮ! หลวงปู่สร้างตึกอะไรให้พระอยู่ แล้วหลวงปู่มาอยู่อย่างนี้ ทำไมหลวงปู่ไม่สร้างที่อยู่ให้มันดีบ้างล่ะ” ท่านบอกว่า ไม่เอา “เราให้เขามีความสุขก็พอใจแล้ว เราจะอยู่ยังไงก็อยู่ได้ จะกินยังไงก็กินได้ ให้เขามีความสุขก็แล้วกัน เขามาอยู่กับเรา ต้องให้มีความสุขแก่เขา อย่าให้เดือดร้อน ให้ได้รับความร่มเย็น โรงเรียนมี ครูมี อยากเรียนก็เรียนเลย ใครอยากบิณฑบาตก็ไป ใครไม่ไป ก็มีข้าวให้”

จากนั้นน้ำอุนก็เล่าถึงชีวิตส่วนตัวของปู่ผงว่า “ตั้งแต่น้ำอุนจักปู่ผงมา น้ำก็เห็นชีวิตแก่ลำบากมาก ตั้งแต่ยังไม่มีการบวช หรือตอนมีการบวชแล้วก็ลำบาก บ้านที่ปู่ผงอยู่ น้ำไม่อยากให้ใครไปเลย เพราะสภาพมันแย่มาก เป็นกระต๊อบไม้เก่า ๆ เล็ก ๆ พื้นที่ดิน ที่นอน ครัว ทุกสิ่งทุกอย่างใช้พื้นที่เดียวกันหมด ใต้ถุนบ้านก็สกปรก ยุ้งฉางเป็นน้ำครำเหม็น ๆ ปู่ผงมีชีวิตที่ลำบากยากจนถึงขนาดหลวงปู่ท่านต้องเอ่ยปากให้ปู่ผงทำบุญ

ตรงจุดนี้...ปู่ผองเคยเล่าให้น้าฟังถึงตอนที่หลวงปู่พูดกับปู่ผองไว้ว่า “ไอ้ผอง..มึงเอาเงินมาทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติกับกู” ซึ่งปู่ผองก็ตอบท่านไปว่า “ทำไมจะต้องมาเอาเงินกับผมด้วยละ หลวงพี่ ก็รู้ว่าผมไม่มี ให้ไปเอากับนายห้างสวัสดิ์หรือคุณนายล้อมสิ เขาก็สร้างให้แล้ว” หลวงปู่ก็บอกปู่ผองว่า “ไอ้ผอง..ที่มึงยากจนอยู่ทุกวันนี้ เพราะมึงไม่มีสายสมบัติติดตัวมาเลย มันถึงได้ยากจน ถ้ามึงเอาเงินมาทำบุญกับกู 25 บาทเนี่ย เท่ากับมึงจะมีสมบัติพันล้านติดตัวเชียวนะ ภาพยาติต่อไปมึงจะไม่จนแบบนี้” จากนั้นปู่ผองก็เลยไปหาเงินมา 25 บาทมาทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติกับหลวงปู่ และหลวงปู่ก็บอกต่อว่า “ที่มึงทำบุญกับกูนะ ถูกระฆกรรมกายนบของไชยของค์ไม่ถ้วนทีเดียว ต่อไปคำว่าจนไม่ต้องพูดกันละ ต่อไป อิกก็ภพก็ชาติ ก็มีสายสมบัติติดตัวไป จะไม่ยากไม่จนอีก”

พอน้าฟังปู่ผองเล่าเรื่องนี้จบ แล้วได้มารู้ถึงบุญกรรมของแกที่หลังว่า ที่ปู่ผองจนมาก ก็เพราะอดีตชาติแกเคยเกิดเป็นมหาเด็กที่ไม่ชอบทำทาน และคิดเสียดายทรัพย์ที่พระราชานามมาบริจาค และมักคิดในใจกลัวว่าสมบัติพระราชานามจะหมด ด้วยกรรมนี้เอง ทำให้ปู่ผองเกิดมาชาตินี้ ทั้งจน ทั้งลำบาก นี่ขนาดแกแค่คิดเสียดายแทนนะ แล้วควนที่ห้ามทำบุญกับหลวงปู่ หรือขวางการทำบุญกับท่าน น้ำไม่ยอมจะนึกเลยว่าชาติหน้าเขาจะลำบากยากจนขนาดไหน

น้ำว่าเรื่องนี้มันให้ข้อคิด..เพราะจริง ๆ หลวงปู่ท่านไม่ได้อยากได้เงินของปู่ผองเลยสักนิด เพราะมีคนอื่นให้ไปทำบุญกับท่านเหลือเพื่อ

และท่านจะช่วยปู่ผิง โดยให้เงินปู่ผิงไว้ใช้โดยไม่ต้องลำบากก็ยิ่งได้ แต่หากใช้วิธีนี้ ชาติหน้าปู่ผิงก็ยังลำบากจนอยู่ดี แต่ท่านคิดช่วยปู่ผิงโดยบอกให้ปู่ผิงทำบุญ ทั้ง ๆ ที่เงิน 25 บาท มันมากสำหรับปู่ผิงจริง ๆ แต่ท่านก็ยังให้ปู่ผิงทำ เพื่อไม่ให้ปู่ผิงต้องเกิดมาจนอีกชาติหน้า

หลังจากที่ปู่ผิงทำบุญกับหลวงปู่ไปแล้ว ท่านได้มอบพระของขวัญให้ปู่ผิงองค์หนึ่ง ท่านบอกว่า “ให้เก็บพระของขวัญไว้ให้ดี มีงูใหม่ ถ้าใครเอาไปบูชาเท่ากับมีสมบัติเป็นพันล้านทีเดียว ถ้าบูชาดี ๆ ก็เท่ากับมีสมบัติจักรพรรดิเลยทีเดียว” ซึ่งปู่ผิงก็ได้ทำตามที่หลวงปู่แนะนำและนำพระของขวัญพกติดตัว จนได้พบกับอานูภาพในวันที่ยื่นรถเมล์จากสุพรรณมานครปฐม พอรถมาถึงสามแยกก็คิดว่าทั้งคัน คนในรถ 11 คน หัวร้างข้างแตก แขนหัก เลือดออก แต่ปู่ผิงไม่เป็นอะไรเลย ซึ่งปู่ผิงอัศจรรย์ใจมาก อีกหนครั้งที่หลานชายแกขับแท็กซี่ไปชนมา รถพังหมด ใครเห็นก็นึกว่าไม่รอด พอถามว่า.. “มีงูรอดมาได้ยังไงวะ” หลานชายก็บอกว่า “เหมือนมีคนจับอุ้มออกไป” ซึ่งในรถมีรูปหลวงปู่วัดปากน้ำแปะอยู่หน้ารถ ทำให้รอดมาได้

ตั้งแต่ปู่ผิงรู้จักวัดพระธรรมกาย แกก็ได้ไปวัด แต่ก็ไปไม่ค่อยไหว เพราะชรามากแล้ว ถ้าจะไปต้องให้คนพาไป แต่น้ำสังเกตเห็น ว่า ปู่ผิงปีติดีใจในทุกครั้ง ไม่ว่าจะวัดจะมีการทำบุญอะไร โดยเฉพาะบุญที่เกี่ยวข้องกับหลวงปู่ น้ำยังชวนแกไปวัดพระธรรมกายเลย

น้ำบอกแก้วว่า หลวงพ่อธัมมชโยท่านจะสร้างวิหารเอาไว้ประดิษฐานรูปหล่อทองคำของหลวงปู่ ปู่..ไปเอาบุญกันใหม่ ปู่ผงแกตอบว่า กู..อยากไป แต่กูขี้เยี่ยวลำบาก ที่กูอยากไปเพราะหลวงพี่เคยบอกกูว่า “ใครทำอะไรให้หลวงพี่ไม่ว่าท่านตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่ ได้บุญไม่ต้องพูดกันละวะ” น้ำก็ถามปู่ผงว่า “ทำไมไม่ต้องพูดล่ะ” ปู่ผงบอกว่า “ก็ได้บุญมากนะสิ” น้ำก็ถามต่อว่า “ได้บุญขนาดไหน” ปู่ผงบอกว่า “บอกไม่ถูก ประมาณไม่ได้ หลวงพี่ท่านว่า..เป็นไชย ๆ กัป ๆ ที่เดียว” แล้วสุดท้าย น้ำก็ถามปู่ผงว่า “ตกลงจะไปแน่หรือเปล่า” ปู่ผงบอกว่า “แน่” แล้วปู่ผงก็ถามว่า “มีงจะมารับกูหรือเปล่า” น้ำก็บอกว่า “มา...”

ปู่ผงมักจะพูดเสมอว่า หลวงปู่ท่านเป็นคนจริง ทำอะไรแล้วทำจริง อย่างที่หลวงปู่เคยพูดให้ปู่ผงฟังว่า **ถ้าไม่ชนะมาร จะไม่ไปไหน ยอมตายอยู่ที่วัดปากน้ำ ถ้าสู้ไม่ได้ท่านไม่ยอม ถึงตายแล้วเกิดใหม่ ท่านก็ต้องปราบมารให้สิ้นเชื้อ ตอนที่หลวงปู่สู้กับมาร มารมันถามหลวงปู่ว่า จะปราบหรือจะโปรด หลวงปู่บอกว่าปราบ มารมันบอกหลวงปู่ว่า มีแต่เขาจะโปรด หลวงปู่เก่งขนาดไหนจะปราบ หลวงปู่บอกปราบอย่างเดียวไม่โปรด**

ด้วยความที่เราเป็นลูกหลานแท้ ๆ ของหลวงปู่ สิ่งหนึ่งที่เราห่วงกันมาก ก็คือ กลัววิชชาธรรมกายที่หลวงปู่สุดส่าห์ค้นพบจะไม่มีผู้สืบทอด เรื่องนี้.. น้ำเคยได้ยินปู่ผงคุยกับปู่ใส (หลานหลวงปู่) คุยเรื่องนี้

กันเป็นปี ถ้ามกันไปถ้ามกันมาอยู่หลายครั้ง ปู่ใสพูดกับปู่ผงว่า ถ้า หลวงพีเป็นอะไรไป ก็ห่วงแต่วัดปากน้ำว่าพระเถรเถรชี้จะพากันอด ปู่ผงก็ตอบว่า หลวงพีนะ..ไม่ห่วงหรือกวัดปากน้ำ ท่านห่วงวิชา ธรรมกายของท่าน แต่ในช่วงหลังปู่ผงก็มาบอกปู่ใสว่า ตอนนี้หลวงพี ท่านไม่ห่วงแล้วนะ ปู่ใสถามว่าทำไม ปู่ผง ก็ตอบอีกว่า หลวงพีท่าน บอกว่าผู้สืบทอดวิชานะ..เกิดแล้ว ปู่ใสก็ถามว่า ใ้ญาติเราหรือ คนในวงศ์วานของเราี่เปล่า ปู่ผงก็ตอบว่า เปล่า..เป็นคนสิงห์บุรี !

เรื่องผู้สืบทอดนี้ เป็นเรื่องที่อยู่ใใจน้ำมาตลอด จนกระทั่งน้ำ ได้มีโอกาสมาทราบประวัติหลวงพ่อธัมมชโยจากหนังสือโลกทิพย์เมื่อ 20 กว่าปีก่อนนี้ ว่าท่านเป็นคนสิงห์บุรี แล้วได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ของหลวงปู่จากคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง พอน้ำและญาติ ๆ อ่านเสร็จ ตอนหลังก็จำจรชวณญาติ ๆ หลวงปู่ มาวัดพระธรรมกาย มากกราบหลวงพ่อธัมมชโยกัน 10 กว่าคน พอ เจอท่านเท่านั้นแหละ ป่าละออ หลานสาวแท้ ๆ ของหลวงปู่ท่านก็ ปล่อยไฮ ร้องให้ใหญ่เลย บอกพวกเรามาถูกทางแล้ว เพราะหลวงปู่ เคยบอกไว้ว่า คนได้ธรรมกายจะสว่างแบบนี้ และนับจากนั้น น้ำก็ ไปวัดไปสร้างบารมีเรื่อยมา และได้ย้อนกลับไปหาปู่ผงใหม่ให้แก ช่วยเล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้สืบทอดให้น้ำฟังอีก แกบอกที่เคยถาม หลวงปู่เรื่องนี้หลายครั้ง และแกก็ยังย้ำอีกในครั้งล่าสุดว่า หลวงพี เคยบอกอีกในช่วงที่อาพาธมาก ๆ ใกล้เคียงมรณภาพว่า **“คนดีเขา**

มาแล้ว จะมาแทน มาจากทางสิงห์บุรี คนนั้นเขาดี เขามีวิชา
ธรรมกายเด่นมาก บุญบารมีของเขามาก เขาจะเผยแผ่วิชา
ธรรมกายไปทั่วโลก...”

ต่อมาในบั้นปลายชีวิต ปู่ผมมองไม่เห็น มีอาการเหมือนเป็น
ตาต้อ จึงได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อดมฺชโยให้หมอไปรักษาตา
ให้ แต่หมอบอกว่าประสาทตาตายหลายปีแล้ว ไม่สามารถรักษาให้
หายได้ ต่อมาปู่ผมเสียชีวิตด้วยโรคอัมพฤกษ์ ขณะที่ยังอายุได้ 90 ปี

ยังมีอีกมากที่เกี่ยวกับหลวงปู่และคุณพิเศษของท่าน จะให้
เล่าต่อเดี๋ยวจะไม่จบ แต่สิ่งหนึ่งที่น้ำอวยากจะบอกคือ การที่น้ำได้มา
เป็นลูกหลานหลวงปู่แท้ ๆ เป็นสิ่งที่ทำให้น้ำภูมิใจที่สุด เพราะหลวงปู่
ท่านจะร้อยสัตว์ขนสัตว์ไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม น้ำจึงได้
อธิษฐานตอกย้ำทุกครั้งขอให้ได้เกิดเป็นสายเลือดเป็นเชื้อสายของ
ท่านอีกทุกภพทุกชาติ และขอให้ได้มาแล้วเรื่องราวของท่าน เรื่องอะไร
ที่เกี่ยวกับท่าน ถ้าน้ำไม่รู้ก็ขอให้รู้ ที่รู้แล้วก็ขอให้จำได้แม่นยำ เพื่อ
เอาไว้ถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังฟัง เพื่อช่วยท่านอภังไว้ซึ่งวิชาธรรมกาย
งานใดที่ใครทำไม่ได้ ไม่ว่าจะป็นงานเล็กงานใหญ่ เมื่อมาถึงมือน้ำ
จะขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันทำให้สำเร็จทุกอย่าง และสุดท้ายนี้..ก็ใกล้
วันหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำเข้ามาทุกวัน ๆ แล้ว อย่าลืมชวนกันไปเอา
บุญกับท่านเยอะ ๆ นะ...

บทที่ 4

พลิกชีวิต..ด้วยบุญหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ ด้วยทองคำ

หากคุณมาเจอสามีภรรยาคนหนึ่ง
ที่เข้าวัดพระธรรมกาย
พร้อมกับมีหนี้สินท่วมตัวเหยียบ 2 ล้านบาท
หน้าซำบ้านและรถกำลังจะถูกยึด
คุณจะคิดใหม่ว่า..
นับจากนั้นเพียงแค่ 3 ปี
เขาจะผงาดขึ้นมาเป็นเศรษฐีเงินล้าน !!!

คุณอภิเชษฐ์ มดแสง ผู้เป็นสามี และคุณสมบุญ เขตสุโขทัยดีกุล
ผู้เป็นภรรยาเล่าว่า...

“ปี 2551 นับเป็นช่วงที่ตกต่ำที่สุดในชีวิตก็ว่าได้ ถือเป็นช่วง
ที่สิ้นไร้ไม้ตอกมากที่สุด เพราะเป็นหนี้บัตรเครดิตทั้งหมด 7 ใบ หน้าซำ
ยังตกอยู่ในสภาพที่กำลังจะไม่มีที่ซุกหัวนอน เพราะบ้านและรถกำลัง
จะถูกยึด ซ้ำร้ายเรายังแอบคิดอยู่ตลอดเวลาว่า จะหาทางหนีไปให้

ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ อยากไปอยู่ในที่ ๆ ไม่มีใครรู้จัก เพราะเครียดมาก จนไม่รู้จะหาทางออกให้กับชีวิตที่ยากจนขนาดนี้ได้ยังไง และที่แย่งหนักไปกว่านั้นก็คือ ความจน..มันไม่ได้ครอบงำเฉพาะเราสองสามีภรรยาเท่านั้น เพราะเรามีลูกชายเล็ก ๆ อายุ 5 ขวบ และแม่แท้ ๆ ที่ต้องทนตกทุกข์ได้ยาก อยู่บนความจนกับเราด้วย อย่างเช่น เวลาลูกชายร้องกินนมเย็นปั่น เราเอง..ก็ยังไม่มียี่งูจะซื้อให้เขากินเหมือนเด็กคนอื่น ๆ เลย อีกทั้งเรายังได้แต่มองด้วยอาการน้ำตาซึมที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะชีวิตเราสองสามีภรรยาไม่ได้ร่ำได้รวยมาแต่อ่อนแต่ออก คือ พอเรียนจบ ก็เป็นมนุษย์เงินเดือนที่หาเช้ากินค่ำเหมือนคนธรรมดาทั่วไป แต่เนื่องจากตอนหลังเราทั้งสองออกห่างจากงานประจำที่ทำอยู่ ก็เลยลาออกมาทำธุรกิจขายตรงด้วยกัน ซึ่งเราทั้งสองก็ล้มลุกคลุกคลานอยู่ในธุรกิจนี้นานถึง 7 ปี หนักซ้ำพอทำไปทำมาก็ยิ่งจนลง..จนลง จนหนี้สินท่วมหัวมากถึง 2 ล้านบาท ทำให้เราหาทางออกให้กับชีวิตไม่ได้

แต่โชคยังดี..ในช่วงที่กำลังสิ้นไร้ไม้ตอกนี้เอง ก็มีพี่คนหนึ่งชวนไปวัดพระธรรมกาย เราก็ได้แต่ปฏิเสธเขาไปหลายครั้ง จนสุดท้ายก็มาคิดใหม่ว่า ไป..ก็ไป ยอมไปตามคำชวนของเขาสักครั้ง จะได้จบ ๆ เขาจะได้ไม่ต้องมาตี้อะไรอีก เราก็เลยยอมไปวัดครั้งแรกในเดือนตุลาคม 2551 ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้มีโอกาสดูไปกราบรูปหล่อหลวงปู่วัดปากน้ำทองคำในมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี จนเราเกิดความรู้สึกดีและปีติมากอย่างบอกไม่ถูก แต่หลังจากนั้นเพียงแค

ส์ปดาร์ห์เดียว เราก็ทราบว่..ทางวัดพระธรรมกายจะมีการหล่อหลวงปู่ของค้ำองค์ที่ 5 เลยรู้สึ่กดีใจแบบสุด ๆ คิดขึ้นทั้นทีว่ จะต้องไปร่วมพิธีนี้ให้ได้ ทั้ง ๆ ที่จากเดิมคิดว่ จะไปวัดนี้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

แต่เนื่อจากการหล่อพระด้วยทองคำที่ใหญ่มากขนาดนี้หาไม่ได้ที่ไหนอีกแล้ว อีกทั้งตั้งแต่ออกมาจากห้องพ่อห้องแม่ก็ไม่เคยทำบุญอะไรที่ให้อานิสงส์มากถึงขนาดนี้มาก่อน ทำให้พอถึงวันจริง ขณะที่หลวงพ่อกำลังทำพิธีหล่อหลวงปู่อยู่ เราเกิดเป็นอะไรไปก็ไม่ทราบ คือ อยู่ ๆ มันก็เกิดมหาศรัทธาอย่างแรงกล้า ขนลุกชูชันปีติดีใจ อะลิร์ตจนต้องเอาเงินก้อนสุดท้ายของชีวิตที่มีติดตัวอยู่แค่ 1,000 บาท ทำบุญหล่อหลวงปู่ทันที ซึ่งพอทำเสร็จ เราก็ไม่รู้เป็นอะไรไปอีก คือ เอาแต่ร้องไห้ น้ำตาไหลพราก ๆ ขนลุกชูชันยี้มไม่หุบเลย จนต้องหันไปถามพี่ข้าง ๆ ว่า “พี่ ๆ ..หญิงเป็นอะไรไปไม่รู้ คือ ตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยมีอาการแบบนี้...” ซึ่งพี่ข้าง ๆ เขาก็บอกว่า เขาเรียกว่ “อาการปลื้ม” จากนั้นเราก็อธิษฐานในใจกับหลวงปู่ว่า ด้วยบุญที่ลูกตั้งใจเอาเงินก้อนสุดท้ายของชีวิตทำบุญหล่อหลวงปู่ไปนั้น ขอให้ตัวลูกพ้นวิฤตชีวิตในครั้งนี้ให้ได้ ให้หมดหนี้หมดสิน สามารถกลับมาลืมตาอำปากได้...

..และนับจากนั้นเป็นต้นมา ชีวิตเราก็เริ่มพลิกเลย คือ มีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้นเรื่อย ๆ เพราะช่องทางดี ๆ โอกาสดี ๆ คนดี ๆ เข้ามาในชีวิตอย่างที่เราเองก็คาดไม่ถึง คือ มีคนมาแนะนำธุรกิจขายตรง

ตัวใหม่ให้กับเราอีก แต่เนื่องจากชีวิตเราผ่านความชอกช้ำในธุรกิจขายตรงมาอย่างโชกโชนนานถึง 7 ปีแล้ว ก็เลยทำให้รู้สึกไม่มั่นใจ เพราะกลัวจะกลับไปจนหนักกว่าเดิมเข้าไปอีก ดังนั้นเราสองคนจึงปรึกษากันว่า จะต้องเติมบุญให้ตัวเองก่อน ถึงจะเริ่มทำธุรกิจตัวใหม่ได้ โดยการส่งให้สามีไปบวชรุ่น 7,000 รูป 7,000 ตำบล ซึ่งก็โชคดีค่ะ ที่วัดพระธรรมกายเขาให้บวชฟรี เพราะตอนนั้น เราไม่มีเงินซื้อ แม้กระทั่งเสื้อผ้าที่ต้องใส่ก่อนบวชเลย และพอบวชเสร็จ ก็ออกมาเริ่มต้นชีวิตใหม่กับธุรกิจขายตรงตัวใหม่ โดยอธิษฐานขอหลวงปู่ว่า ขอให้อย่าเป็นอย่างครั้งที่ผ่าน ๆ มา ซึ่งก็อัศจรรย์อย่างเหลือเชื่อจริง ๆ คือ เราได้เงินก้อนใหญ่จากธุรกิจใหม่ในระยะเวลาที่รวดเร็ว และเป็นจำนวนมากถึง 380,000 บาท จากนั้นเราก็เอามาทำบุญต่อบุญโดยการทอดกฐินปี 2552 ไป 1 S แรกของชีวิตทันที และพอทำบุญเสร็จ ก็อธิษฐานเอาบุญต่อบุญอีก จนมีรายได้เข้ามาอย่างอัศจรรย์ ทำให้สามารถสร้างองค์พระได้ครบทั้งครอบครัว และมีเงินมากถึงขนาดเอามาทำบุญทอดกฐินในปี 2553 ได้ถึง 2 S จากนั้นเราก็อธิษฐานเอาบุญต่อบุญอีกค่ะ **จนธุรกิจของเราดีขึ้นแบบพรวดพราดก้าวกระโดด จนสามารถใช้หนี้ 2 ล้านบาท สามารถไถ่รถและบ้านคืนได้แบบหมดจด** และที่น่าทึ่งที่สุด ก็คือ มีเงินทำบุญสร้างอาคารพระผู้ปราบมาร ในปี 2554 ฟุ่งสูงไปที่ 1 M แรกของชีวิต ซึ่งบุญที่ได้ทำ เพื่อเชื่อมสายบุญกับหลวงปู่เอง ทำให้เกิดปรากฏการณ์ประหลาดและประทับใจแบบสุด ๆ เพราะอยู่ ๆ ธุรกิจของเรา ก็โต

แบบพุ่งกระชูดปฐูตปฐูตมีเงินทะลักเข้ามาจากทุกทิศทาง มีรายได้
ก่อนโตรระดับ M งอกกลับคืนสู่กระเป่าทันที หลังจากที่ทำบุญ M ไปแค่ 2 เดือนเท่านั้นเอง จนปัจจุบันเรามีเงินสดมาก
พอที่จะซื้อบ้านหลังใหม่ราคาหลายล้านบาทแล้วละ

และพอถึงตรงนี้ก็อยากจะบอกทุกคนว่า เราพลิกชีวิตด้วยบุญ
จากการหล่อทองหลวงปู่จริง ๆ เพราะตลอด 7 ปีที่ผ่านมา เราไม่ได้
ขี้เกียจเลย อีกทั้งยังขยันอดหลับอดนอน ทำธุรกิจขายตรงเหนื่อยจน
สายตัวแทบขาด ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเลย อีกทั้งยังทำ ก็ยัง
ติดลบ แต่พอเราได้ทำบุญหล่อหลวงปู่ จนช่องทางบุญในตัวเรา
ถูกเปิดขึ้น หลังจากนั้น เมื่อเราคิดจะทำอะไร มันก็ง่ายไปหมด
ทำให้ทุกวันนี้.. ผิดกับเมื่อก่อนมาก คือ เราสองคนทำงานอยู่ที่บ้าน มี
เวลาไปทำบุญ หมดหนี้หมดสิน มีบ้านหลังใหม่ราคาหลายล้าน ส่วน
ลูกชายและแม่ก็มีชีวิตที่สุขสบาย แถมมีเงินทำบุญเป็น M ช่างน่า
อัศจรรย์จริง ๆ และพอถึงงานบุญหล่อหลวงปู่องค์นี้ ครอบครัวเราก็
ตั้งใจที่จะทำบุญหล่อท่านด้วยทองคำ 1 กิโลกรัม เพราะบุญนี้เป็น
บุญใหญ่ ที่มีอานิสงส์พลิกชีวิตคนในครอบครัวเรามาแล้ว...”

บทที่ 5

ทำไมต้องหล่อหลวงปู่..ด้วยทองคำแท้ ?

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย หรือหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นพระภิกษุที่เปี่ยมล้นไปด้วยคุณธรรมและคุณวิเศษอย่างจะนับจะประมาณมิได้ ดังนั้นศิษยานุศิษย์ผู้เคารพศรัทธาเลื่อมใสท่านจากทั่วทุกมุมโลก จึงพร้อมใจกันหล่อรูปเหมือนท่านด้วยทองคำแท้

การหล่อรูปเหมือนของหลวงปู่ด้วยทองคำ เป็นการประกาศให้โลกรับรู้ถึงคุณความดีของท่านด้วยวิธีอันชาญฉลาด เพราะการหล่อท่านด้วยทองคำ จะทำให้ชาวโลกต่างสงสัย และเกิดคำถามตามมาอย่างนับไม่ถ้วนว่า “ทำไมต้องหล่อท่านด้วยทองคำ?” และนั่นก็เป็นโอกาสที่เหล่าศิษยานุศิษย์จะได้เล่าถึงประวัติ คุณธรรม คุณวิเศษ และมโนปณิธานของท่าน และชักชวนให้บุคคลเหล่านั้น ทำตามข้อวัตรปฏิบัติอันดีงามของท่าน

อีกทั้งเมื่อระยะเวลาผ่านไป จนเข้าสู่ยุคที่ทองคำหายากและราคาสูงมากกว่านี้ หรืออีก 1,000 ปีข้างหน้า ก็จะทำให้เกิดคำถามให้โจษขานซ้ำ ๆ อย่างไม่รู้จบว่า.. ทำไมชาวโลกยุคหนึ่งจึงเกิดมหาศรัทธาอย่างแรงกล้า ร่วมใจกันหล่อรูปเหมือนท่านด้วยทองคำแท้ ซึ่งเป็นวัสดุที่มีมูลค่ามหาศาลขนาดนั้น...!!! และปริศนาตรงนี้เองจะจริงให้ชาวโลกมุ่งค้นหาคำตอบว่า.. ท่านเป็นใคร ? สำคัญอย่างไร ? โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่กำลังประสบความทุกข์และดิ้นรนเพื่อแสวงหาทางพ้นทุกข์อยู่ในขณะนั้น เมื่อได้มาพบรูปเหมือนหลวงปู่ที่หล่อจากวัสดุที่มีค่าสูงสุด ก็จะสนใจหันมาศึกษาเรื่องราวของท่าน จนเกิดความเลื่อมใส รู้สึกซาบซึ้ง และหันมาปฏิบัติธรรม เพื่อหาทางพ้นทุกข์ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังเช่นหลวงปู่

ดังนั้น การหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ด้วยทองคำ จึงถือเป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ ที่จัดว่า เป็นอามิสบูชา ที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติบูชาอย่างต่อเนื่องในอนาคตอย่างไม่ขาดสาย เพราะเมื่อชาวโลกได้มาสักการบูชาท่านแล้ว ก็จะปฏิบัติตามอย่างท่าน และการปฏิบัติบูชา นั้น เป็นสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงยกย่องว่าเป็นการบูชาอย่างสูงสุด

เหตุแห่งความยาก.. ในการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่

การหล่อรูปเหมือนหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นง่าย ๆ **ดังนั้นสาธุชนผู้มีบุญทุกท่านไม่ควรพลาดโอกาสในการสั่งสมบุญนี้** เพราะการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่วัดปากน้ำ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นท่ามกลางเหตุแห่งความยาก ดังต่อไปนี้ คือ

1. พระภิกษุที่เปี่ยมล้นไปด้วยคุณธรรม คุณวิเศษ และเป็นเนื้อนาบุญที่มีความบริสุทธิ์ บริบูรณ์ เช่น หลวงปู่วัดปากน้ำ **เป็นบุคคลที่บังเกิดขึ้นได้ยากมาก** อีกทั้งท่านต้องมีบุญที่สั่งสมมาทางด้านนี้มาก หรือมีคุณธรรมมากพอที่จะดลใจให้มนุษย์ยุคนี้ เกิดมหาศรัทธาอย่างแรงกล้า คิดหล่อท่านด้วยวัตถุธาตุอันเลิศ เช่น ทองคำแท้

2. ทองคำเป็นวัสดุที่มีราคาสูงลิบ **อย่างไรก็ตามการหล่อหลวงปู่** ด้วยทองคำจะเป็นเรื่องยากแสนยากเลย **แต่จะหาบุคคลผู้ดำริหรือคิดริเริ่มในการหล่อก็นับว่าเป็นการยากมากแล้ว** ดังนั้นการหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำแท้ จึงเป็นโอกาสที่เกิดขึ้นได้ยากยิ่ง

3. ในโลกนี้มีน้อยคนนักที่สามารถเป็นศูนย์รวมใจในการรวบรวมทองคำแท่งจำนวนมหาศาล มาหล่อพระ

4. ผู้ที่คิดจะหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ต้องมีบุญที่เคยสั่งสมมา กับท่าน หรือแม้ไม่เคยสั่งสมบุญมากับท่าน ก็ต้องมีบุญพิเศษอื่นๆ ที่เคยสั่งสมมาในอดีต ไปดลจิตดลใจให้เกิดปัญญาคิดสร้างบุญใหญ่ เพื่อต่อบุญให้กับตนเองได้

5. หากเราเป็นผู้มีทรัพย์น้อย แต่เกิดมหาศรัทธาคิดอยากจะหล่อพระขนาดใหญ่ด้วยทองคำแท่งองค์ตามลำพัง ตลอดชีวิตนี้.. เราก็คงหมดโอกาสที่จะได้บุญใหญ่นี้ไป เนื่องจากมีทรัพย์ไม่พอ

6. แม้คนที่มีทรัพย์มาก สามารถหล่อพระทั้งองค์ตามลำพัง ด้วยทรัพย์ส่วนตัวได้ การหล่อก็จะไม่ทรงพลานุภาพเท่ากับการหล่อพระที่เกิดจากพลังของคลื่นมหาชน ที่มีกำลังศรัทธาอย่างแรงกล้ามารวมกัน อีกทั้งในอนาคตถ้าผู้มีทรัพย์มากนั้น สิ้นอายุขัยแล้ว ก็จะมีผู้ดูแลรักษาองค์พระที่หล่อขึ้นตามลำพังนั้นได้ยาก เพราะพระที่หล่อนั้นไม่ได้เป็นสมบัติของส่วนรวม และเมื่อเป็นดังนี้ ความรู้สึกร่วมจากการที่มหาชนต้องช่วยกันดูแลรักษา ก็จะไม่เกิดขึ้น ซึ่งตรงกันข้ามกับการหล่อพระที่เกิดจากพลังของคลื่นมหาชน

7. หากมีการหล่อองค์หลวงปู่เสร็จไปแล้ว แต่เราเพิ่งเกิดศรัทธาหรือมาทราบข่าวบุญนี้ทีหลัง และเกิดจิตศรัทธาอยากจะทำบุญขึ้นมาก็คงไม่มีโอกาสทำบุญนั้นอีกแล้ว

สถานที่ประดิษฐาน รูปเหมือนหลวงปู่ทองคำ ในประเทศไทยทั้ง 6 แห่ง

1. **สถานที่เกิด** ตั้งอยู่บนแผ่นดินรูปดอกบัว ณ อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี ปัจจุบันคณะศิษยานุศิษย์ได้ทำการก่อสร้างอนุสรณ์สถานพระมงคลเทพมุนีไว้ ณ ที่แห่งนี้
2. **สถานที่ออกบวช** คือ วัดสองพี่น้อง อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี
3. **สถานที่บรรลุนิพพาน** คือ วัดโบสถ์ (บน) ต.บางคูเวียง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี
4. **สถานที่ที่มีผู้บรรลุนิพพานตามหลวงปู่เป็นครั้งแรก** คือ วัดบางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม
5. **สถานที่ปักหลักเผยแผ่วิชชาธรรมกาย** คือ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร

6. สถานที่สืบสานวิชาธรรมกาย คือ วัดพระธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี (สถานที่สานต่อมโนปณิธานของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ด้วยการเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกายไปทั่วโลก)

บทที่ 6

อานิสงส์การหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำแท้

อารยธรรมการสร้างและหล่อสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะไว้บูชา ไม่ใช่มีเฉพาะในพุทธศาสนาเท่านั้น แต่มีมาตั้งแต่บรรพกาล เช่น การหล่อรูปเทพเจ้า หน้ากากฟาโรห์ของอียิปต์ ซึ่งวัสดุที่นำมาหล่อ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงอารยธรรม ความเจริญ ภูมิปัญญา และความสูงส่งในจิตใจของมนุษย์ในยุคหนึ่ง ๆ

สำหรับชาวพุทธที่ปรารถนาจะสร้างมหากุศลใหญ่ก็เช่นกัน จะนิยมหล่อพระกันมาก เพราะถือว่ามีอานิสงส์แรงกว่าบุญทั่วไป ดังมีหลักฐานให้เห็นจากพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมือง พระในโบสถ์ พระประจำวันเกิด พระประจำตระกูล พระประจำตัว หรือแม้แต่รูปหล่อพระเกจิอาจารย์ชื่อดัง

ซึ่งพระที่หล่อขึ้นนั้น จะหล่อด้วยวัสดุต่าง ๆ เช่น ปูน สำริด แก้ว ทองเหลือง เงิน นาค ทองคำ หรือนำรัตนชาติมาแกะสลักเป็นต้น

แต่ที่นิยมมากที่สุด ในทุกยุคทุกสมัยจะเป็นการหล่อพระด้วยสำริด ซึ่งเป็นส่วนผสมระหว่างทองแดงและดีบุก เพราะราคาไม่สูงจนเกินไปนัก

ดังนั้นการหล่อพระด้วยทองคำ จึงได้รับความนิยมในการหล่อน้อยมาก เพราะเป็นวัตถุธาตุที่มีค่าสูงมาก อีกทั้งราคายังแพงมาก จึงเป็นเหตุให้มีคนจำนวนน้อยที่คิดจะหล่อพระองค์ใหญ่ๆ ด้วยทองคำ

ฉะนั้น การหล่อรูปเหมือนของหลวงปู่ด้วยทองคำแท้ขนาดเท่าครึ่งขององค์จริง จึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นยาก และการทำในสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากนี้เอง จะทำให้ผู้ที่มีโอกาสหล่อได้อานิสงส์มาก อย่างจะนับจะประมาณมิได้ ดังมีรายละเอียดโดยย่อดังนี้

1. เมื่อไปเกิดในภพใดชาติใด เราจะเป็นผู้ได้ครอบครองสมบัติที่ชั้นชื่อว่าเป็นเลิศที่สุดเท่าที่มนุษย์พึงมีในยุคนั้น เพราะได้เคยประกอบเหตุด้วยการทำบุญด้วยทองคำ ซึ่งชั้นชื่อว่า เป็นธาตุที่เลิศที่สุด

2. สามารถเข้าถึงฐานะแห่งความเป็นมหาเศรษฐี ที่ถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์สมบัติอันมากมาย เพราะได้บริจาคทรัพย์ไว้ในพระพุทธศาสนาและเนืองนาบุญอันเลิศ

3. จะเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติอันงดงามตั้งแต่เกิดจนสิ้นอายุขัย เพราะได้เคยประกอบเหตุด้วยการทำบุญด้วยทองคำ ซึ่งเป็นธาตุที่งามอยู่ในตัวเองตั้งแต่แรกเริ่ม และมีความงามที่เป็นอมตะ ไม่หมองคล้ำ ผุกร่อน แม้กาลเวลาจะผ่านไปเป็นพันๆ ปี

4. จะเป็นผู้มีผิวพรรณวรรณะ สว่างงดงามดุจทองคำ เพราะได้สร้างเหตุโดยการหล่อพระด้วยทองคำเอาไว้

5. จะได้เกิดในตระกูลสูง เข้าถึงฐานะอันสูงส่ง เป็นที่เคารพนับถือเกรงใจของเหล่ามนุษย์และเทวาทั้งหลาย เพราะการนำทองคำมาหล่อพระ ถือเป็นการบูชาบุคคลที่ควรบูชา ซึ่งถือเป็นมงคลอันสูงสุด

6. จะเป็นผู้มีเกียรติยศชื่อเสียงขจรขจาย เป็นที่รู้จักของมหาชนทั้งหลาย เพราะการหล่อพระให้เหล่ามนุษย์และเทวามากราบไหว้ เท่ากับเป็นการประกาศคุณของพระรัตนตรัย

7. จะมีบุตรและบริวารที่อยู่ในโอวาท ให้ความเคารพเชื่อฟัง มีความกตัญญูทุกเวที เพราะได้ถวายทานด้วยความเคารพ และความกตัญญู ที่มีต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ

8. จะเป็นผู้มีปัญญาเป็นเลิศ เพราะได้ถวายทานที่ประกอบไปด้วยปัญญา และบูชาผู้ที่มีปัญญา ที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ และเป็นทักษิโณยบุคคล

9. จะขึ้นชื่อว่ามิสสายบุญเชื่อมกับพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ และธรรมใดที่ท่านบรรลุ ก็จะสามารถบรรลุตามอย่างท่านได้ โดยง่าย สามารถเข้าถึงนิพพาน และที่สุดแห่งธรรมได้โดยง่าย

10. จะเป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เกิดในปฏิรูปเทศ ในดินแดนที่ พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง เพราะได้สร้างเหตุแห่งความเจริญรุ่งเรืองไว้ในพระพุทธศาสนา

11. จะเป็นผู้ที่มีอายุชั้ยยืนยาว เพราะได้หล่อพระ เพื่อให้ มนุษย์และเทวากราบไหว้ ซึ่งเท่ากับเป็นการต่ออายุพระพุทธศาสนา ให้ยืนยาวยิ่ง ๆ ขึ้นไป

12. หลังจากละโลกแล้ว จะได้ไปเสวยทิพยสมบัติอันเป็นเลิศ ถึงพร้อมด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สุข และอธิปไตยในทิพยวิมานอันใหญ่โตโอฬาร

ฯลฯ

ผู้จัดทำ: ชมรมผู้รักบุญ

ที่ปรึกษา : ลือพงษ์ ลีลพจน์ สมพงษ์ สุวโรพร

วันชัย ภัทรโกมล สิริวรรณ ภูประเสริฐ

ขวัญจิตต์ จิตสินธุ์ ปราณีย์ ชัยผดุง

ธนิษฐา ศรีสงคราม

บรรณาธิการบริหาร: ส.สุขไช

กองบรรณาธิการ: รัตเกล้า ลิวเฉลิมวงศ์ ระพีพรรณ ใจภักดี

สุธิดา จินดาภิจนกุล กนกพร เทศนา

เมธินี จอกทอง อมรพรรณ ทองสมบุญ

दनยา คูหากนก วิจิตร คดเกี้ยว

รัตนา อรัณย์จจากุล กำพล แก้วประเสริฐกุล

บุษบา ธาราสมบัติ ระวีวรรณ แมนประสาทกุล

ปกและรูปเล่ม: สุพัตตรา ปัญญาแสง

ภาพ: ศูนย์ภาพนิ่ง

ขอขอบคุณ: ศรีธิปย์ ทองคำ สุกัญญา ปานพลอย

พรรณิ โอบุษฐ์นภาพร มะลิ รื่นณรงค์

พิมพ์ที่: บริษัท เอส.เอ็ม.เค. พรินติ้ง จำกัด

วันที่พิมพ์: 1 เมษายน พ.ศ. 2555

